

Thái Dương Của Ngày Mai

Contents

Thái Dương Của Ngày Mai	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	29
5. Chương 5	39
6. Chương 6	50
7. Chương 7	60
8. Chương 8	70
9. Chương 9	80
10. Chương 10	90
11. Chương 11	100
12. Chương 12	109
13. Chương 13: Phiên Ngoại 1	119
14. Chương 14: Phiên Ngoại 2	131

Thái Dương Của Ngày Mai

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, ăm áp, HE
Paring: Kim Tịch Nhân x Khuất Triển Thư
Tình trạng: hoàn(chính và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-duong-cua-ngay-mai>

1. Chương 1

“Aaaa”

Tiếng hét đình tai nhức óc vang đến tận mây xanh, cùng với tiếng hét chói tai là 1 đoàn fan nữ chạy đến, trường hợp như vậy, ở sân bay Tân Thành nổi tiếng ở Hương Đảo này, tuy rằng nhìn mãi đã thành quen mắt, nhưng là, vẫn khiến cho hành khách trong sân bay chú ý.

Hôm nay là ngày người mẫu kiêm diễn viên nổi tiếng Kim Tịch Nhân trở về sau tuần lễ thời trang xuân hè Paris, rất nhiều thành viên trong fan club “love Nhân” tự động đến đón.

Cuối cùng Kim Tịch Nhân cũng xuất hiện, đeo kính râm, một thân tây trang, dáng người cao ngất tôn lên vóc dáng đầy nam tính, phong thái tao nhã chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng vẫy tay với đám người đang reo hò.

Aaaa

Tiếng hét vang vọng khắp đại sảnh, đánh mạnh vào màng nhĩ mọi người, nhìn đoàn người khổng lồ nghênh đón ở sân bay, người đàn ông bên cạnh Kim Tịch Nhân khẽ nhíu mày.

Lưu lại 5 phút ở sân bay, vệ sĩ cùng nhân viên bảo an sân bay làm thành một rào chắn, Kim Tịch Nhân nở nụ cười trong sáng nhất cho cánh phóng viên cùng fan hâm mộ chụp ảnh, thủy chung vẫn duy trì thái độ ôn hòa.

Vừa ngồi vào ghế sau xe, Kim Tịch Nhân dựa lưng vào ghế bừa bãi “A, mệt chết! Sao lại không cho tôi về nghỉ ngơi?”

Viên Đồng Tư, quản lý của Kim Tịch Nhân, người đã theo cậu từ khi mới vào nghề, mắt nhìn thẳng phía trước “Trở về còn có 2 buổi phỏng vấn, sau đó tôi cho cậu về nhà tắm rửa nghỉ ngơi. Sáng mai 7h phải có mặt để chụp ảnh, không được đến muộn”

“A, Đồng Tư, anh cứ như vậy tôi sớm muộn cũng chết sớm”

“Nhân, chú ý lời nói và việc làm của cậu”

“Dong dài”

Viên Đồng Tư không khỏi cười khổ.

Viên Đồng Tư nhận thức Kim Tịch Nhân đã bảy năm, là nhân viên quản lý của Khải Kỳ công ty quản lý người mẫu hàng đầu Hương Đảo, đầu tiên chỉ là một nhân viên quản lý bình thường, bảy năm trước, lúc ấy Kim Tịch Nhân được người phát hiện, ký hợp đồng với Khải Kỳ, Viên Đồng Tư trở thành quản lý của hắn, mới đó thôi mà đã qua 7 năm.

Ai, đã chiếu cố kẻ tính khí quái đản này một khoảng thời gian dài như vậy, Viên Đồng Tư không khỏi than thở trong lòng. Chính mình trong thời gian dài như vậy có thể quản lý tốt người mẫu hàng đầu Khải Kỳ cũng chính là kẻ phiến toái nhất trong những người nổi tiếng, có thể xem như bản thân đã luyện thành một thân công phu siêu phàm.

Đến quán café, Kim Tịch Nhân trả lời phỏng vấn của tạp chí, đầy mặt tươi cười kể đủ chuyện đã trải qua trong chuyến đi.

Đứng sau ánh đèn sân khấu, Viên Đồng Tư vẻ mặt hòa hoãn đi rất nhiều, Kim Tịch Nhân là kẻ ở nhiều thời điểm rất khó hầu hạ, nhưng trong công việc thái độ thập phần tốt, rất hợp tác, thực sự chuyên tâm, một khi ánh đèn chiếu lên, hắn liền bày ra vẻ mặt tốt nhất.

Viên Đồng Tư nhìn chăm chăm vào Kim Tịch Nhân dưới ánh đèn sân khấu, đường cong ngũ quan nhu hòa, khuôn mặt gần như hoàn mỹ. Đôi mắt nâu đen sáng ngời, lông mi dài, mũi thẳng, môi dưới hơi dày nhưng như vậy thoát nhìn trong sự gợi cảm còn mang theo vài phần đáng yêu, đường cong trên má và cằm rất tú lệ, khi đối diện với một người, thường nháy mắt mấy cái sau đó mới mỉm cười, người có thể ngăn cho tim không đập nhanh vài nhịp quả thực không nhiều lắm. Tuy rằng dung mạo Kim Tịch Nhân trong mắt người khác có chút quá mức thanh tú, nhưng khí chất của cậu cũng không hề chịu thua kém, vào thời điểm mí mắt nhắm, khuôn mặt lại trở nên thực cứng rắn. Kim Tịch Nhân chỉ mới 22 tuổi, thời điểm chuyển giao giữa thiếu niên và đàn ông trưởng thành, khi thì thành thực, khi lại lộ ra dáng vẻ thiếu niên, trò đùa dai thích tươi cười của cậu càng làm cho cậu được hoan nghênh.

Trên sàn catwalk, Kim Tịch Nhân có thể phối hợp nhiều loại trang phục khác nhau, từ tây trang, trang phục hàng ngày, tuxedo đến T-shirt rất không liên quan nhưng lại kết hợp vô cùng nhuần nhuyễn, cậu trời sinh đã là người mẫu hàng đầu, trang phục khác nhau, phong thái cũng khác nhau. Trên sân diễn, Kim Tịch Nhân thiên biến vạn hóa, phong tình vạn chủng.

Vào một buổi sáng sớm, bị Viên Đồng Tư réo gọi, truy đuổi vào tận ổ chăn lôi ra, Kim Tịch Nhân bị đưa vào phòng chụp ảnh.

Trang điểm xong, thay đổi trang phục chụp ảnh, Viên Đồng Tư không khỏi thừa nhận trong lòng, Kim Tịch Nhân thực sự được thượng đế thiên vị, gương mặt hoàn mỹ, vóc dáng chuẩn, trời sinh hắn là để làm người mẫu.

Phô diễn các tư thế trước ống kính, trên mặt là nụ cười hoàn mỹ. Chính là vừa thoát khỏi ống kính, liền hé ra khuôn mặt thối, không cam tâm tình nguyện.

” Cậu thôi đi, bày ra gương mặt kia cho ai xem” Viên Đồng Tư nhin không được phun khí.

“Chính là, khuôn mặt tôi mọi người xem mãi đã thành nhàm, cũng không có cảm giác gì” Kim Tịch Nhân đáp lời.

“Đã tìm được công việc mới cho cậu”

“Cái gì?” Kim Tịch Nhân kêu to “Anh không phải đã đáp ứng cho tôi nghỉ ngơi một chút?”

“Đã nghỉ ngơi đủ ở Paris” Viên Đồng Tư nghiêm túc.

“Quý hút máu” Kim Tịch Nhân nhỏ giọng báo oán.

Viên Đồng Tư tốt tính giải thích “Nhân, cách bộ sưu tập thu đông, còn có 5 tháng, thời gian còn lâu như vậy, cậu không thể cứ chụp ảnh mãi, còn phải trả lương cho một tổ nhân viên đi theo cậu nữa, công việc này sẽ bổ sung vào thời gian còn trống, mọi người đều có việc làm, có cái gì không tốt?”

Kim Tịch Nhân thuận theo gật đầu.

Cậu không phải người không nói đạo lý, chỉ là mỗi ngày cơ hồ đều làm việc 10 tiếng đồng hồ ở ngoài, thực mệt.

“Lão nhân gia ngài lần này nhận công việc gì a” Kim Tịch Nhân miễn cưỡng hỏi.

“Phim truyền hình. Lần này diễn ở toà án”

Kim Tịch Nhân vừa nghe liền thấy hứng thú “Tôi diễn vai cảnh sát?” vẻ mặt trông đợi.

“Không, cậu đóng vai một học giả”

“Cái gì?”

Viên Đồng Tư biết quy định của Khải Kì, Kim Tịch Nhân là cái cây hái ra tiền, nhất định phải cẩn thận chăm sóc, những việc nguy hiểm có thể làm hắn bị thương đều sẽ không nhận. Kim Tịch Nhân là người mẫu, công việc chủ yếu là đi diễn cùng với làm người phát ngôn. Điều kiện để nhận vai là chỉ nhận vai diễn phụ, hơn nữa còn phải tăng thêm hình tượng bản thân, hai là thời gian không thể kéo dài, tốt nhất một hai tháng là xong phân đoạn.

Kim tịch Nhân cau mày “Tôi lớn lên giống như học giả sao?”

“Giống, hơn nữa là một học giả tuần tú” Viên Đồng Tư gật đầu.

Đại khái xem qua kịch bản, Kim Tịch Nhân cảm thấy diễn không được. Nhân vật trong kịch bản là một giảng viên đại học, là nhân vật phá án máu chốt trong vở kịch, lời thoại rất nhiều, hơn nữa còn là từ ngữ chuyên ngành, nhìn kịch bản, hắn chỉ cảm thấy đầu trương to.

Đem kịch bản đẩy đến một bên, Kim Tịch Nhân chép miệng “Tôi không diễn”

“Hình tượng nhân vật này rất dễ lấy lòng mọi người, là người hiểu biết cái đẹp, học thức lại phong phú, thái độ làm người ôn hòa, sau khi cậu diễn xong, có thể giúp cậu tăng thêm hình tượng”

“Lời thoại nhiều lắm, quá rối rắm”

“Cố gắng là có thể” Viên Đồng Tư biết Kim Tịch Nhân lo lắng điều gì.

Kim Tịch Nhân cau giận, trừng mắt liếc Viên Đồng Tư một cái, thở dài vò đầu bứt tóc.

Vì tiếp nhận kịch bản mới, vào khoảng thời gian nghỉ giải lao giữa giờ làm việc, Kim Tịch Nhân vui đầu học kịch bản, học đến lười cũng phát đau.

o.o.o

“Có một buổi tiệc rượu từ thiện, cậu chuẩn bị tham dự đi” Viên Đồng Tư tuyên bố với Kim Tịch Nhân.

“Như thế nào còn phải đi?”

“Chủ sự bữa tiệc là công ty mà cậu làm người đại diện phát ngôn, mời cậu tham dự”

“Từ chối đi” Ngã vào sofa, Kim Tịch Nhân miễn cưỡng nói.

“Không được” Viên Đồng Tư nói thật bình tĩnh.

“A, sợ người”

Ở chỗ nhân viên trang điểm cùng stylish bài bố đến nửa ngày, Kim Tịch Nhân cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt Viên Đồng Tư, tây trang may khéo, tóc tai chỉnh tề, phục sức đều rất thích hợp, nếu hắn không mở miệng, nhất định hình ảnh trí thức của hắn sẽ hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Hiểu rõ Kim Tịch Nhân đến từng tiểu tiết, Viên Đồng Tư cũng lặng lẽ thở dài một chút, bề ngoài của người trước mắt này, thật đúng là có thể lừa gạt không ít người.

“Đi thôi.”

Kim Tịch Nhân xuất hiện ở tiệc rượu, hấp dẫn ánh mắt của toàn bộ phóng viên.

Tiệc rượu từ thiện hôm nay do một công ty đồng hồ chủ sự, tổ chức vì sự nghiệp giáo dục, toàn bộ tiền quyền góp sẽ chuyển cho sở giáo dục cùng Lập Đồ thư quán.

Âm thầm đánh cái ngáp trong lòng, Kim Tịch Nhân lặng lẽ nhìn đồng hồ.

Tại lúc này, một trong những người tổ chức tiệc rượu đi tới “Nhân, để tôi giới thiệu các cậu với nhau”

Kim Tịch Nhân vội vàng xoay người, trên mặt mang theo nụ cười chuyên nghiệp.

Khi hắn thấy rõ người tới, mắt không khỏi trừng to, còn thực sự nhìn chăm chú vào người đàn ông trước mặt.

Trước mặt Kim Tịch Nhân là một người vóc dáng cao lớn xấp xỉ cậu.

Kim Tịch Nhân không thể không thừa nhận trong lòng, trong những người cậu quen biết, người đàn ông này là người có phong thái trí thức nhất.

Người đàn ông trước mặt, thân hình cao lớn, mặc một bộ vest đen, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, đường cong khuôn mặt mềm mại lại mang theo vài phần cương nghị, toàn thân toát ra phong độ của người trí thức, thanh thuần, tao nhã, chính là người này đem đôi mắt sắc bén, ẩn giấu phía sau đôi mắt kính gọng vàng.

“Xin chào, tôi là Khuất Triển Thư” Khuất Triển Thư đưa tay ra.

Kim Tịch Nhân cũng bắt tay chào hỏi “Xin chào, tôi là Kim Tịch Nhân”

Khuất Triển Thư nhìn người trước mắt, người thành phố này ai cũng biết, đã không ít lần xuất hiện trên TV, gương mặt anh tuấn trên bìa tạp chí. Khuất Triển Thư cười ảm đạm.

“Ngài Khuất là trợ lý giám đốc thư viện thành phố, là một trong những nhân viên công vụ của chính phủ.”

Khuất Triển Thư gật gật đầu với Kim Tịch Nhân, không mở miệng nữa, chỉ chốc lát đã xoay người li khai Kim tịch nhân có chút kinh ngạc, nhìn theo bóng dáng người kia.

Ngồi trong xe trên đường trở về, Kim Tịch Nhân vẫn niệm chuyện không vừa ý.

“Anh ta cư nhiên không để ý đến tôi”

Viên Đồng Tư trấn an “Còn không biết, anh ta nhất định là loại người không giao tiếp với người xa lạ”

“Tôi làm sao có thể tính là người xa lạ?”

“Cậu sao lại không tính là người xa lạ?”

“Ai mà không biết tôi?” Kim Tịch Nhân rất bất mãn, dung mạo hắn rõ ràng là anh tuấn, bất luận người khác phái hay cùng phái đều bị hấp dẫn, hôm nay cư nhiên gặp được một kẻ làm như không quen biết.

Xe dừng lại trước đèn đỏ, Viên Đồng Tư liếc mắt nhìn Kim Tịch Nhân một cái, không biết vị này hôm nay làm sao vậy.

o.o.o

Trước khi bộ phim mới khởi quay, một trong những công việc bận rộn nhất của Kim Tịch Nhân chính là quay phim chụp ảnh với một danh mục dài các mẫu trang phục.

Kim Tịch Nhân là đại diện thương hiệu thời trang của nhiều nhãn hàng thời trang nổi tiếng ở Hương Đảo, tuy rằng là hàng bản địa, nhưng lại có được vài nhà thiết kế nổi danh, tiền đồ rộng mở, số lượng tiêu thụ vô cùng tốt, ở Châu Âu cũng có danh tiếng tốt, vì muốn đưa thương hiệu lên hàng nổi tiếng quốc tế, đã mời riêng Kim Tịch Nhân làm người đại diện phát ngôn, đương nhiên, những doanh nghiệp này cũng đã nhắm trúng gương mặt xinh đẹp của Kim Tịch Nhân sẽ mở rộng tầm vé thông hành ra thế giới.

o.o.o

Đi vào phòng làm việc nằm ở vị trí cao nhất trong một tòa nhà, nhân viên ở đây liền đi đến tiếp đón vì đã quen thuộc với sự xuất hiện của Kim Tịch Nhân

Phòng làm việc này tên là “Phi lãnh thúy”, Viên Đồng Tư cũng rất quen thuộc với nơi này, mang theo nhân viên của Khải Kì, đi theo Kim Tịch Nhân cùng đến.

“Lão Mạc, nếu anh chụp ảnh nhanh lên, tôi mời anh đi ăn cơm” Kim Tịch Nhân lớn giọng nói.

Mạc Tư Phàm, chủ nhân của “Phi lãnh thúy” kiêm nhiếp ảnh gia, đi ra từ phía sau bình phong, “Tôi còn tưởng là ai, nguyên lai hôm nay là cậu. Xem tôi như thế nào hảo hảo chỉnh cậu đi tiểu tử”

Nghe được lời nói của Mạc Tư Phàm, tất cả mọi người nở nụ cười.

Mạc Tư Phàm, chủ nhân phòng chụp ảnh “Phi Lãnh Thúy” là một nhiếp ảnh gia thiên tài, khởi nghiệp năm 14 tuổi, bằng tài năng bất phàm cùng sự sáng tạo bất tận của mình thuyết phục mọi người, tuổi còn trẻ đã đạt được vô số giải thưởng. Hắn không phải đi lên bằng con đường chính quy, cũng không học chụp ảnh, năm đó, chỉ bằng một cái camera nhỏ nhỏ rơi vào tay, liền chụp được bức ảnh đủ tính nghệ thuật, chấn động giới chuyên môn, xem ra, là thiên tài.

Được nhà xuất bản tạp chí Tân Đại Hình nâng đỡ, Mạc Tư Phàm mở một phòng nhiếp ảnh riêng, chuyên chụp ảnh tạp chí cùng chụp ảnh người mẫu quảng cáo thương hiệu, không, hắn không dễ dàng chụp ảnh áo cưới cho người khác. Bởi vì tài hoa bất phàm, công việc như hồng thủy cuộn cuộn mà đến. Mấy năm nay đặt trụ sở chính ở Hương Đảo, nhưng thỉnh thoảng cũng có vài doanh nghiệp ở Châu Âu mời hắn đến chụp ảnh.

Mạc Tư Phàm xuất sắc trong công việc như vậy, nhưng bản thân lại thật sự khiêm tốn, cũng không tuyên truyền cho mình, sẽ có một đội ngũ PR thay hắn mở rộng danh tiếng.

Liên Đạt, nhân viên trang điểm của Kim Tịch Nhân, sấy tóc cho hắn “Mĩ nhân, có phải hay không lại thức đêm?”

“Không có biện pháp, vở diễn mới lời thoại nhiều lắm, cắn rớt đầu lưỡi mà vẫn không học thuộc, ần” Một mặt báo oán, Kim Tịch Nhân vươn đầu lưỡi trong gương muốn làm gương mặt quái dị cho Liên Đạt xem, không khỏi khiến nàng cười ra tiếng.

Mạc Tư Phàm ở một gian khác trong phòng, chỉ huy nhân viên bố trí đèn cùng các thiết bị, ánh mắt như vô ý dừng trên người Viên Đồng Tư đang ngồi một mình trong góc.

Thay trang phục xong, Kim Tịch Nhân đi vào phòng chụp ảnh, bối cảnh là một phòng màn trắng được thiết kế kéo dài đến chạm đất.

Mạc Tư Phàm ánh mắt sắc bén như máy ảnh chụp lấy chính xác từng động tác của Kim Tịch Nhân.

“Mĩ nhân, mặt, lại hướng phía bên phải ba độ”

“Uy, tôi làm sao biết được 3 độ nhiều ít bao nhiêu”

“Nghiêng một chút, lại một chút, tốt, dừng hình ảnh, cười”

“Lão Mạc, anh nhảm chán đến chết” Kim Tịch Nhân ngoài miệng oán giận, trước ông kính lại không thay đổi hình tượng chút nào, vẫn là khuôn mặt anh tuấn mê người.

Từ lúc 8h sáng kéo dài đến 2h chiều, tổng cộng hoàn thành 3 bộ ảnh, có thể thấy đã tốt còn tốt hơn.

“Mệt chết” Ngồi xuống ghế, Kim Tịch Nhân liền than thở, cúi đầu.

Trợ lý đã chuẩn bị thật tốt thức ăn, Kim Tịch Nhân ôm đồm lại chộp miệng.

“Nha, nha” Mạc Tư Phàm đứng ở bên cạnh, nhìn Kim Tịch Nhân ăn, nói “Cậu nhìn cậu xem, mũi nhân, tính tình của cậu nếu như bị fan nhìn thấy, một đời anh danh có thể khó giữ”

“Sẽ không” một trong những trợ lý của Kim Tịch Nhân, Tiểu Vượng đứng bên cạnh nói “Các nàng mới không nghĩ như vậy, những người đó a, nhất định sẽ nói hảo đáng yêu, hảo đáng yêu linh tinh gì đó, dù sao, mặc kệ Tịch Nhân làm cái gì, fan hâm mộ đều nói đáng yêu, đáng yêu”

Mạc Tư Phàm khinh thường nói “Cũng không phải bé trai hơn 10 tuổi, đáng yêu, hần sao?”

Chính xác, từ lúc Kim Tịch Nhân vào nghề, liền hợp tác với Mạc Tư Phàm, năm đó, đều là 2 thiếu niên không có tiếng tăm gì, cùng nhau trải qua quãng thời gian khó khăn nhất, không biết chịu bao nhiêu xem thường, lạnh nhạt mới có địa vị như bây giờ. Đương nhiên hai người là bạn tốt, đều biết tật xấu của đối phương, trong mắt Mạc Tư Phàm, Kim Tịch Nhân mới không phải là dễ nhìn, vạn người mê như vậy, hần chính kẻ lời nói độc địa, lại bốc đồng, ngu ngốc.

Nhân viên hậu trường bắt đầu sửa sang lại đạo cụ, chuẩn bị cho cảnh tiếp theo, đại bộ phận mọi người bắt đầu nghỉ ngơi ăn cơm.

Kim Tịch Nhân đang cầm cà mèn, kéo Mạc Tư Phàm đến ngồi bên cửa sổ, vừa ăn vừa nói chuyện.

“Sắp tới bận rộn chuyện gì?” Kim Tịch Nhân nuốt vào cọng rau, hỏi.

“Chụp ảnh bìa cho 2 tạp chí, sau đó CK Châu Âu mời chụp bộ ảnh cho chiến dịch tuyên truyền quý mới là ảnh trưng bày trong tiệm ăn”

“Ngô, chiến dịch rất lớn”

“Uhm, cho nên có chút phiền toái. Tôi phải sang đó một chuyến, nhìn xem địa điểm bên kia”

“Đi bao lâu?”

“Nửa tháng, trưng bày trong bốn mươi hai nhà hàng, phải từng bước từng bước đi một chuyến”

Uống đồ uống, Kim Tịch Nhân nháy mắt “Việc khổ sai” chuyện này không thể so với đi du lịch, rất không thoải mái.

Mạc Tư Phàm cốc một cái trên trán Kim Tịch Nhân “Nhìn thấy tôi thương cậu vui vẻ có phải hay không?”

Kim Tịch Nhân ôm trán “Tôi so với chuyện tốt của cậu cũng như vậy đó, Đồng Tư kia, cho tôi nhận vai diễn mới, là một học giả, oa, lời thoại thì nhiều, học thuộc lòng thôi đã làm tôi choáng váng, đầu hoa mắt hoa, lưỡi cũng đau thắt. Nếu diễn không tốt, lão đạo diễn nhất định sẽ cười đến chết. Thật là”

“Ngu ngốc quả nhiên chính là ngu ngốc”

“Tôi cảnh cáo anh, lão Mạc, người khác nói tôi như vậy, tôi mặc kệ, chúng ta là lão hữu, anh nói tôi như vậy, không thể bỏ qua, khác nào nói cho người khác tôi là như vậy sao” Kim Tịch Nhân nói đến lệch miệng.

Kim Tịch Nhân nhìn chăm chú bằng hữu quen biết nhiều năm. Mạc Tư Phàm cũng là một người đàn ông anh tuấn, cao 1m80, lông mi dày, đuôi mắt có chút thon dài, sáng ngời hữu thần, sống mũi cao thẳng, đôi môi nhạt màu, làn da rám nắng thoát nhìn thực khỏe mạnh. Mạc Tư Phàm hội đủ tố chất của người làm nghệ thuật, đặc biệt là khí chất lãng mạn u buồn, đồng thời hình dáng, tích cách cũng rất đàn ông.

Có người nói Mạc Tư Phàm không thích hợp ở chung, tính tình có chút cổ quái. Nhưng Kim Tịch Nhân biết, hần chính là không thiện chí giao tiếp với người xa lạ, lại là người làm nghệ thuật, đặc biệt rất kiên

trì cùng cố chấp, cho nên, thường làm người khác hiểu lầm, kỳ thật Mạc Tư Phàm cũng là một người thực giản dị.

“Gần đây có chuyện gì thú vị sao?” Mạc Tư Phàm hỏi.

Một hơi uống hết chỗ đồ uống còn lại, Kim Tịch Nhân đem bình rỗng ném thật mạnh trên bàn “Không có”

“Yêu, lại có người chọc đến mũi nhân của chúng ta sao, là ai lớn mật như vậy?” Mạc Tư Phàm lộ ra biểu tình như chuẩn bị xem kịch hay.

Kim Tịch Nhân đề thấp thanh âm, tiến đến trước mặt Mạc Tư Phàm “Tôi nói cho cậu, mấy ngày trước tôi tham gia một buổi tiệc từ thiện, gặp gỡ một người, người này cư nhiên không biết tôi là ai, hơn nữa hoàn toàn không để tôi vào mắt, nhìn cũng không nhìn tôi, Hừ”

“Ai nha?” Mạc Tư Phàm bắt đầu tò mò. Đương nhiên, không có khả năng mọi người trên thế giới đều biết Kim Tịch Nhân, nhưng khuôn mặt hắn chính là giấy thông hành, cho dù là Đông bán cầu hay Tây bán cầu, đều cho rằng hắn có gương mặt đẹp trai quyến rũ, cho dù không biết, nhưng nếu là người bình thường, đều bị Kim Tịch Nhân cuốn hút, cho dù nói thế nào thì cũng sẽ đánh giá một chút.

“Tôi quên rồi”

“Uy” Mạc Tư Phàm lại gõ một chút trên trán Kim Tịch Nhân.

“Anh ta không để ý đến tôi, vì cái gì tôi phải để ý đến anh ta” Kim Tịch Nhân nói rất có đạo lý.

“Tốt lắm, dù sao cũng là một người nào đó không thể làm việc chung, đừng nghĩ nữa” Mạc Tư Phàm đứng lên, đưa tay kéo Kim Tịch Nhân “Đến, chụp ảnh, chụp ảnh, nếu muốn 7h giờ tối xong công việc, liền bắt, đánh cho tôi lên tinh thần đi”

Nhiếp ảnh gia lôi kéo người mẫu đi vào phòng chụp ảnh, tuy rằng người mẫu thực đẹp trai, nhưng nhiếp ảnh gia cũng xuất sắc tương đương, một đám nhân viên hậu trường đứng nhìn, mắt phát sáng.

Ánh mắt Mạc Tư Phàm lại không tự chủ được tìm kiếm thân ảnh Viên Đồng Tư.

Viên Đồng Tư cũng đứng ở phía sau, đang cùng stylish thảo luận gì đó, một thân tây trang đứng giữa đám nhân viên quần áo tùy thích có vẻ trông không hợp nhau, nhưng là từ yêu cầu công việc, Viên Đồng Tư bình thường đều mặc như vậy.

Nhìn người kia dáng người cao ngất, tóc đen, cắt ngắn chỉnh tề, cùng với thái độ nhã nhặn khi nói chuyện, Mạc Tư Phàm một hồi lâu mới thu hồi tầm mắt.

Mạc Tư Phàm đang phải làm việc, dùng cameras bắt giữ từng khoảnh khắc khuôn mặt rung động lòng người nhất của Kim Tịch Nhân, nhưng gã lại không thể nói với chính mình phải tập trung 100% vào công việc, tâm trí của gã, có một phần, đã bị người khác bắt đi.

Công việc vẫn liên tục đến hơn 8h mới chấm dứt.

“Ngày mốt mới có ảnh” Mạc Tư Phàm nói với Viên Đồng Tư.

“Tốt, tôi sẽ phái người tới lấy, kế tiếp chính chính là công việc quảng cáo cho các doanh nghiệp”

“Tôi tin tưởng có thể làm vừa lòng nhóm người đó”

Nhân viên Khải Kỳ sửa sang lại tốt trang phục cùng đồ dùng khác, chuẩn bị rời đi.

“Lão Mạc, lão Mạc, cùng nhau ăn cơm đi” Kim Tịch Nhân nói với lại.

Mạc Tư Phàm không khỏi liếc nhìn Viên Đồng Tư, Viên Đồng Tư gật đầu “Đúng vậy, mọi người đi cùng nhau đi”

Mạc Tư Phàm gật đầu “Hảo”

Trợ lý của Mạc Tư Phàm đứng bên cạnh, vội vàng bảo đồng sự nhanh chóng sửa sang lại thiết bị. Trợ lý theo Mạc Tư Phàm 3 năm, hiểu rõ tính cách người đàn ông này có chút kiêu ngạo. Bình thường kháng mời ăn cơm, Mạc Tư Phàm luôn luôn cự tuyệt một cách hữu lễ, duy nhất sẽ không cự tuyệt Khải Kỳ, sẽ không

cự tuyệt Kim Tịch Nhân. Người bình thường đều sẽ nghĩ là vì Mạc Tư Phàm cùng Kim Tịch Nhân là lão hữu, nhưng mà nếu là người sáng suốt sẽ thấy, ánh mắt Mạc Tư Phàm là nhìn chăm chú vào một người khác.

Ở quán ăn, mọi người cùng nhau làm việc cả ngày giờ lại vừa ăn vừa cười, bởi vì hợp tác lâu năm, mọi người đều rất quen thuộc lẫn nhau.

Kim Tịch Nhân đưa đĩa rau cho Mạc Tư Phàm “Lão Mạc, lão Mạc, ăn cái này đi”

Nghe Kim Tịch Nhân xưng hô với Mạc Tư Phàm, Liên Đạt cùng đám người quả thực muốn cười.

Người trong nghề, đối Mạc Tư Phàm rất tôn trọng, tài hoa trời cho cùng kinh nghiệm thực tế được khẳng định, nhưng là, hần tuổi còn rất trẻ, chỉ có 24 tuổi, cho nên, những bạn bè quen thuộc đều gọi hần là Tư Phàm. Chỉ có Kim Tịch Nhân, chính mình so với Mạc Tư Phàm nhỏ hơn hai tuổi, liền luôn miệng kêu lão Mạc, lão Mạc, kỳ quái chính là, Mạc Tư Phàm cũng không tức giận, thản nhiên nghe vậy.

Ngăn cái chén Kim Tịch Nhân đưa tới, Mạc Tư Phàm cau mày “ Tôi không uống rượu”

“Uống một chút thôi, cũng không phải độc dược”

“Không muốn, không muốn” Mạc Tư Phàm không uống rượu, việc này cũng nổi danh trong giới. Bình thường người muốn làm nghệ thuật, hơn phân nửa đều uống tốt, nhưng hần thì hoàn toàn cự tuyệt, không uống rượu. Đối mặt với khách hàng lớn, cũng kiên trì với nguyên tắc của chính mình, tuyệt không bồi rượu. Kim Tịch Nhân biết điểm này, thường vừa đâm vừa xoa, muốn lừa Mạc Tư Phàm uống rượu, nhưng cũng cười khen hần “Có khí tiết”

Cơm nước xong, mọi người nói lời từ biệt, Viên Đồng Tư đưa Kim Tịch Nhân trở về.

Kim Tịch Nhân hiện tại ở trong một nhà trọ mà Khải Kỳ thuê cho hần, trang hoàng xa hoa, ở phía Bắc nội thành, cách Khải Kỳ không xa.

Xe đi đến gần tòa nhà, Viên Đồng Tư miễn tuệ sâu sắc cảm giác không khí không đúng.

Quả nhiên có phóng viên mai phục ở tòa nhà.

Kim Tịch Nhân lơ đãng “Không quan hệ, để cho hần chụp thật tốt, tôi cũng không làm ra chuyện gì không giống người”

Viên Đồng Tư có suy nghĩ khác.

Từ đầu năm, lúc chỗ ở của Kim Tịch Nhân bị tiết lộ cho đến nay, lúc nào cũng có phóng viên tử thủ, vì nhu cầu chụp được một tấm ảnh độc nhất vô nhị, ngoài ra còn có fan hâm mộ đến xếp hàng, muốn gặp mặt thân tượng một lần, còn có các cô gái ôm banner khổ sở chờ mấy ngày, ngấm lại, như vậy đều không phải là chuyện tốt, nếu quản lý không tốt sẽ phá hỏng hình tượng của Kim Tịch Nhân.

Phải nhanh chóng nghĩ biện pháp mới được.

Viên Đồng Tư cùng giám đốc Khải Kỳ thương lượng việc này.

“Chuyện này kéo dài, không phải là một biện pháp hay, nơi này là đi thuê, tôi nghĩ không bằng trả lại, tìm nơi khác cho cậu ta”

“Nhưng nơi đó giao thông thuận lợi, cách đài truyền hình cùng mấy tạp chí cũng gần, hơn nữa Tịch Nhân cũng đã ở vài năm, đã thành thói quen”

“Chính là, như vậy tin tức liên tục truyền ra, không tốt cho hình tượng của Kim Tịch Nhân ” Viên Đồng Tư cũng nói, đưa lên mấy tạp chí “Đều không phải là tin tức được kiểm duyệt, tuy rằng không phải gièm pha chuyện xấu, nhưng tóm lại cũng không phải tin tức tốt”

Tổng giám đốc xem qua, đặt ở một bên “Tôi hiểu được suy nghĩ của anh là tốt, nhưng mà, Tịch Nhân mặc kệ đang ở nơi nào đều bị người phát hiện, khuôn mặt của cậu ta giấu không được”

“Vâng, tôi biết, tôi đã nghĩ tới một biện pháp an toàn” Viên Đồng Tư đem suy nghĩ vài ngày qua, cùng với việc hỏi qua ý luật sư nói ra “ Có thể cho Kim Tịch Nhân cùng ở với người khác. Nhưng cũng không phải ở

chung, mà là hai người ở cùng một chỗ, đăng kí bằng danh tính người kia, mà thực tế, một chỗ nhưng hai phòng, một tường chia cách, hai người làm theo ý mình, sẽ không gặp mặt, người ở cùng cũng không biết hàng xóm là ai, như vậy có người điều tra, chỉ có thể tra ra danh tính người đăng ký, không ai biết Tịch Nhân cũng ở nơi này, tòa nhà bảo an nghiêm mật, chúng ta cũng cẩn trọng hơn, như vậy sẽ không dễ dàng bị phát hiện”

“Có nơi như vậy sao?” Tổng giám đốc nghi hoặc hỏi.

“Có. Tôi đã tra qua, trong thành phố nơi như vậy cũng không nhiều, cơ bản đều là đã cho thuê hết, chính phủ ra mặt toàn bộ, thuê cho nhân viên công vụ ở, việc chúng ta phải làm chính là tìm một người thuê là nhân viên chính phủ, có điều, phải tính toán chu toàn”

“Chúng ta có thể thuê được sao? Kia không phải cấp cho nhân viên công vụ ở?”

“Có thể, bỏ sức tìm là được, tôi đã thuê luật sư làm, hy vọng sắp tới có thể tìm ra. Phải thuê không phải là không được, chỉ cần tìm được đường dây, nhưng này còn phải dựa vào mối quan hệ của Khải Kỳ”

“Như vậy a” Tổng giám đốc gật gù đầu “Được rồi, như vậy liền giao cho anh, chỉ để ý đi làm là được. Cính là dừng cho Tịch Nhân chạy đến chỗ người ta nói chuyện linh tinh là được”

Vài ngày sau, luật sư mang theo văn kiện tìm đến Viên Đồng Tư.

“Tìm được rồi sao?” Viên Đồng Tư hỏi.

“Tìm được một chỗ rồi, tôi cảm thấy phi thường thích hợp cho nên lập tức đến đây. Địa điểm ở trên Tỉnh lộ, ở lầu hai mươi lăm, một tòa nhà chia thành hai phần, các cửa ra vào ở bên phải, hai bên đều như nhau. Nhà diện tích nhỏ, một phòng ngủ, một phòng khách, có phòng bếp và nhà vệ sinh, có thể nhìn ra cảnh biển, tương đối xinh đẹp. Đã trang trí qua, chỉ cần chỉnh sửa lại một chút lập tức có thể vào ở. Tòa nhà bảo an tốt, có thể trực tiếp lái xe vào bãi đỗ xe ngầm, sau đó theo thang máy lên lầu, bãi đỗ xe ngầm cũng có bảo an, ra vào phải có thẻ laser chuyên dụng, người ngoài tuyệt đối vào không được”

Viên Đồng Tư nghe luật sư giới thiệu, thập phần cao hứng, căn phòng chính mình muốn tìm chính là như vậy.

“Nếu cảm thấy đã thích hợp, tôi lập tức thu xếp cho anh đến xem, này phải nhanh quyết định, bởi vì có người còn xếp hàng ở sau”

“Tôi hiểu. Đúng rồi, người còn lại là ai?”

“Là một nhân viên công vụ, nhậm chức ở sở giáo dục, trợ lý giám đốc Lập Đồ thư quán, gọi là Khuất Triển Thư”

Viên Đồng Tư nghe, trong đầu đột nhiên hiện lên một thân ảnh.

Cư nhiên là anh ta.

“Như vậy hiện tại có thuận tiện không? Chúng ta đi nhìn xem”

“Vâng”

Xem qua phòng ở, Viên Đồng Tư cực kì vừa lòng, trực tiếp thông tri cùng người thiết kế của Khải Kỳ, bảo bọn họ chuẩn bị kế hoạch trang hoàng.

“Cái gì? Bảo tôi đến ở nơi thôn quê bé nhỏ này!!!” vào lúc Kim Tịch Nhân biết được, kế hoạch trang hoàng đã đặt trước mặt hắn.

“Đồng Tư, anh muốn chính tôi cũng không tất yếu phải làm vậy, tôi đáp ứng anh sẽ hảo hảo làm việc mà” Kim Tịch Nhân giữ chặt ống tay áo Viên Đồng Tư lắc qua lắc lại.

Viên Đồng Tư bất vi sở động, đem ý nghĩ của mình nói cho Kim Tịch Nhân.

Một lúc sau, Kim Tịch Nhân không nói gì, chỉ là kêu ca cầu nhàu “Nơi đó nhỏ như vậy, làm sao mà ở đây”

“Cậu không tổ chức tiệc, một người ở nơi lớn như vậy làm gì?”

“Mọi người ngẫu nhiên cũng tới a”

“Cậu đi nhìn sẽ biết, chỗ đó cho dù không thể lớn hơn chỗ ở hiện tại, nhưng đủ cho cậu ở. Còn có thể nhìn thấy hải cảng, phong cảnh rất đẹp, ngoài cửa sổ chính là cảng nước nông”

“Thật sự?” Ánh mắt Kim Tịch Nhân sáng lên.

Viên Đồng Tư tự mình mang Kim Tịch Nhân đến xem nhà mới, quả nhiên, Kim Tịch Nhân không nói phòng nhỏ, đi hết một vòng từ Đông sang Tây, có thể thấy được là hân hoan.

Vuốt tường phòng khách, Kim Tịch Nhân hỏi “Cách vách là ai a?”

“Nhân viên công vụ của chính phủ”

“Ngô, không tồi nha, có thể đến nơi đây ở, thật tốt số, cư nhiên có thể thuê nhà ở Tĩnh lộ, một đoạn đường tốt như vậy”

“Cậu không cần lo lắng cho người ta, chỉ cần để ý cẩn thận đi về là được”

“Phải a”

Một tháng sau, Kim Tịch Nhân dọn vào Tĩnh lộ.

2. Chương 2

Bộ phim mới bắt đầu khởi quay.

Sự chuẩn bị của Kim Tịch Nhân trước đó đúng là không uổng phí, tuy rằng cậu đọc lưu loát trường thiên lời thoại, nhưng vẫn không được đạo diễn đánh giá cao, nguyên nhân rất đơn giản, biểu cảm khuôn mặt và lời thoại hoàn toàn không tương xứng.

Nhân vật trong phim là một học giả đồng thời là nhân chứng của một vụ án nguy hiểm, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân, người này không muốn ra tòa làm chứng, vì thế trong phim Kim Tịch Nhân cùng nhân vật luật sư có rất nhiều cảnh quay chung, kèm theo một loạt các đoạn thoại dài.

Kim Tịch Nhân cũng biết, trong việc diễn xuất, hai người cùng diễn chung trong một cảnh, nếu diễn không đạt sẽ dễ kích bạn diễn rất lớn, vì thế lúc nào rảnh rỗi liền nghiên cứu kịch bản, nghiền ngẫm tâm lý nhân vật.

Nhưng bản thân cậu bằng cấp thấp, chưa tốt nghiệp trung học đã đi làm người mẫu, bằng đại học xã hội tất nhiên là bằng danh dự, đối với những ẩn nghĩa trong lời thoại thực sự không hiểu được, khiến cho việc diễn xuất bị trở ngại.

Kim Tịch Nhân có chút uể oải. Cố gắng như vậy cũng không thành sao?

Viên Đồng Tư an ủi cậu “Đã tốt lắm rồi, cậu đã cố hết sức”

Kim Tịch Nhân bĩu môi “Đồng Tư, Đồng Tư, tôi không phải ngốc”

Viên Đồng Tư mỉm cười “Uhm”

“Này, có cần phải nói trực tiếp như vậy không?” Kim Tịch Nhân mếu máo.

“Nhân, cậu nên biết là đi học lại sẽ trợ giúp rất lớn cho công việc hiện tại”

“Sách vở gì đó, trong cuộc sống một chút cũng không cần dùng” Kim Tịch Nhân nói lơ đãng.

“Như thế nào lại không cần?”

“Đương nhiên không cần. Khi cấp hai anh học được gì, hiện tại đều không dùng đến đúng không? Đây công thức vật lý, công thức phân tử hóa học, dùng được sao? Trường học a, những thứ chân chính hữu dụng trong cuộc sống thì không dạy được”

“Nhân, sao có thể nói như vậy” Viên Đồng Tư nhíu mày.

“Đúng vậy, anh xem công việc hiện tại, vẻ ngoài giao tiếp cùng người khác, xã giao như thế nào, đối đáp, quan sát về mặt người khác như thế nào, làm thế nào đánh mất ý niệm cổ quái trong đầu khách hàng, mấy thứ này, trường học có dạy sao? Còn không phải từ trong cuộc sống vợ chồng vét tây, thu nhặt từng chút sao?”

Viên Đồng Tư cũng trầm mặc. Một lát sau mới nói “Nhưng tôi cảm thấy được, nếu ta học được có quan hệ rệu rã, cơm Tây, du lịch dã ngoại, du thuyền, hoặc là tri thức châu báu vẫn là rất hữu dụng”

Kim Tịch Nhân mở to mắt “Trường học cũng không dạy cái này”

“Tri thức chính là sức mạnh”

Kim Tịch Nhân nháy mắt với Viên Đồng Tư, chú ý thấy Viên Đồng Tư lập tức bị đỏ mặt, cười nói “Đây cũng là một loại sức mạnh. Không phải mọi người đều có”

Viên Đồng Tư cũng không đáp, thở dài.

o.o.o

Qua vài ngày, Kim Tịch Nhân hỏi Viên Đồng Tư “Đồng Tư, Đồng Tư, cách vách nhà tôi là ai vậy?”

“Làm sao vậy?”

“Tôi nghe được tiếng đàn violon, hẳn là của người cách vách, tôi cảm thấy người này kéo đàn rất êm tai. Là ai? Người trong dàn nhạc sao?”

“Không phải”

Kim Tịch Nhân lộ vẻ hứng thú “Tôi vẫn hy vọng mình có thể học được một loại nhạc khí hạng nhất, người gốc thì cũng gốc rồi, nhưng là không có cơ hội, nghe được người ta diễn tấu hay như vậy, thực hâm mộ”

Viên Đồng Tư cũng hiếu kì lên, thời điểm đưa Kim Tịch Nhân trở về, cũng lên lầu ngồi một lúc, thuận tiện nghe một chút.

Nhạc thanh rất nhẹ, chỉ có hàng xóm mới có thể nghe được. Ngồi ở phòng khách cách một vách tường, có thể nghe được tiếng nhạc rất nhỏ tinh thể truyền sang, là tiếng đàn violon.

Viên Đồng Tư nghiêng tai lắng nghe.

Người kéo đàn có kỹ xảo thật khó tưởng tượng, cũng không diễn tấu nhạc nước ngoài, mà chính là kéo một khúc “Phong chi màu”, trong tiếng nhạc có vô hạn hân hoan, mang theo ý tứ triền miên, rất cảm động, giống như đưa người nghe tới vùng bình nguyên rộng lớn, cảm thụ gió thổi qua, trời xanh mây trắng, cây cỏ xanh biếc, tự do trong sự tĩnh lặng bình yên.

Khúc nhạc kết thúc, Kim Tịch Nhân nhin không được, vỗ tay.

“Dễ nghe đi?”

Viên Đồng Tư gật đầu.

“Tôi tuyệt đối không thấy ồn ào, còn hy vọng người kia kéo lâu hơn một chút, bắt quá người kia không phải mỗi ngày đều diễn tấu, thời gian cũng không dài lắm. Người kia nhất định đã học thực lâu, không giống loại người học qua loa. Kỹ thuật kéo đàn cũng không phải gặp may mà được, thực sự là thuần túy cảm thụ âm nhạc, diễn tấu mang đến niềm vui. Tôi có thể cảm giác được trong tiếng đàn của người đó tràn ngập....”

Không nghĩ ta từ gì mới thích hợp, Kim Tịch Nhân ngẩng mặt nhìn Viên Đồng Tư.

“Linh hồn” Viên Đồng Tư bổ sung.

“Đúng đúng, chính là linh hồn” Kim Tịch Nhân cao hứng “Tôi muốn làm quen người kia, anh nói, tôi đến làm quen hàng xóm, người ta có phải sẽ cảm thấy kỳ quái hay không?”

Viên Đồng Tư cũng cương quyết bác bỏ “Không được”

Kim Tịch Nhân cũng biết lý do, bắt đầu dĩ gật đầu.

“Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, anh đã nói người kia là nhân viên công vụ” Kim Tịch Nhân đột nhiên nhớ tới lời Viên Đồng Tư.

“Đúng vậy”

“Như vậy kia không phải người trong giàn nhạc. A, vậy muốn làm quen hẳn quả thực không dễ dàng”

“Tốt lắm, cậu không cần náo loạn, thành thật ở trong này cho tôi” Viên Đồng Tư đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Biết rồi, anh thật dong dài. Thật không biết lão Mạc coi trọng anh chỗ nào nhất” Kim Tịch Nhân cầu nhàu.

“Cái gì?” Viên Đồng Tư quay đầu lại.

“Không có gì, không có gì” Kim Tịch Nhân tươi cười lấp liếm, tiễn Viên Đồng Tư rời đi.

Trong khoảng thời gian giữa giờ chụp ảnh với diễn xuất, Kim Tịch Nhân luôn đến phòng thể thao của Khải Kỳ để tập khiêu vũ.

Khải Kỳ là công ty quản lý lớn nhất Hương đảo, tuy rằng không bằng các công ty nhà nước có uy tín quốc tế, nhưng vì chủ tịch đến tổng giám đốc đều là người mạnh vì gạo, bạo vì tiền, trong sáng ngoài tối đều mở đường làm ăn, lại có tầm nhìn không tồi, có được mấy vị chuyên viên giải trí làm con át chủ bài, hơn nữa kinh doanh nhà hàng khách sạn đều có đầu tư, thực lực có đủ.

Trừ bỏ phòng hành chính làm các công việc ở ngoài, tổng bộ Khải Kỳ còn có phòng ghi âm, phòng tập, ngôi sao của công ty có thể cùng vũ công tập luyện vũ đạo, cùng với việc rèn luyện thể hình.

Theo tiếng nhạc, Kim Tịch Nhân cùng với vũ sư luyện tập những bước nhảy mới nhất.

Kim Tịch Nhân thích khiêu vũ, trừ bỏ tiêu chuẩn khiêu vũ quốc tế, cậu còn thực sự thích sự tự do phóng khoáng của những điệu nhảy đường phố, thường xuyên luyện tập cùng vũ sư, nghiên cứu những bước nhảy mới nhất. Kim Tịch Nhân cho rằng, khiêu vũ tốt có thể trợ giúp mình biểu diễn trên sân khấu.

Thân là người mẫu, Kim Tịch Nhân xem khiêu vũ như tập thể hình, kết hợp cả hai để phát huy nét đẹp hình thể.

Trợ lý Hồng Hồng cùng Tiểu Vượng ở một bên như say như dại nhìn Kim Tịch Nhân nhảy điệu nhảy đường phố, một bên khác, Viên Đồng Tư đang xem văn kiện cũng bất giác đông đưa theo tiếng nhạc, Tiểu Vượng nói với Hồng Hồng “Mỗi lần xem Nhân khiêu vũ, tôi đều cảm thấy rất hâm mộ, cậu ta như thế nào có thể nhảy đẹp như vậy?”

Viên Đồng Tư cười cười, lắc lắc đầu, lúc này, anh mong Kim Tịch Nhân đọc kịch bản hơn.

o.o.o

Cuối tuần, khó có lúc được rảnh rỗi mà không phải làm việc, Kim Tịch Nhân mang theo Viên Đồng Tư, lái xe đi Phương Hoàng Sơn chơi.

Ngồi bên trong chiếc xe thể thao Larry màu đỏ, Kim Tịch Nhân nắm tay lái, trên mặt đầy ý cười.

Lúc trước Viên Đồng Tư biết Khải Kỳ đem chiếc xe thể thao trị giá mấy trăm vạn cho Kim Tịch Nhân xem như tiền thưởng liên mệnh mẽ phản đối, bởi vì anh cảm thấy đây giống như tặng Kim Tịch Nhân vé mời nằm viện.

Chính là tổng giám đốc Khải Kỳ cho rằng xe như vậy mới xứng với Kim Tịch Nhân, cuối cùng vẫn là mua đứt. Viên Đồng Tư vội vàng cùng Kim Tịch Nhân ước định 3 điều, không được tăng tốc độ, không được uống rượu lái xe, cũng không cho tùy tiện đem xe ra sử dụng.

Kim Tịch Nhân nhìn chiếc xe mui trần này cười không dứt, nhưng rất nhanh sau đó đã phát hiện, đèn xe cùng thân xe in hình con nhện rất chói mắt, chạy đến đâu đều là tiêu điểm, đem đến rất nhiều phiền hà, vì thế rất ít khi đem ra sử dụng, hơn phân nữa thời gian đều ngoan ngoãn để ở bãi đỗ xe công ty.

Dừng xe ở lưng chừng núi, ánh mặt trời cùng không khí đều thập phần tốt, Kim Tịch Nhân ngồi ở ghế sau xe, đem cả người tựa hẳn vào ghế, chân gác về phía trước, thoải mái nhắm mắt lại.

Viên Đồng Tư nhìn biểu tình Kim Tịch Nhân, nở nụ cười. Cho tới nay, Viên Đồng Tư lớn hơn Kim Tịch Nhân bốn tuổi nên luôn xem cậu như em trai, chiều cố, chỉ dẫn cậu, nhận những công việc thích hợp nhất đồng thời giữ gìn hình tượng cho cậu, tuy rằng trong mắt anh, Kim Tịch Nhân chính là đứa nhỏ có nhiều thói hư tật xấu, nhưng trong lòng vẫn nghĩ rằng cậu là một đứa trẻ tốt.

“Cậu đưa tôi đến đây, là có gì muốn nói sao?” Viên Đồng Tư hỏi.

“Cũng không có gì. Chính là phiền não quá độ, muốn đi ra ngoài một chút. Tôi lại không thể đi dạo tiêu khiển trên phố, đành phải đi đến nơi này”

“Phiền cái gì?”

“Công việc không quá thuận lợi, anh cũng biết rồi”

Viên Đồng Tư ôn hòa nói “Cậu cố hết sức sẽ thành công”

Kim Tịch Nhân oán giận “Tôi cảm thấy cũng chỉ có mình tôi diễn không tốt, những diễn viên khác đều nhập vai rất tốt, chỉ có mình tôi, như thế nào cũng vô pháp nắm bắt nhân vật” Nói xong ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng Viên Đồng Tư “Tôi như vậy thực sự không có biện pháp sao?”

Viên Đồng Tư lắc đầu “Cái gọi là biện pháp, cũng không phải chỉ cần học, bắt chước là có thể đạt, còn phải xem tu vi của cá nhân, có người trời sinh chính để làm diễn viên, có người cố gắng thế nào cũng không diễn ra trò. Cậu không cần gây quá nhiều áp lực cho chính mình”

Nói là như vậy, nhưng Viên Đồng Tư cũng biết Kim Tịch Nhân thập phần hiếu thắng, không chịu thua bao giờ, đây cũng là lí do vì sao cậu có thể trở thành người mẫu hàng đầu trong cùng một lứa người mẫu.

Buổi chiều, Kim Tịch Nhân xả ra một đồng chuyện với Viên Đồng Tư, tâm tình tốt lên không ít, cậu thường làm như vậy, kể hết mọi chuyện cho quản lý nghe để hóa giải áp lực công việc.

Đến khi xuống núi, sắc trời thay đổi, từng đám mây đen che khuất bầu trời xanh biếc khi sáng, như là sắp mưa.

Kim Tịch Nhân nâng mui xe lên, chiếc xe trở về nguyên trạng, không hề sợ mưa ướt.

“Tôi đưa anh trở về” Kim Tịch Nhân nhìn sắc trời nói.

“Thôi thôi, cậu trực tiếp về nhà đi, tôi gọi xe trở về”

Biết chiếc xe của mình rất thu hút, Kim Tịch Nhân đồng ý đề nghị của Viên Đồng Tư.

Đi được nửa đường, trời bắt đầu mưa to tầm tã.

Sau khi xác định Viên Đồng Tư đã lên một chiếc xe khác về nhà, Kim Tịch Nhân yên lòng.

Trời bỗng dưng mưa to khiến cảm giác trong phòng có thêm vài phần mát mẻ.

Kim Tịch Nhân cảm thấy hơi lạnh, lấy ra một chiếc áo sơ mi khoác ngoài chiếc T-shirt bên trong, lúc đầu muốn cùng Viên Đồng Tư đi ăn cơm chiều, vì mưa to nên phải từ bỏ.

Đột nhiên lại thêm một ly café nóng, Kim Tịch Nhân đi vào bếp tìm café, phát hiện đã không còn, đành phải từ bỏ.

Nhìn đồng hồ, đã hơn 7h, nước đã đun sôi nhưng Kim Tịch Nhân lại không muốn uống nữa, ngồi ở ghế sofa, nhắm mắt nhìn mưa ngoài cửa sổ.

Một ý niệm lóe lên trong đầu, Kim Tịch Nhân nghĩ, có lẽ hàng xóm sẽ có café.

Cố lấy dũng khí, Kim Tịch Nhân đến gõ cửa nhà hàng xóm.

Ở một góc độ nào đó, cậu và hàng xóm không tính là hàng xóm thông thường, bởi vì nơi này ban đầu là một căn nhà toàn vẹn, nhưng lại xuất hiện một bức tường đem nơi này chia thành hai nửa, lại xuất hiện thêm một cửa ra vào.

Đưa tay ấn chuông cửa, bên tai vang lên tiếng nhạc “Đầy trời đều là những vì sao nhỏ”, Kim Tịch Nhân buồn cười, không khỏi cảm thấy có thêm vài phần hảo cảm với vị hàng xóm giấu mặt.

Cửa mở, một người đàn ông đồng dạng cao lớn như Kim Tịch Nhân xuất hiện.

“Là anh” Kim Tịch Nhân mở to hai mắt, người này cậu đã từng gặp qua.

Hiên nhiên người bên trong cánh cửa cũng kinh ngạc, nhưng khống chế tình tự của mình rất nhanh, không lộ ra biểu cảm của người thường khi thấy đại minh tinh, lạnh nhạt nhìn chăm chú Kim Tịch Nhân, đôi mắt đen như bảo thạch hiện lên nghi vấn.

Sững sốt một chút, Kim Tịch Nhân vội vàng giải thích “Tôi là người mới đến, ở cách vách nhà anh”

“Xin hỏi có việc gì sao?” là thanh âm của người bên trong cánh cửa, trong trẻo cuốn hút, giọng nói rất trong, mũi thanh động lòng người.

Thật sự có thanh âm từ tính như vậy sao? Kim Tịch Nhân tim đập không thôi, lần gặp mặt đầu tiên chung quanh rất ồn ào, không phát hiện ra thanh âm người này dễ nghe như vậy.

“Cái kia, tôi, café hết rồi, có thể cho tôi mượn một ít...” Kim Tịch Nhân kìm chế nhịp tim, nhẹ nhàng đáp.

Kim Tịch Nhân chính là hàng xóm mới, Khuất Triển Thư nhìn người trước mắt, gương mặt anh tuấn bất cứ ai trong thành phố đều biết, mang theo vài phần kinh ngạc gật gật đầu.

Vào nhà lấy café, chủ nhà đem cho chàng trai ngoài cửa.

Kim Tịch Nhân nhận lấy, mỉm cười cảm ơn, còn nói thêm “Còn có, ly café”

Khuất Triển Thư sững sốt, lập tức xoay người.

Tiếp nhận ly, Kim Tịch Nhân nhìn Khuất Triển Thư, phát hiện người này sắc mặt bình tĩnh, vì thế lại đánh bạo mở miệng “Đường”

Khuất Triển Thư không giận mà cười “Tôi nghĩ, cậu có phải hay không sẽ nói không có bếp lò, ấm nước cùng gas?”

Kim Tịch Nhân lắc đầu “Cái này có. Tôi vừa mới chuyển đến, rất nhiều đồ vật này nọ không có chuẩn bị tốt” Kỳ thật lý do không phải như vậy, Kim Tịch Nhân thường thường ăn sạch mọi thứ sau đó mới mua lại, cho nên tủ lạnh thường trống trơn.

Quay đầu nhìn mưa ngoài cửa sổ, Khuất Triển Thư cười nhạt “Kia, cậu không ngại uống café tôi pha chứ?”

Kim Tịch Nhân vội vàng gật đầu.

Đây là lần đầu tiên hai vị hàng xóm gặp mặt.

Ngồi ở phòng khách nhà Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân đánh giá xung quanh. Khuất Triển Thư đi vào phòng bếp chuẩn bị pha café.

Từ phòng khách có thể nhìn thấy nửa phòng bếp, Kim Tịch Nhân phát hiện, Khuất Triển Thư đã chuẩn bị café tốt, chuẩn bị pha, liền hỏi “Tôi có thể tham quan một chút nơi ở của anh không?”

“Xin cứ tự nhiên”

Kim Tịch Nhân đứng lên đi xung quanh.

So với nơi ở của cậu, bên này có vẻ lớn hơn một chút, hai phòng khách giống nhau, cách một bức tường. Hai bên đều có phòng ngủ, phòng tắm, buồng vệ sinh, nhưng điều làm Kim Tịch Nhân chú ý tới là bên này còn có một phòng đọc sách.

Phòng ngủ Khuất Triển Thư có diện tích nhỏ hơn nhiều so với phòng bên Kim Tịch Nhân, nhưng anh có phòng đọc sách, hơn nữa, ngoài cửa sổ phòng đọc sách còn có một cái ban công hình tròn.

“A, nhà anh có ban công” Kim Tịch Nhân hâm mộ nói.

“Phải”

Rèm che làm bằng lụa mỏng, thêu hoa văn tuyết trắng, được phủ dài đến sàn, nhẹ nhàng theo gió lay lay. Tòa nhà này ở lưng chừng núi, bọn họ ở tầng trệt, nhưng vẫn đủ cao, từ cửa nhìn ra ngoài vừa vặn là hải cảng. Bên ngoài ban công, đặt một chậu hoa tươi, khoảng không màu xám chiếu lên phiến lá xanh biếc, xa xa là mặt biển xanh rì, cùng với mưa gió ngoài cửa sổ, hình ảnh trước mắt giống như một bức tranh xinh đẹp, Kim Tịch Nhân thời khắc này rung động thật sâu.

Không nghĩ tới, người đàn ông lãnh ngạo trước kia, chỉ là vẻ bề ngoài. Kim Tịch Nhân trầm nghĩ trong lòng, ấn tượng về Khuất Triển Thư đã thay đổi thật to lớn.

Khuất Triển Thư bưng khay đựng café đến đặt trên bàn.

“Mời dùng tự nhiên”

“A, cảm ơn!”

Kim Tịch Nhân bỏ hai thìa đường, 2 thìa sữa vào trong cốc, bưng lên uống một ngụp “A, ngon lắm, anh pha thật ngon”

Khuất Triển Thư vẫn lạnh nhạt “Cảm ơn!”

Nghe được mùi lạ, Kim Tịch Nhân hỏi “Là cái gì vậy? thơm quá”

“Hương cây cỏ phấn”

“A?”

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư cầm lấy bình trà trên bàn trả lời “Là hương thơm của cây cỏ phấn, đây là dùng thân cây cỏ mai thành bột, thêm vào café, trở thành mùi vị như vậy, tôi thích uống café hương cây cỏ khi còn nóng.”

“Ồ” Kim Tịch Nhân gật đầu, cậu từng uống qua, nhưng không chú ý chi tiết này.

Café uống được một nửa, Khuất Triển Thư không uống thêm, lẳng lặng ngồi im thưởng thức hương vị.

Cảm thấy không khí trầm mặc có chút xấu hổ Kim Tịch Nhân bèn đánh vỡ im lặng “Anh vì sao lại cho tôi vào nhà?”

Khuất Triển Thư ngẩng đầu “cái gì cơ?”

“Người bình thường cũng không tùy tiện để người xa lạ vào nhà, anh sao lại cho tôi vào?”

Khuất Triển Thư cười cười “Tuy rằng tôi không biết cậu, nhưng khuôn mặt của cậu cả thành phố đều biết. Hơn nữa tôi nghĩ cậu sẽ không mang đến nguy hại gì. Là vậy đó”

“Uhm” Kim Tịch Nhân gật gù đầu.

Uống xong café, Kim Tịch Nhân mặt dày không muốn đi, không khí im lặng thoải mái của nơi này làm cho cậu cảm thấy rất thích, muốn ngồi nhiều thêm một chút.

Khuất Triển Thư không mở miệng, chỉ dùng ánh mắt chăm chú nhìn Kim Tịch Nhân như muốn hỏi.

Trong lòng Kim Tịch Nhân có vài phần ảo não, nếu đối phương là phụ nữ, cậu tự nhiên sẽ có biện pháp lưu lại, nhưng người này là đàn ông, hơn nữa lại là một người rất đẹp.

Đang lúc tính toán làm thế nào mở miệng, đột nhiên bụng Kim Tịch Nhân không chịu thua kém đầu óc kêu mấy tiếng như cầu nhàu.

Kim Tịch Nhân mở to hai mắt, lập tức đỏ bừng mặt.

Thật sự mất hình tượng, Kim Tịch Nhân hận không thể ngất xỉu để quên đi cảnh xấu hổ này, vì cái gì lại cổ tình như vậy trước mặt Khuất Triển Thư.

Khuất Triển Thư ngẩn ra, lập tức mỉm cười “Đại minh tinh cũng là người, cùng chúng ta không có gì bất đồng”

“Tôi vốn không có gì khác so với người thường”

Khuất Triển Thư hơi nghiêng đầu, nhìn Kim Tịch Nhân, ánh mắt đen láy như muốn hỏi lại.

Kim Tịch Nhân tức giận nói “Tủ lạnh của tôi cái gì cũng không có” Ngụ ý, chính mình muốn ở lại nơi này hỗn ăn hỗn uống.

Khuất Triển Thư đứng lên “Chỗ của tôi có sẵn thịt sườn đông lạnh, hâm lại có thể ăn, cậu có cái gì...không, có cái gì đó không thể ăn được?”

“Không có” Biết chính mình có thể ăn sẵn, Kim Tịch Nhân trả lời khoái trá, cậu vừa rồi còn lo lắng chính mình có phải phụ giúp nấu cơm hay không, việc này cậu đúng là dốt đặc cán mai.

“Tôi nghĩ cậu là người mẫu, ăn kiêng là chuyện bình thường”

“Người mẫu nữ sẽ như vậy, coi trọng việc ăn kiêng, tôi là đàn ông, bình thường vận động nhiều, cho nên ăn uống so với người thường là giống nhau”

“Chờ khoảng nửa tiếng là có thể ăn”

Kim Tịch Nhân ngồi ở sofa trong phòng khách, nhìn bóng dáng Khuất Triển Thư trong phòng bếp.

Chống cằm ngồi xem, Khuất Triển Thư hẳn là người thông thạo việc bếp núc, điều này làm Kim Tịch Nhân rất hâm mộ, người đàn ông này không chỉ lớn lên anh tuấn, lại chịu vào bếp, là nhân viên công vụ của chính phủ, công việc ổn định, là hình mẫu mơ ước của không biết bao nhiêu phụ nữ.

Khuất Triển Thư rửa đông, bỏ thịt vào lò vi sóng, rất nhanh đồ ăn đã bày lên bàn, thịt sườn, đậu hũ non chiên giòn, còn có một tô canh bắp non, cơm chiên trứng.

Kim Tịch Nhân ngồi vào bàn ăn, cầm lấy đôi đũa, không quên mỉm cười với chủ nhà “Cảm ơn anh”

“Thử xem xem có hợp khẩu vị không?”

Cơm rau thập phần mỹ vị, đặc biệt là cơm chiên trứng, dùng với nước tương, Kim Tịch Nhân ăn luôn hai chén.

Uống xong chén canh bắp non, Kim Tịch Nhân xưng phong nhận việc “Tôi đi rửa chén”

Khuất Triển Thư thu chén trên bàn, cười cười nói “Không cần, cậu ngồi lại đi”

Kim Tịch Nhân âm thầm phỏng đoán, đối phương nhất định biết mình tuyệt ít khi vào bếp, nhăn mũi, đi trở lại.

Một lần nữa ngồi xuống phòng khách, Kim Tịch Nhân được ăn no cảm giác thập phần thỏa mãn, người cũng không thấy lạnh, tựa vào sofa, thuận tay lấy tạp chí để ở bên cạnh lên đọc.

Khuất Triển Thư ho nhẹ một tiếng “Cậu không định trở về sao?”

Kim Tịch Nhân đột nhiên nhớ tới, sofa thoải mái này là của nhà người khác, mặt lại đỏ lên.

Đứng lên như chuẩn bị chạy đi, Kim Tịch Nhân đột nhiên nghĩ tới cái gì “Là anh kéo đàn violon phải không?”

Khuất Triển Thư gật gật đầu “Thật có lỗi, làm ồn đến cậu”

Kim Tịch Nhân vội vàng xua tay “Không, không, tôi còn muốn hàng xóm kéo đàn lâu hơn, để tôi nghe nhiều thêm một chút. Anh là nhân viên công vụ, học chuyên ngành gì, sao lại đàn violon hay đến vậy”

Khuất Triển Thư nở nụ cười ôn hòa “Tôi, Tôi học văn học. Đàn violon là học lúc năm tuổi, chỉ là diễn tấu lúc nhàn rỗi, xem như một cách thư giãn”

“A, thật không tồi, tôi cũng muốn học, chính là lười”

Khuất Triển Thư mở cửa chính, ý tứ tiễn khách đã thập phần rõ ràng.

Bất đắc dĩ, Kim Tịch Nhân đành phải rời đi.

Đóng cửa lại, Khuất Triển Thư thở dài một chút, lắc đầu, đi vào phòng đọc sách.

Trở lại phòng mình, Kim Tịch Nhân đột nhiên cảm thấy nơi này không gian quá lớn, vừa lạnh vừa yên tĩnh, vẫn là ở nhà Khuất Triển Thư thoải mái lại tự tại.

Cứ như vậy, hai nhân vật không cùng tuổi tác, không cùng bối cảnh bắt đầu tiến vào thế giới của đối phương.

o.o.o

Kim Tịch Nhân lập tức đem chuyện tình ăn cơm nhà hàng xóm nói cho Viên Đồng Tư.

“Cái gì? Cậu cũng thực quá phận, như thế nào có thể vui chơi giải trí trong nhà người khác, anh ta căn bản không biết cậu”

Kim Tịch Nhân xoay chuyển ánh mắt “Ai nói như vậy, mọi người đều biết đến tôi, mặt của tôi chính là danh thiếp”

Viên Đồng Tư lú lười, lắc đầu nói “Quên đi, cậu vẫn là ít đi quấy rầy hàng xóm, anh ta đã biết cậu là hàng xóm, tôi nghĩ với thái độ làm người của Khuất tiên sinh sẽ không đi nói ra ngoài, nhưng cậu cũng phải thành thật một chút, không cần nháo sự, bằng không, cậu lại chuyển chỗ đi”

Kim Tịch Nhân vừa nghe liền sửng sốt, không, không, cậu không nghĩ lại chuyển chỗ, có thể có hàng xóm như vậy, cậu hiện tại không còn muốn chuyển đi.

Khuất Triển Thư ở Lập Đồ thư quán công tác, làm trợ lý, bởi vì chủ thư quán thân thể không tốt, cho nên vẫn là anh ra mặt để giải quyết mọi sự vụ lớn nhỏ. Công việc của anh rất nhiều, đồng sự cùng bạn bè thường thường nói Khuất Triển Thư quản lý gần ngàn vạn cuốn sách, không vội không được.

Một ngày sau khi chấm dứt công việc, Khuất Triển Thư thu dọn lại bao tài liệu, tan tầm về nhà. Đi qua quầy báo ở tàu điện ngầm, thấy trên bìa cuốn tạp chí là khuôn mặt anh tuấn của Kim Tịch Nhân, nhún nhún vai.

Thực bất khả tư nghị, hiện giờ, người nam nhân trên bìa báo này, mọi nơi đều quen thuộc khuôn mặt cậu, lại ở cách vách nhà anh.

Ăn cơm xong, Khuất Triển Thư lấy ra văn kiện, ngồi đọc trong thư phòng.

Chuông cửa vang lên kéo Khuất Triển Thư ra khỏi thế giới của anh.

Nghĩ đồng sự đến tìm, Khuất Triển Thư ra mở cửa.

Ngoài cửa, rõ ràng là khuôn mặt kia.

“Hi” Kim Tịch Nhân nâng tay chào hỏi.

Khuất Triển Thư duy trì sắc mặt bình tĩnh “Xin hỏi, có chuyện gì?”

“Trà, Café” Nhấn mạnh từng chữ, Kim Tịch Nhân trưng ra nụ cười thương mại của mình, mở ra nắp cốc café.

Khuất Triển Thư không nhìn, đáp lại một cách lạnh nhạt “Cảm ơn, ý tốt của cậu tôi xin nhận, cái này cậu uống đi. Không có việc gì xin mời quay về” Nói xong, tay vẫn đặt ở nắm cửa, tùy thời có thể đóng lại.

Ý cười trên mặt Kim Tịch Nhân tiêu thất “Anh có ý tứ gì, tôi đến cảm ơn anh ngày hôm qua đã chiêu đãi, anh là người như thế nào vậy”

Khuất Triển Thư sắc mặt không đổi “Không cần cảm ơn, chỉ là tiện tay mà thôi. Mời cậu quay về” Nói xong liền đóng cửa.

Kim Tịch Nhân đưa tay ngăn lại cánh cửa đang đóng “Đây là thái độ gì?”

Khuất Triển Thư không nói gì, đôi mắt đen láy mang theo ý hỏi nhìn Kim Tịch Nhân.

Kim Tịch Nhân toàn thân đều là cảm giác thất bại, nhìn Khuất Triển Thư trên khuôn mặt anh tuần không một chút biểu tình, cúi đầu “Ai, người này trẫm khuôn mặt lạnh như quân bài còn lợi hại hơn Đồng Tư nữa”

Khuất Triển Thư nghe xong, nghiêng đầu “Có lẽ”

Kim Tịch Nhân đẩy ra cửa phòng Khuất Triển Thư, không để ý đến biểu tình đối phương, tự biên tự diễn hào sảng xông vào nhà hàng xóm “Tôi muốn uống café, anh đi pha”

Khuất Triển Thư thanh âm vững vàng hỏi “Vì cái gì?”

Kim Tịch Nhân quay đầu, chớp chớp mắt với Khuất Triển Thư “Dù sao anh cũng muốn uống a, sợ gì không pha thêm một ly”

Khuất Triển Thư đứng yên, nhìn vị khách không mời mà đến đã ngồi trên sofa, ra vẻ nếu không để hấn uống, chỉ sợ hấn sẽ càng làm thêm nhiều chuyện cổ quái, vì thế đành đi vào phòng bếp.

“Này, nghe nói anh làm ở Lập Đồ Thư quán phải không?” Kim Tịch Nhân cao giọng hỏi.

“Phải”

“Làm gì ở đó?”

“Làm việc lật vặt”

Kim Tịch Nhân đơn giản tới nằm trên sofa, không biết vì cái gì, Kim Tịch Nhân cảm thấy sofa nhưng tơ vàng nhạt kia thập phần thoải mái, mặc kệ ngồi hay nằm đều thực tự tại.

“Anh lừa người, tôi mới không tin anh làm việc lật vặt, làm việc lật vặt có thể ở đây sao, vậy anh nhất định phải có nghề tay trái”

“Uhm, tôi còn quét tước kiêm dọn rửa WC”

Kim Tịch Nhân cười ha ha, đứng lên “Anh thật là có ý tứ. Mặt lạnh như quân bài, nhưng nói chuyện rất hài hước”

Café thực ngon, Kim Tịch Nhân một mặt uống, một mặt đánh giá chung quanh “Di, anh không có tivi”

“Phải”

“Vì sao?” Kinh ngạc vì Khuất Triển Thư cư nhiên không có tivi, đây là một đồ dùng bình thường của người hiện đại.

“Tôi không cần”

Kim Tịch Nhân ngồi thẳng “Anh cư nhiên không xem tivi?” đầy mặt không tín nhiệm.

Khuất Triển Thư vẻ mặt bình tĩnh “Phải”

“Trời ạ, anh cư nhiên không xem tivi. Vậy lúc rảnh rồi anh làm gì?”

“Đọc sách, xem báo, lên mạng, tiếp nhận thông tin không nhất định chỉ có một hình thức”

“Anh không có quá nhiều sách” Kim Tịch Nhân biết có nhiều người trang hoàng thư phòng thật lớn xem đó như một loại kiêu hãnh, bất quá có lẽ những chủ nhân đó một quyển cũng chưa xem qua.

“Không cần phải...mua nhiều sách như vậy, Đồ thư quán kia có thể cho tôi nhiều sách để đọc, tôi còn mượn một vài cuốn tham khảo”

“Đúng vậy, gần ban công” Kim Tịch Nhân cười nói.

Xoay mặt nhìn đồng hồ treo tường, Khuất Triển Thư hỏi “Đã trễ, xin hỏi cậu tính khi nào thì đi?”

Kim Tịch Nhân đứng lên “A, đồng hồ treo tường của anh thật khá, làm sao mua được vậy?”

“Là bạn tặng”

“Là lỗi thời đi”

Kim Tịch Nhân đến gần đồng hồ treo tường nhìn kỹ. Đồng hồ treo tường thiết kế bình thường, lớp vỏ gỗ màu râm nắng sáng bóng, tuy rằng liếc mắt một cái cũng biết là đồ cũ, chính là bảo dưỡng tốt. Mặt đồng hồ màu trắng, chữ cái la mã màu vàng, trên mặt còn thấy được ô cửa sổ nhỏ nhỏ hắc là sẽ mở ra khi báo giờ.

“Đúng giờ sẽ có cái gì nhảy ra?” Kim Tịch Nhân hỏi.

“Một cái đàn nhạc”

“A, thật tốt ngoạn, tôi muốn xem một chút”

Khuất Triển Thư khẽ nhíu mày, nói như vậy người kia còn ở nhà mình gần nửa tiếng nữa, tưởng tượng căn phòng không lớn đột ngột nhiều ra một người, hơn nữa cậu ta lại đi chung quanh lúc ẩn lúc hiện, hỏi đồng hồ hỏi tây, Khuất Triển Thư chỉ cảm thấy đau đầu.

Không, Khuất Triển Thư cũng không có bất kỳ nguyên nhân nào để cao hứng vì hàng xóm là đại minh tinh, người mẫu độc quyền trên bìa tạp chí kia vì cái gì vào thời điểm nghỉ ngơi lại ở lì trong nhà anh?

Kim Tịch Nhân quay đầu lại “A, anh không cần tiếp đón tôi, anh cứ làm việc của anh đi, tôi đợi đàn nhạc nhỏ, xem xong sẽ đi”

Khuất Triển Thư bất đắc dĩ cúi đầu, quay trở lại phòng đọc sách.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Còn đang mải mê đánh dấu vài chỗ trên công văn, Khuất Triển Thư đột nhiên cảm thấy có luồng nhiệt khí bên tai, mang đến cảm giác tê ngứa, phát tay một cái không để ý đến.

Khí nóng càng lúc càng mạnh, tai Khuất Triển Thư thập phần miễn cưỡng cảm giác giật giật mấy cái.

Rồi đột nhiên, Khuất Triển Thư xoay đầu, trước mắt là khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc khiến anh hoảng sợ.

“Cậu làm gì!” Tuy rằng trong lòng có bất mãn, nhưng Khuất Triển Thư vẫn giữ cho giọng nói vững vàng.

Kim Tịch Nhân lộ ra thần sắc thất vọng “Cái gì a, anh thực chậm hiểu”

Dựa vào bên bàn Kim Tịch Nhân đưa tay đùa nghịch lọ đựng bút của Khuất Triển Thư, giương mắt nhìn anh “Thực sự không tức giận?”

“Cái gì?”

“Tôi nói, thực sự không tức giận? Nếu đổi thành người khác, có thể đã sớm mắng tôi, dù sao chúng ta là người xa lạ, chính là nhìn anh xem, tôi làm càn như vậy, nói chuyện với tôi cũng không to tiếng”

Khuất Triển Thư than nhẹ một chút “Vị tiên sinh này, tôi biết tức giận, nhưng trước mắt không có gì thay đổi, như vậy, tôi vì cái gì muốn giận” Trong lòng thầm nghĩ: nguyên lai người này còn biết mình làm càn, có tiến bộ.

“Tôi vẫn cảm thấy được, công phu Đồng Tư đã thực cao siêu, anh ta rất ít khi nổi giận, trừ phi tôi hơi quá đáng bằng không anh ta sẽ không mắng tôi, nhưng công phu anh luyện được so với Đồng Tư còn cao hơn vài bậc, công việc ở Đồ Thư quán còn cần một thân công phu như vậy sao?”

Nhìn sắc mặt Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân bổ sung thêm “Đồng Tư, Viên Đồng Tư là quản lý của tôi”

“Tôi biết. Tôi nhớ rõ chúng ta đã gặp qua một lần ở tiệc rượu từ thiện”

“Thật muốn giới thiệu Đồng Tư cho anh làm quen, các anh nhất định hợp nhau”

“Tôi cho rằng, sự rèn luyện bản thân cùng công việc không có quan hệ quá lớn. Đồ Thư quán là nơi cung cấp sách cho mọi người học tập và đọc sách”

Nhìn liếc mắt đồng hồ trên bàn, Khuất Triển Thư nói “Thời gian đến nhanh”

“Cái gì?” Kim Tịch Nhân nhất thời chưa phản ứng kịp.

“A nha” Kim Tịch Nhân đột nhiên kêu to một tiếng, ba chân bốn cẳng chạy đến phòng khách.

Tiếng nhạc tinh tế vang lên. Đồng hồ trên tường đổ chuông, ở chính giữa mặt đồng hồ, từ sau cánh cửa nhỏ hiện ra một dàn nhạc nho nhỏ, tấu vang “Bài ca hạnh phúc”

Kim Tịch Nhân đứng giữa phòng, chăm chú nhìn dàn nhạc nhỏ xinh kia.

“Này, như thế nào không giống?” Kim Tịch Nhân lớn tiếng hỏi.

Khuất Triển Thư đưa tay day day thái dương.

“Cái gì không giống?” Âm thanh tràn ngập từ tính vang lên phía sau, Kim Tịch Nhân không khỏi nghĩ thầm, tiếng nói người này thực dễ nghe, giống như tiếng suối mùa xuân chảy róc rách.

“Dàn nhạc này thế nào lại không phải người, cái kia, là ngựa sao? Còn có gà, cái gì a”

“Đây là những nhạc công thành Bremen”

Kim Tịch Nhân càng sờ không thấu ý nghĩa thực sự, chớp chớp mắt.

Khuất Triển Thư mím môi một chút “Đồng hồ này sản xuất ở Đức, dàn nhạc nhỏ kia là xuất phát từ câu truyện cổ tích “Những nhạc công thành Bremen”, người ta phỏng theo nguyên mẫu truyện cổ mà thiết kế, trong truyện cổ tích, một nhóm động vật tổ chức thành một dàn nhạc”

Kim Tịch Nhân lắc đầu “Chưa từng nghe qua” Vẫn là vẻ mặt hoang mang.

“Truyện cổ Grim là truyện của 2 nhà văn người Đức biên soạn thành một tuyển tập, rất nổi tiếng, mọi người đều đọc qua”

Kim Tịch Nhân nhìn thẳng Khuất Triển Thư, muốn đọc ra điều gì đó từ đôi mắt màu đen sâu thẳm kia, tuy rằng đôi mắt Khuất Triển Thư như hồ nước phẳng lặng, không chất chứa điều gì, nhưng Kim Tịch Nhân cảm giác được, người đàn ông anh tuần trước mặt đang khinh miệt mình.

Trong mắt Kim Tịch Nhân hiện lên ảo não, xấu hổ, không cam lòng, tức giận, cậu trừng Khuất Triển Thư một hồi, bỏ lại một câu “Tôi đi đây” liền nhanh tay đóng cửa bỏ đi.

Khuất Triển Thư cười khổ, Kim Tịch Nhân nhạy cảm có lẽ đã nhận ra điều gì đó trong lời nói của anh, chính là, nếu đã như vậy, cậu có thể không đến nữa, điều này lại là một kết thúc tốt đẹp.

Tuy rằng trong lòng có chút hối hận, nhưng Khuất Triển Thư vẫn là quên đoạn chuyện này đi, thu lại tâm tình tiếp tục làm việc.

Kim Tịch Nhân lại đến “Phi lãnh thúy” chụp ảnh, quảng cáo cho một bộ sưu tập thời trang.

Khoảng thời gian giải lao, Kim Tịch Nhân kéo Mạc Tư Phàm sang một góc, nói với lão hữu những chuyện xảy ra ở nhà hàng xóm.

Mạc Tư Phàm vừa nghe vừa cười.

“Tôi chỉ biết là anh ta xem thường tôi, anh ta căn bản là thấy tôi không thuận mắt. Không phải đọc nhiều hơn vài cuốn sách sao? Có gì đặc biệt hơn người, giả thanh cao, con một sách” Kim Tịch Nhân bất mãn nhả khí.

“Cậu không để ý đến anh ta không phải rất tốt sao, công ty hẳn là đã nói với cậu chú ý lời nói và hành động của mình, cậu thế nào có thể chủ động đến nơi của hàng xóm, vạn nhất lại bị chú ý, hàng xóm của cậu viết một câu chuyện ví như người mẫu đặc biệt cổ quái, lại thu hút không biết bao nhiêu chuyện thị phi, vậy cuộc sống của cậu lại thêm nhiều màu sắc”

“Anh ta, anh ta sẽ không, anh ta không phải loại người như vậy, anh ta khinh thường những người làm những việc này”

“Yêu, cậu mới vắng mặt vài ngày, đã hiểu hàng xóm như vậy” Mạc Tư Phàm líu lưỡi.

“Tôi cảm giác anh ta cũng không phải người đơn giản, con mọt sách có thể có nhiều điều phức tạp”

Mạc Tư Phàm dựa sát vào Kim Tịch Nhân, tinh tế đánh giá một phen, hạ giọng nói “Mĩ nhân, cậu không phải là đã thích hàng xóm đi?”

“Cái gì!” Kim Tịch Nhân cơ hồ nhảy dựng lên “Anh nói bậy bạ gì đó! Ai sẽ thích cái loại quái vật lạnh như băng này, giả làm con mọt sách thanh cao nhã nhặn, ai biết hẳn còn bộ mặt nào giấu tôi. Tôi vì cái gì phải thích anh ta!”

Mạc Tư Phàm cười một cách quý bí “Khó thấy cậu để ý một người như vậy a”

“Ai nói như vậy, tôi cũng chỉ là ham mới mẻ vài ngày, qua vài ngày nữa sẽ không nhắc đến anh ta”

Mạc Tư Phàm đưa tay vuốt mặt Kim Tịch Nhân, mang theo nụ cười tươi sáng “A a, thật vất vả nuôi lớn mĩ nhân, lại đem cho người khác ăn luôn, thực làm cho người ta đau lòng. Sớm biết vậy không bằng tôi ăn trước” Một mặt nói, một mặt lại sờ cằm Kim Tịch Nhân, tay kia sờ sờ thất lưng.

Kim Tịch Nhân vội vàng trốn tránh “Uy, lão Mạc, tôi và anh cũng không giống nhau”

“Có cái gì không giống, tôi bây giờ mới biết, cậu với tôi là cùng một loại người, tôi như thế nào không sớm phát hiện? Kết quả đem đường mỹ nhân thành mĩ thực ngon miệng, đến thời điểm chín mùi hương sắc lại bị người khác cướp đi, tôi đau lòng a”

Trên mặt Mạc Tư Phàm là biểu tình vô cùng đau đớn, tiếp tục động tay động chân với Kim Tịch Nhân.

Hai người trong lúc ám muội, nghe được một tiếng ho nhẹ.

Viên Đồng Tư đang đứng cạnh cửa.

Vẫn duy trì giọng nói cùng thái độ bình tĩnh, Viên Đồng Tư nói “Thời gian nghỉ ngơi cũng không sai biệt lắm, có thể bắt đầu chuẩn bị chụp tiếp được không?”

Kim Tịch Nhân đứng lên “Tốt, tôi đi thay quần áo” Nói xong chuồn mất.

Viên Đồng Tư cũng xoay người rời đi.

Mạc Tư Phàm ngồi ngẩn người trên ghế, thở dài, một lần nữa anh lại để cho Viên Đồng Tư nhìn thấy bộ dáng tựa hồ là thất thổ của mình, thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng tẩy không sạch. Đừng nói tới chuyện thất thổ, Viên Đồng Tư trừ bỏ công việc sẽ không nói thêm một từ nào với anh, người đàn ông thanh sạch mà thiện lương này, anh ta nhất định sẽ không chấp nhận anh.

Mạc Tư Phàm là người đồng tính, cũng từng có không ít bạn trai. Kim Tịch Nhân biết xu hướng của lão hữu, cũng không ngại. Tuy rằng bạn bè cũng đoán già đoán non quan hệ của hai người bọn họ, nhưng Mạc Tư Phàm chỉ thuần túy xem Kim Tịch Nhân là bạn bè, anh em. Mặc dù Kim Tịch Nhân đẹp trai như vậy.

Từ khi cùng Khải Kỳ hợp tác, bởi vì quan hệ công việc, Mạc Tư Phàm nhận biết Viên Đồng Tư. Anh là nhiếp ảnh gia của Kim Tịch Nhân, tiếp xúc với Viên Đồng Tư ngày càng nhiều, thời gian trôi qua, Mạc Tư Phàm dần dần yêu thích Viên Đồng Tư, cảm giác anh thân thiết giống như anh trai nhà bên, một người hiền lành chất phác, nhưng Mạc Tư Phàm cũng chỉ có thể đặt phân tình cảm này ở tận đáy lòng.

Mạc Tư Phàm không dám thổ lộ, anh biết, hình tượng của mình trong mắt Viên Đồng Tư có chân thật nhưng cũng có hiểu lầm. Mạc Tư Phàm rất rõ ràng, Viên Đồng Tư không phải một loại người giống mình, cho nên, tình cảm của anh trong mắt Viên Đồng Tư là cấm kỵ, nếu nói kết quả duy nhất là đẩy Viên Đồng Tư ra xa hơn thì Mạc Tư Phàm chỉ có thể một mực cố gắng thu liễm chính mình, mong khoảng cách với Viên Đồng Tư gần hơn một chút.

Bởi vì Mạc Tư Phàm không cẩn thận, đem tình cảm của anh dành cho Viên Đồng Tư tiết lộ cho Kim Tịch Nhân, điều này rơi vào trong tay yêu tinh Kim Tịch Nhân chính là nhược điểm chí mạng của anh, lúc nào

hắn cũng khơi mào trêu chọc, hơn nữa trước mặt anh còn cố ý làm ra hành động thân mật với Viên Đồng Tư, khiến cho Mạc Tư Phàm mắt bốc hỏa.

Công việc một ngày đã xong, nhóm nhân viên hậu trường lại cùng nhau liên hoan.

Liên Đạt trong lúc ăn cơm đột nhiên hỏi một câu “Mĩ nhân, có đi chào hỏi hàng xóm mới hay không?”

Cẩn miếng mắng, Kim Tịch Nhân tức giận nói “Ai muốn đi chào hỏi con một sách lạnh như băng kia”

Tiểu Kiều đi một tiếng “Không đi chào hỏi làm sao biết được là con một sách lạnh như băng”

“Chính là anh ta. Bất quá, anh ta pha café thực ngon, kéo đàn violon cũng hay”

Mạc Tư Phàm cầm đũa cười “Ngu ngốc quả nhiên là ngu ngốc”

Kim Tịch Nhân lúc này mới phản ứng lại, nhìn mọi người “Làm sao vậy? Người kia cũng chỉ là con một sách”

Viên Đồng Tư ôn hòa khuyên can “Tịch Nhân, không cần nói Khuất tiên sinh như vậy, người ta là người có học thức”

“Hừ, cái gì học thức, đọc sách đến chết thôi. Còn đương nhiệm nhân viên công vụ”

Hồng Hồng ngồi bên cạnh hỏi “Hàng xóm mới của Tịch Nhân là ai? Công ty nhất định đã điều tra qua mới cho hắn trở làm hàng xóm của Tịch Nhân đi”

Nhóm người Mạc Tư Phàm cũng vô cùng hiếu kì hàng xóm mới của Kim Tịch Nhân là dạng người nào, mọi người nhất tề nhìn về phía Viên Đồng Tư.

Viên Đồng Tư đem những gì mình biết nói ra “Khuất Triển Thư là trợ lý của người sáng lập Lập đồ thư quán, bởi vì người này đau ốm, cho nên anh ta hiện tại ôm đồm hết mọi công việc. Khuất tiên sinh tốt nghiệp đại học ở Hương Đảo, sau đó sang học tiếp ở London và Paris, học về giáo dục cùng lịch sử, có hai bằng thạc sĩ về Văn học so sánh và văn học Anh Mĩ, sau khi tốt nghiệp trở về, trực tiếp vào bộ giáo dục nhậm chức, rất có học vấn, nhân phẩm đoan chính”

Hồng Hồng kinh ngạc nói “Anh ta có bốn bằng thạc sĩ!”

“Uhm, cùng một khoảng thời gian so với người khác, anh ta lấy được nhiều bằng thạc sĩ hơn”

“Anh ta bao nhiêu tuổi?”

“Trên dưới hai mươi tám tuổi”

Xôn xao, xôn xao. Hồng Hồng vừa nghe mắt biến thành hình trái tim “Thật không sai a”

Kim Tịch Nhân khinh thường nói “Học mấy thứ này cũng vô dụng, có khả năng làm gì chứ. Chúng ta nộp thuế thu nhập cá nhân là dùng tiền hay dùng mấy bằng thạc sĩ trên người này”

Viên Đồng Tư khẽ nhún mày “Tịch Nhân, không cần nói như vậy”

“Tôi nói sai chỗ nào sao?”

“Khuất tiên sinh thời gian rảnh rỗi chuyên nghiên cứu lịch sử nhà Tống, bên cạnh đó còn kiêm nhiệm giảng viên ở trường đại học, trong lúc nhậm chức ở Lập đồ thư quán, nhiều lần tổ chức hoạt động xã hội, ngày toàn dân đọc sách, tham dự sự kiện công ích, tổ chức các bữa tiệc từ thiện, thường xuyên tổ chức các buổi triển lãm tranh vẽ cùng giới thiệu sách mới, tọa đàm văn học, cổ vũ thanh thiếu niên đọc sách, đối với sự nghiệp văn hóa nghệ thuật của thành phố rất tích cực, anh ta làm nhân viên công vụ là xứng đáng”

Kim Tịch Nhân lắc đầu không nói nữa.

Mạc Tư Phàm âm thầm gật đầu, xem ra, người đàn ông này thực sự rất xứng đáng, đảo mắt nhìn Kim Tịch Nhân, nghĩ thầm, lúc này, cậu gặp được đối thủ rồi.

Cố ý tránh đi cơ hội gặp mặt ở bãi đỗ xe, Khuất Triển Thư đã có một đoạn thời gian không nhìn thấy Kim Tịch Nhân, cũng không bị hắn tái quấy rầy, cuộc sống hồi phục lại về bình yên ban đầu.

Một ngày trời mưa, Khuất Triển Thư không lái xe đi làm, đến trạm dừng, mưa vẫn không ngớt. Vì muốn hưởng thụ một chút không khí trong lành ngày mưa, Khuất Triển Thư xuống xe bus ở Tỉnh lộ, mở ô, chậm rãi về nhà.

Vì mưa mà sắc trời trở nên mờ đục, nhìn thấy phố phường trong làn nước, ánh đèn neon trong mưa mờ ảo thoạt nhìn có cảm giác hơi rùng rợn. Khuất Triển Thư đắm chìm trong thế giới của mình.

Từ lúc nào tòa nhà đã nhanh hiện ra trước mắt, phía sau đột nhiên vang lên tiếng ô tô.

Khuất Triển Thư quay đầu lại, trong tầm nhìn là một chiếc xe thể thao màu đỏ như lửa, in hình con nhện bên thân rất là chói mắt.

Một người thò đầu ra từ trong xe “Hi”

Là Kim Tịch Nhân mang theo vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời.

Khuất Triển Thư khẽ gật đầu, hơi né tránh nhường đường, ý bảo xe đi qua.

“Đi lên a, tôi chờ anh”

Khuất Triển Thư lắc đầu “Cảm ơn, không cần”

“Anh không cần khách khí”

Đang muốn cự tuyệt một lần nữa, một âm thanh là lạ lọt vào trong tai.

Kim Tịch Nhân hiển nhiên cũng nghe thấy “Là cái gì vậy?”

Khuất Triển Thư đưa ô lên cao, nghiêng tai lắng nghe.

“Hình như là tiếng kêu của động vật”

Kim Tịch Nhân mở cửa xe đi tới.

Khuất Triển Thư đánh giá một chút vị người mẫu nổi tiếng này, hắn ta quả nhiên là thực cao, chân dài, sơ mi màu trắng vô cùng đơn giản hòa hợp với quần da đen, mặc trên người Kim Tịch Nhân phá lệ xinh đẹp, thanh niên nam nữ thời đại nhất định đều muốn mua một bộ như vậy để diện.

Kim Tịch Nhân đứng trong mưa nhìn xung quanh “Như thế nào không có âm thanh”

Ngũ tư đường người đi rất ít, Kim Tịch Nhân cũng không sợ có người nhìn thấy cậu, chỉ lo đứng ở ven đường hết nhìn đông lại nhìn tây.

Nhìn thấy hạt mưa làm ướt tóc cùng quần áo Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư tiến lại gần, đem ô che trên đầu cậu.

Kim Tịch Nhân ngẩng đầu, nở nụ cười “Cảm ơn anh”

Nhìn hạt mưa vương trên mi Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

“Rốt cuộc là cái gì? Trời tối như vậy, tìm không thấy”

Hai người che chung một chiếc ô, trong màn mưa tìm kiếm ở ngã tư đường.

Rốt cuộc, tìm được rồi, nguyên lai ở góc đường có một chú mèo con nho nhỏ.

Nương theo ngọn đèn đường, Khuất Triển Thư nhìn thấy chú mèo nhỏ bị thương, chân trước có vết thương còn mới.

“A, nhỏ như vậy” Kim Tịch Nhân liền một tay bế chú mèo lên.

Mèo con kêu meo meo, lui lui về phía sau.

Kim Tịch Nhân mở ra vật áo, đem mèo nhỏ bỏ vào trong.

“Theo ta đi đi”

“Ai, người này...”

Không đợi Khuất Triển Thư nói xong, Kim Tịch Nhân đánh gãy lời Khuất Triển Thư “Tôi xem, không có vòng đeo cổ, là mèo hoang lưu lạc”

“Nhưng là cậu...”

“Trước mang về rồi nói sau”

Đợi đến lúc đem mèo nhỏ về nhà, Kim Tịch Nhân lại không biết nên làm cái gì bây giờ, đem mèo đặt ở trên mặt đất nhìn nửa này, lại ôm lấy, đến gõ cửa nhà hàng xóm.

Nhìn thấy Kim Tịch Nhân ôm mèo nhỏ đứng ngoài cửa, Khuất Triển Thư bắt đắc dĩ thở dài.

“Đi lấy máy sấy, nơi này của tôi không có” Khuất Triển Thư tiếp nhận mèo nhỏ, đơn giản phân phó.

Miệng hỏi vì cái gì, Kim Tịch Nhân vẫn là ngoan ngoãn mang tới.

Đem một cái khăn mặt đưa cho Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư nói “Cậu tốt nhất nên thay đổi quần áo”

Dùng khăn mặt chà lau tóc, Kim Tịch Nhân nói “Không cần, tôi không có lạnh” sau đó cởi ra áo khoác da bên ngoài.

Khuất Triển Thư chuẩn bị tốt nước ấm, thay mèo nhỏ tắm rửa, thấy anh làm việc này có chút thuần thực, Kim Tịch Nhân không khỏi tò mò “Anh đã từng nuôi thú cưng?”

“Không có”

“Vậy mà bộ dáng của anh thực giống”

“Uhm”

Tắm rửa cho mèo nhỏ xong, lại dùng máy sấy sấy khô lông, rồi lấy một cái khăn mặt mới đem mèo nhỏ bọc lại, Khuất Triển Thư bắt đầu kiểm tra miệng vết thương của mèo ta, phát hiện chính là trầy da nho nhỏ, yên lòng, lại mang tới hòm thuốc, chuẩn bị động thủ.

“Anh còn có thể thay thế bác sĩ thú ý?”

“Hôm nay trễ rồi, ngày mai mang nó đến cho bác sĩ khám, tôi trước xử lý một chút miệng vết thương, đến, giúp tôi đè nó lại”

Kim Tịch Nhân nháy mắt, nhìn Khuất Triển Thư cẩn thận cạo sạch lông bên miệng vết thương, sau đó sát trùng, bôi thuốc, băng bó, tay anh làm việc này phi thường nhẹ nhàng mềm mại, mới đầu mèo nhỏ còn không nghe lời giấy dựa nhảy lên, nhưng sau đó lại liền phối hợp cho đến khi miệng vết thương băng bó tốt.

“Anh thật lợi hại”

Khuất Triển Thư buông mèo ta, rửa tay, dọn dẹp phòng khách, nhìn thấy Kim Tịch Nhân ngồi trên sofa, bên cạnh là mèo nhỏ “Ngày mai tôi sẽ dẫn nó đi bác sĩ thú ý”

“Cảm ơn anh” Mèo là do cậu đem về, kết quả lại phải để Khuất Triển Thư bận rộn giải quyết tốt hậu quả, Kim Tịch Nhân có chút xấu hổ.

“Mèo nhỏ trước cứ để ở chỗ tôi, cậu có thể về chưa?”

Kim Tịch Nhân không muốn đi, Khuất Triển Thư cũng ở một mình, nhưng không biết vì cái gì phòng anh lại mang đến cảm giác ấm áp cho Kim Tịch Nhân, này không phải chỉ cần tăng thêm nhiệt độ không khí là có thể cảm thấy ấm áp mà là một loại cảm thụ rất đặc biệt.

“Café?” Kim Tịch Nhân tâm cơ vừa động.

Khuất Triển Thư vẫn chưa lộ ra vẻ mặt mất hứng, lạnh nhạt đi vào phòng bếp.

Kim Tịch Nhân lại ra sofa ngồi, đem mèo nhỏ ôm vào lòng, vuốt ve đầu mèo con.

“Này, anh nói, mèo này bao nhiêu tuổi?”

“Ước chừng trên dưới hai tháng”

“Nó có phải uống sữa nữa hay không?”

“Phải”

Kim Tịch Nhân uống café thơm lừng, nhìn mèo con trên sàn nhà uống sữa.

Khuất Triển Thư nhìn mèo con, lại nhìn Kim Tịch Nhân, mỉm cười.

Kim Tịch Nhân nhìn thấy, giống như kẻ phát hiện ra lục địa mới “Uy, nguyên lai anh cũng cười”

“Là người ai cũng cười”

“Nhưng anh chưa bao giờ cười với tôi”

Khuất Triển Thư ngậm miệng, nhìn Kim Tịch Nhân liếc mắt một cái, nghĩ thầm, tôi cũng không phải bán rẻ tiếng cười bên đường, vì cái gì phải cười với cậu.

Kim Tịch Nhân đứng lên đi lại chung quanh, chú ý tới chậu hoa ngoài ban công “Này, từ lâu tôi vẫn muốn hỏi anh, anh trồng là hoa gì vậy?”

“Hoa nhài”

“Đây là cây hoa nhài?” Kim Tịch Nhân đến ban công nhìn cho rõ. Chậu đựng hoa màu trắng viền lam, bên trong một gốc cây tràn trề sức sống, phiến lá hình trứng xanh biếc, bởi vì trời mưa, thoạt nhìn phá lệ xanh ngắt, giữa phiến lá có mấy đóa hoa nho nhỏ xen ngang, nhìn xa chỉ là một chậu hoa bình thường không chút cuốn hút, nhưng đến gần lại nghe mùi hương đặc biệt thơm ngát phiêu phiêu.

Kim Tịch Nhân nhin không được hít lấy hít để “Thơm quá, thật là cây hoa nhài, tôi lần đầu nhìn thấy”

Đưa tay chạm tới bông hoa trắng noãn ly ti, Kim tịch Nhân hỏi “hoa này dễ trồng không?”

“Không, không hề dễ dàng, tôi phải đi thỉnh giáo vài vị đồng nghiệp cũng yêu thích trồng hoa”

“Nở ra thật thơm”

Kim tịch Nhân trở về phòng khách, lại quay đầu nhìn bồn cây hoa nhài “Thật là giống cái gì gọi là hưởng thụ, một thân một mình, nấu cơm, kéo đàn, dưỡng hoa, không tòi a”

Khuất Triển Thư nghe xong, biểu tình lạnh nhạt, mở miệng nói “Cậu cần phải trở về”

Kim Tịch Nhân lập tức lộ ra biểu tình trêu tức “Anh cười lại một lần cho tôi xem, tôi sẽ về”

Nhìn biểu cảm vô lại hiện rõ trên mặt Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư tuy rằng tức giận, nhưng sắc mặt trước sau vẫn bình tĩnh, nhìn Kim Tịch Nhân một hồi, sau đó nhẹ nhàng tác động khóe miệng.

“Này, tôi kêu anh cười” Kim Tịch Nhân bắt mồm, sau đó nở nụ cười như ánh ban mai cười nói “Thấy không, như vậy mới gọi là cười” Một mặt nói, một mặt mỉm cười, cười ngọt ngào, cười đến biểu cảm phong phú, diễn một cách chuyên nghiệp giống như đang trong lúc chụp ảnh cho Khuất Triển Thư xem.

Nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Kim Tịch Nhân, cười như ánh mặt trời, Khuất Triển Thư không có biểu tình đứng lên, mở cửa.

Cảm giác cực kì thất bại, Kim Tịch Nhân đành phải đứng lên “Hừ, anh chính là đối xử hung hãn với tôi, tôi làm sai cái gì? Anh so với Đồng Tư còn hung dữ hơn, thái độ gì vậy” Sau đó gương gương rời đi.

Trở lại nhà mình, Kim Tịch Nhân đột nhiên nhớ tới, áo khác da để quên ở phòng khách Khuất Triển Thư, muốn đến lấy, lại đổi ý, ngồi xuống.

Khuất Triển Thư mượn giờ nghỉ trưa đem mèo nhỏ đến chỗ bác sĩ thú y.

“Vết thương nhỏ, không có việc gì, qua vài ngày thì tốt rồi, tôi đã kiểm tra qua, cũng đã tiêm vắc xin phòng bệnh, anh nếu muốn nuôi dưỡng, đến hội bảo vệ động vật thông báo, vòng cổ còn phải đợi khoảng một tuần sẽ có” Bác sỹ trả lời.

“Không, tôi không tính toán nuôi, chờ vết thương của nó tốt lên tôi sẽ đưa nó đến chỗ chăm sóc động vật thất lạc”

“Tại sao?” Bác sĩ cảm thấy kỳ quái “Con mèo nhỏ này đáng yêu như vậy, tuy rằng huyết thống không rõ ràng, bắt quá bộ dáng hoàn hảo, anh nhìn xem gương mặt tinh xảo đáng yêu, ánh mắt tròn tròn này. Nuôi đi, đừng đưa nó đến chỗ ấy, bạn gái của anh hẳn là sẽ thích nó”

Khuất Triển Thư cười cười “Tôi thể xác và tinh thần đều khỏe mạnh, tất nhiên là có thể nuôi thú cưng, bắt quá nhóm động vật khỏe mạnh vẫn là không nuôi dưỡng tốt hơn. Tôi ở một mình, công việc bề bộn, rất nhiều thời điểm nó sẽ phải ở một mình ở nhà, tôi cảm thấy không tốt lắm. Vẫn là đưa nó cho người có thể chiều cổ tốt cho nó thì hơn”

“Có thể cùng bạn gái chiều cổ nó a” Bác sĩ còn đang cố gắng khuyên bảo.

“Tôi không có bạn gái”

o.o.o

Buổi tối, Kim Tịch Nhân lại sang gõ cửa.

Khuất Triển Thư mang áo khoác ra mở cửa, đem áo khoác từ trong cửa đẩy ra ngoài.

Nhận lấy áo khoác đã được giặt qua, Kim Tịch Nhân đưa tay cản lại cửa “Này, anh có ý tứ gì?”

“Tôi phải làm việc, xin thứ cho tôi không tiện tiếp đãi”

“Tôi là đến xem mèo nhỏ cũng không phải đến xem anh” Kim Tịch Nhân dương dương tự đắc cầm thức ăn cho mèo trên tay.

“Kia không phải mèo của cậu”

Kim Tịch Nhân vặn lại “Cũng không phải của anh. Anh hiện tại cũng không có giấy phép nuôi dưỡng”

Nhìn người ngoài cửa, dung mạo thanh tú nhưng lại mang theo nụ cười của tiểu ác ma, Khuất Triển Thư bất đắc dĩ nhân nhượng.

“Meo meo, meo meo” Kim Tịch Nhân kêu “Ồ đâu rồi, chạy đi đâu rồi?”

Khuất Triển Thư lấy ra một cái chén nhỏ đưa Kim Tịch Nhân, đem mèo con dẫn đến.

“Đến đến, đến ăn cơm” Kim Tịch Nhân đổ thức ăn vào chén, nhìn mèo nhỏ ăn.

Ngồi ở sofa, Kim Tịch Nhân nhìn thẳng mèo con bé xíu “A, nó thật nhỏ, đầu lưỡi đều nho nhỏ”

Khuất Triển Thư trở lại thư phòng, tiếp tục công việc.

Cho mèo con uống sữa, Kim Tịch Nhân hỏi “Này, nhà anh có cái gì uống không, tôi khát”

“Tự tìm trong tủ lạnh”

Kim Tịch Nhân mở cửa tủ lạnh, phát hiện đồ vật bên trong đều được sắp xếp chỉnh tề. Trong ngăn lạnh có rau dưa, hoa quả, trứng chim rửa sạch, mặt khác còn có bia, nước trái cây, cậu cảm thấy hâm mộ, tủ lạnh của cậu vĩnh viễn vẫn là lộn xộn hoặc là trống trơn, hơn nữa luôn thiếu thứ gì đó.

Uống xong một lon bia, Kim Tịch Nhân oán giận “Này, chỗ của anh rất im lặng, cũng không xem TV, mèo nhỏ cũng cảm thấy nhàm chán”

“Cậu còn chưa đủ âm ỉ sao?”

Kim Tịch Nhân nhìn bóng dáng mặt nhăn mày nhí của Khuất Triển Thư, lại nhìn mèo con ở sofa, suy nghĩ một chút, đem lon bia trống không lại, câu dẫn mèo nhỏ.

Kim Tịch Nhân bắt đầu đem lon rỗng đưa đến đưa đi, mèo nhỏ ở phía sau truy đuổi, đuổi tới hay dùng móng vuốt quào quào, một người một mèo truy đuổi loạn chiến.

Khuất Triển Thư quay đầu, nhìn thấy mèo nhỏ cùng Kim Tịch Nhân trên sàn nhà lắc đầu cười khổ.

Kim Tịch Nhân cười hồn nhiên, bò trên sàn nhà, hết nghiêng sang đông lại bỏ nhào về tây “Đến, bên này, bên này” Sau đó với tay ra bên ngoài, cùng mèo nhỏ truy đuổi.

Nhìn Kim Tịch Nhân một tay đè lại lon rỗng, không cho mèo nhỏ lấy đi, đồng thời vẻ mặt còn nghiêm túc nói chuyện với mèo ta “Là ta lấy được trước, là của ta” Khuất Triển Thư ruốt cục buồn cười, này làm sao lại là đại minh tinh a, căn bản là một con mèo.

Kim Tịch Nhân ngẩng mặt, thấy Khuất Triển Thư tươi cười, ánh mắt hai người va chạm một chỗ. Khuất Triển Thư thu hồi ý cười, xoay mặt cúi đầu.

Kim Tịch Nhân đứng lên, chậm rãi đi đến cửa thư phòng, tà tà dựa tựa đầu vào cánh cửa “Này, anh cũng không phải chán ghét tôi?”

“Tôi không chán ghét bất luận kẻ nào”

“Tôi ngày mai có thể đến không? Tôi mang đồ chơi đến cho mèo nhỏ”

“Tôi muốn mang nó đến nhà thu dưỡng động vật thất lạc”

Kim Tịch Nhân vừa nghe, biểu tình ôn nhu liền thay đổi, trợn mắt lên “Cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì muốn đem nó đuổi đi”

Khuất Triển Thư quay đầu “Nơi này của tôi không thích hợp nuôi mèo”

“Nó sẽ không gây phiền toái cho anh”

“Đây là hai việc khác nhau”

Kim Tịch Nhân đi đến bên cạnh Khuất Triển Thư “Vì cái gì? Anh nói luôn lý do đi”

“Tôi ở một mình, không có thời gian chiếu cố động vật”

“Đây cũng tính là lý do?”

Khuất Triển Thư xoay người lại, nhìn Kim Tịch Nhân “Cậu đừng tưởng rằng nuôi một con vật nhỏ, cho nó chỗ ở, cho nó ăn như vậy là đủ rồi”

Kim Tịch Nhân chớp chớp mi “Quên đi, anh không nuôi tôi nuôi, cùng lắm thì vậy thôi”

Khuất Triển Thư hỏi lại “Cậu có thể nuôi như thế nào?”

“Liền mang về nuôi a”

Khuất Triển Thư ngữ khí ôn hòa “Uhm, chính là mang về, để ở nơi đó của cậu, sau đó cậu đi công tác, để mèo con ở nhà một mình, lại sợ nó chạy đi chạy lại làm bẩn nhà, vì thế bỏ nó vào lồng hoặc dùng phương pháp khác hạn chế hành động của nó, bảy mươi phần trăm thời gian trong ngày nó không nhìn thấy cậu, chính là đơn độc một mình. Lúc rảnh cậu cùng nó chơi đùa, không rảnh thì không quan tâm chăm sóc, lúc cao hứng thì ôm một cái, lúc mất hứng lại đá một cước, là như vậy sao?”

Kim Tịch Nhân lập tức phản bác “Không phải, không phải như vậy”

“Như thế nào không phải? Cậu cần thận ngâm lại đi”

Kim Tịch Nhân cúi đầu.

“Người độc thân tốt nhất không cần nuôi thú cưng, đối với chính mình cũng như đối với thú cưng đều không tốt. Tôi đưa nó đến hội bảo vệ động vật, nơi đó tự nhiên sẽ vì nó tìm kiếm chủ nhân thích hợp, tốt nhất là đại gia đình, không gian rộng rãi, lúc nào trong nhà cũng có người, bọn họ nhất định sẽ đối tốt với nó. Cho dù nhất thời không tìm thấy thì nó cũng có thể ở cùng với những con mèo khác”

Kim Tịch Nhân vẫn muốn vớt vát một chút “Chính là phương tiện ở hội bảo vệ động vật không tốt, mỗi con mèo là một cái lồng sắt, ở bên trong đi tới đi lui, rất khó chịu, anh cũng không nguyện ý để nó ở nơi đó, giống ngục giam”

“Người ta cũng thả chúng ra chơi đùa. Chính phủ đã cải thiện phương tiện rất nhiều, nhưng dù sao chi phí hữu hạn, hơn nữa, người nhất thời muốn nuôi vật cưng sau đó cảm thấy phiền toái đuổi đi rất nhiều. Lễ giáng sinh hằng năm, thường có chính sách tuyên truyền vận động, yêu cầu cha mẹ không cần tặng những

động vật nhỏ cho con cái, yêu cầu những gia đình không còn yêu thích động vật không được đem bỏ chúng ngoài đường”

Kim Tịch Nhân hạ thấp lưng, tay chống đầu gối, nhìn Khuất Triển Thư ngồi thẳng trên ghế “Có thể để vài ngày nữa hay không. Xin anh”

Nhìn đôi mắt màu nâu trong suốt của Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư gật gật đầu “Một tuần”

Kim Tịch Nhân cười to xán lạn “Cảm ơn anh”

o.o.o

Đem chuyện mèo nhỏ kể cho Viên Đồng Tư, Kim Tịch Nhân cùng anh thương lượng, hy vọng cậu có thể thu lưu mèo nhỏ, Viên Đồng Tư quả quyết cự tuyệt.

“Cậu làm sao có thể nuôi mèo, cậu nhất thời cảm thấy hứng thú, chơi vài ngày, sau đó liền để ra sau đầu”

“Anh sao có thể liền nói tôi như vậy”

“Đương nhiên, tôi còn không hiểu cậu sao, cậu sẽ chiều cổ nó sao? Cậu a, chơi với mèo nhỏ hiện tại thì được, muốn nuôi dưỡng thì không thể được”

Đưa tay kéo áo Viên Đồng Tư, Kim Tịch Nhân xuất ra công phu làm nũng “Đồng Tư, Đồng Tư, cho tôi nuôi, tôi ở một mình thật cô đơn”

“Lúc cô đơn có thể làm rất nhiều việc, làm việc gì cũng tốt, mặc kệ là đọc sách, học tập hoặc vận động đều được, chính là không được nuôi mèo”

Nhìn Viên Đồng Tư biểu tình nghiêm túc, Kim Tịch Nhân biết là không thể, kỳ thực cậu cũng hiểu được, bản thân cậu không thể nuôi dưỡng những động vật nhỏ, lúc nào cũng bay tới bay lui các nơi biểu diễn, thời gian ở nhà cũng không cố định, thời gian ở Châu Âu lơ dềnh cũng là nửa năm, muốn nuôi động vật chỉ là một phút hứng thú mà thôi.

Chu miệng, Kim Tịch Nhân thì thảo tự nói “Mèo nhỏ thực đáng yêu”

“Động vật nhỏ đều đáng yêu, nhưng cậu thì không đáng yêu” Viên Đồng Tư cau mày, nhìn người trước mặt.

Kim Tịch Nhân đột nhiên nảy ra sáng kiến “A, Đồng Tư, nếu anh kết hôn, anh có thể nuôi thú cưng đúng không? Anh nhanh kết hôn sau đó anh nuôi, tôi đến nhà anh chơi”

Viên Đồng Tư thở hắt ra “Thật sự chịu không nổi cậu” gõ trên trán Kim Tịch Nhân một cái “Cậu im miệng cho tôi, nhanh đánh mất ý nghĩ thiếu thực tế này trong đầu, làm việc đi”

Kim Tịch Nhân cúi đầu tránh xa.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi kết thúc công việc, Kim Tịch Nhân lôi kéo đám trợ lý đi mua sắm.

Tiểu Vượng với Hồng Hồng đều đành nể Kim Tịch Nhân muốn dạo phố mua sắm quần áo, kết quả là bị kéo vào siêu thị gia đình, chọn mua một cái tivi.

“Bạn không phải có tivi rồi sao?” Viên Đồng Tư cũng không lý giải được.

“Tôi có mục đích khác”

Tiểu Vượng cùng Hồng Hồng ở trong nhà Kim Tịch Nhân chờ siêu thị giao hàng đến nhà, Viên Đồng Tư

không yên tâm, cũng đến cùng.

Tivi được đưa đến, Viên Đồng Tư kí nhận, Kim Tịch Nhân tránh mặt đi.

“Định để chỗ nào?”

Kim Tịch Nhân xoa xoa tường phòng khách.

Tiểu Vượng nghi hoặc “Treo ở trên tường?”

Viên Đồng Tư đã đoán được vì sao, bắt đầu nói với Tiểu Vượng “Đến, đi làm quen”

Khuất Triển Thư mở cửa phòng, nhìn đoàn người ngoài cửa, khó hiểu hỏi “Xin hỏi các vị có phải tìm nhầm người rồi không?”

Kim Tịch Nhân trốn phía sau Viên Đồng Tư nhô đầu ra “Đúng vậy”

Nhìn thấy một chiếc tivi được đem vào phòng khách, Khuất Triển Thư khoanh tay trước ngực, thấp giọng hỏi “Tôi xin hỏi một chút, vài vị đây đang muốn làm gì?”

Kim Tịch Nhân tươi cười “Lễ vật tôi tặng cho anh, cảm ơn anh đã cho phép mèo nhỏ ở trong này một tuần”

“Mời cậu đem về cho. Lòng tốt của cậu tôi nhận, còn cái này tôi không thể lấy”

“Không xem tivi thực là buồn” Kim Tịch Nhân vẽ mặt buồn rầu.

“Tôi không cảm thấy như vậy. Tôi có cách khác để giải trí, mời cậu đem tivi đi cho”

“Chính là tôi cảm thấy buồn” Kim Tịch Nhân nói với vẻ đương nhiên.

Viên Đồng Tư cũng thấy không được “Nhân, xin cậu không cần quấy rầy Khuất tiên sinh như vậy, cậu làm Khuất tiên sinh thực sự khó xử”

Tiểu Vượng đứng một bên nói xen vào “Khuất tiên sinh, ngài vẫn là nhận đi” Nói xong vẽ mặt vô tội nhìn tivi một chút “Cái kia quá nặng, tôi không muốn lại mang về”

Khuất Triển Thư hít một hơi thật sâu, nhìn mọi người “Chính là tôi không có lý do phải nhận nó”

Kim Tịch Nhân ôm mèo nhỏ trong lòng, một tay cầm chân trước, làm động tác chào hỏi “Cảm ơn anh nhận nuôi, chăm sóc tôi, trị thương cho tôi”

Hồng Hồng bị mèo con hấp dẫn, đưa tay sờ mèo nhỏ “A, thực đáng yêu a”

Khuất Triển Thư không quan tâm, nhìn Viên Đồng Tư, Viên Đồng Tư nhún nhún vai, hai người cũng chưa nói gì với nhau.

Kim Tịch Nhân cùng Hồng Hồng chơi với mèo nhỏ, Tiểu Vượng ngồi bên cạnh uống nước, Viên Đồng Tư ngồi đối diện Khuất Triển Thư “Thành thật xin lỗi, tôi biết khoảng thời gian vừa rồi, Tịch Nhân đem đến không ít phiền toái cho anh, tôi có nghe cậu ấy kể lại. Tôi vẫn muốn nói một tiếng xin lỗi với anh, hôm nay mới có cơ hội”

Khuất Triển Thư bắt đầu nhìn Kim Tịch Nhân “Cậu ta là đại minh tinh, người mẫu nổi tiếng sao?”

“Đúng vậy. Nhưng cậu ta cũng là kẻ phiền toái số một. Mong anh thông cảm”

“Tại sao cậu ta trở thành hàng xóm của tôi, hẳn phải là một nhân viên công vụ ở mới đúng”

Viên Đồng Tư giải thích “Là như thế này, chỗ này chúng tôi phải tuyển chọn thật lâu mới quyết định đến, chúng tôi không hy vọng bị giới truyền thông phát hiện, Tình lộ là sự lựa chọn tương đối tốt, hơn nữa, người đăng ký thuê nơi này là anh, giới truyền thông có dò la hoặc là thuê thám tử tư điều tra cũng không tra ra được, nơi này rất an toàn, chúng tôi tin tưởng Nhân có thể sống lâu dài ở đây”

Nghe Viên Đồng Tư nói xong, Khuất Triển Thư đưa tay ấn ấn thái dương.

“Khuất Tiên Sinh, anh là hàng xóm tốt nhất, anh sẽ không đem chuyện Kim Tịch Nhân ở cách vách nói với người ngoài, hơn nữa với thân phận ngôi sao của Nhân anh không có chút nào cảm thấy hứng thú, đây cũng là mong mỏi của công ty chúng tôi. Còn hy vọng anh có thể bảo vệ bí mật này”

Khuất Triển Thư gật gật đầu.

Viên Đồng Tư cũng an tâm mỉm cười, lần trước vừa thấy mặt, anh đã biết trước mặt là một chính nhân quân tử, tiểu yêu tinh làm cho mình đau đầu cuối cùng cũng có thể an ổn ở một chỗ, không cần mình phải quan tâm.

Kim Tịch Nhân đang cùng mèo nhỏ chơi đùa đột nhiên thốt lên một câu “Tôi đói bụng”

Không biết là do bản năng hay vì cái gì khác, Viên Đồng Tư cùng Khuất Triển Thư lập tức hai mặt nhìn nhau, Viên Đồng Tư cười xấu hổ.

Kim Tịch Nhân cầm chân trước mèo nhỏ vẫy vẫy Khuất Triển Thư “Tiên sinh, mời đi nấu cơm”

Khuất Triển Thư nhắm mắt lại xoay mặt đi, không nói gì.

Tiểu Vượng khều Hồng Hồng, thấp giọng nói “Nhìn xem, như vậy mà anh ta cũng không tức giận”

Viên Đồng Tư đứng lên “Chúng tôi cáo từ. Nhân, thả mèo nhỏ xuống”

Kim Tịch Nhân không để ý tới Viên Đồng Tư, nhìn Khuất Triển Thư, cậu không cần quan tâm lễ nghi phép tắc, căn bản là mặc kệ người khác nghĩ thế nào, chỉ quan tâm đến ý thích chính mình, Khải Kì thực sự đã dạy hư cậu ta.

Khuất Triển Thư đứng lên, trên mặt là bình tĩnh không có gì khác thường “Các vị, nếu không ngại, ở lại nhà tôi ăn một bữa cơm rau dưa đạm bạc đi”

Kim Tịch Nhân tươi cười đắc ý, nhìn trợ lý của mình chớp chớp mắt mấy cái.

Hồng Hồng lại gần Kim Tịch Nhân, thấp giọng nói “Nhân, cậu không phải luôn cư xử như vậy chứ?”

“Dù sao anh ta cũng chưa cự tuyệt”

“Nhưng người ta còn không quen cậu”

“Ai nói? mọi người đều biết tôi”

Hồng Hồng nhìn Tiểu Vượng, hai người cùng chung một biểu cảm không còn gì để nói.

“Có cần giúp đỡ gì không Khuất tiên sinh?” Viên Đồng Tư hỏi, nói xong liền xắn tay áo lên.

“Không cần, mình tôi được rồi, sẽ rất nhanh. Đúng rồi, gọi tôi Triển Thư là được rồi” Khuất Triển Thư nói xong cũng xắn tay áo lên, đi vào phòng bếp, chuẩn bị bắt đầu nấu cơm.

Kim Tịch Nhân ôm mèo nhỏ nằm trên sofa, quả thực đã đem nơi này trở thành nhà mình mà làm càn, Viên Đồng Tư chỉ cảm thấy đau đầu.

Hồng Hồng nhìn bóng dáng Khuất Triển Thư trong nhà bếp mà hâm mộ, lặng lẽ nói với Tiểu Vượng “Cậu xem, Khuất Triển Thư thật sự là người đàn ông trẻ tuổi tốt bụng, lại có học thức, nếu ai đó được gả cho anh ta nhất định sẽ thực hạnh phúc”

Tiểu Vượng liếc Hồng Hồng một cái “Phải mau chóng theo đuổi, ai tới trước người đó thắng”

Hồng Hồng đánh Tiểu Vượng một cái “Cho dù là chồng người khác thì cũng có thể cướp đi, đàn ông tốt không thể bỏ qua”

Kim Tịch Nhân nghe được đoạn hội thoại này, ngồi xuống nói “Không được”

Hồng Hồng chớp mắt “Cái gì?”

“Tôi nói không được”

“Vì sao?”

Kim Tịch Nhân hất hàm “Là tôi thấy anh ta trước”

“Vậy thì sao?”

Kim Tịch Nhân cường ngạnh “Tôi nói không được là không được, hai người có nghe lời tôi không hả?”

Viên Đồng Tư kéo Kim Tịch Nhân “Nhân, cậu nói cái gì?” Nói xong liếc mắt nhìn người đang ở trong phòng bếp, nghĩ thầm, lời này nếu để Khuất Triển Thư nghe được, còn không chê cười mấy kẻ này.

Kim Tịch Nhân bỏ tay Viên Đồng Tư ra, còn thực sự nhìn Hồng Hồng “Tôi nói cho cô nghe, không được chính là không được, hiểu chưa?”

Hồng Hồng có chút khó hiểu, nàng biết chống đối Kim Tịch Nhân không có kết quả gì hay ho, vì thế ngoan ngoãn gật đầu “Đã biết, tôi sẽ không theo”

“Uhm”

Hơn nửa tiếng sau, thức ăn đã được dọn lên bàn.

“A, thơm quá”

Mọi người một phen tán thưởng, đồng lòng ca ngợi.

Viên Đồng Tư đang ăn cơm, không khỏi kính trọng Khuất Triển Thư vài phần. Lúc trước mời luật sư điều tra anh đã biết Khuất Triển Thư thực sự là một chính nhân quân tử, học vấn và đạo đức tu dưỡng phong phú, thật sự không nghĩ tới, Khuất Triển Thư thật sự quá sức tưởng tượng, ra khỏi giảng đường lại có thể vào bếp, đúng như Hồng Hồng nói, Khuất Triển Thư là một người đàn ông tốt. Kim Tịch Nhân có hàng xóm như vậy cũng là một sự kiện tốt.

“Ăn ngon” Hồng Hồng cùng Tiểu Vượng vừa ăn vừa tấm tắc khen.

Khuất Triển Thư vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh.

Ăn cơm xong, Viên Đồng Tư lấy lí do phải về.

Kim Tịch Nhân nửa ngồi nửa nằm ở sofa, đưa tay chơi đùa với mèo nhỏ “Vậy mọi người trở về đi, hôm nay vất vả rồi. Cảm ơn!” Bản thân cậu một chút cũng không có vẻ phải về.

“Tịch Nhân, cậu không biết là phải về nghỉ ngơi sao? Sáng mai còn có công việc”

“Tôi ngồi thêm chốc lát”

Viên Đồng Tư khó xử nhìn Khuất Triển Thư, anh cảm thấy rất, rất muốn xin lỗi vị hàng xóm này.

Khuất Triển Thư lộ ra vẻ mặt “Coi như xong”, tiễn mọi người rời đi.

Trở lại trong phòng, Khuất Triển Thư mang kính đi vào thư phòng.

Kim Tịch Nhân mở tivi.

Một lúc lâu sau, Khuất Triển Thư ngẩng đầu rời khỏi trang sách, nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, lại phát hiện Kim Tịch Nhân một lúc lâu không phát ra âm thanh nào, rời khỏi thư phòng nhìn thử.

Kim Tịch Nhân nằm ở sofa, dường như đang ngủ, mèo nhỏ nằm trong lòng cậu, cũng đang ngủ. Kim Tịch Nhân trong lúc ngủ mơ, lông mi thật dài, môi hơi mở ra, gương mặt bình thản như đứa trẻ.

Kim Tịch Nhân chậm rãi mở mắt, ánh mắt mông lung vì ngái ngủ “Chuyện gì?”

“Trở về đi. Cậu nên nghỉ ngơi”

Kim Tịch Nhân ừ một tiếng, sờ sờ tóc, lại nhắm mắt.

“Đứng lên, đi về đi”

Kim Tịch Nhân phát tay “Không cần, để cho tôi ngủ, đừng làm ồn ”

Khuất Triển Thư bất đắc dĩ buông tha, lấy một chiếc chăn đơn, bế mèo nhỏ xuống, sau đó đắp chăn cho Kim Tịch Nhân, tắt đèn phòng khách.

o.o.o

Kim Tịch Nhân trong lúc mơ mơ màng màng mở to mắt, sắc trời đã sáng lắm rồi.

Xốc chăn lên, ngồi dậy, Kim Tịch Nhân nhìn bốn phía “A, thay đổi trang trí khi nào vậy nhỉ?”

Khuất Triển Thư đã mặc xong áo sơmi, gài nút đi đến “Đây là nhà tôi. Cậu ngủ ở đây một đêm”

Đưa tay vò tóc, Kim Tịch Nhân duỗi thẳng thắt lưng “A, ngủ thật ngon”

“Mau trở về đi thôi, nghe quản lý của cậu nói cậu hôm nay còn có công việc”

Kim Tịch Nhân gật gật đầu, dụi dụi mắt đi ra ngoài.

Trong lúc ăn sáng, nghe tiếng chuông cửa vang lên, Khuất Triển Thư phỏng chừng có thể đoán được là ai đến, bất đắc dĩ buông thứ trên tay xuống đi ra mở cửa.

Kim Tịch Nhân đứng ở ngoài, đưa lên khuôn mặt tươi cười “Tôi đói bụng”

Ngồi ở bàn ăn, Kim Tịch Nhân thỉnh thoảng cúi đầu nhìn mèo nhỏ uống sữa ở bàn nhỏ phía dưới “Lúc anh không ở nhà, phải làm sao với nó bây giờ?”

“Còn có cách gì nữa, để cho nó đi khắp nơi trong nhà cũng được”

“Khi nào thì đem nó đi?”

“Cuối tuần”

Ném qua bữa sáng, uống sữa xong, Kim Tịch Nhân gom chén bát trên bàn thành một chồng “Tôi đi trước đây”

“Uhm”

Khuất Triển Thư chuẩn bị xong công văn, mang theo chìa khóa, mở cửa, vừa lúc nhìn thấy Kim Tịch Nhân cũng đi ra ngoài.

Hai người nhìn nhau một lúc.

Kim Tịch Nhân nhìn Khuất Triển Thư mặc quần tây đen chỉnh tề, sơmi trắng cổ rộng, tóc đen chải gọn gàng, đôi mắt kính viền vàng, quần áo đơn giản, toát ra phong thái của người trí thức, thanh tao nho nhã, gật đầu tán thưởng.

Kim Tịch Nhân tóc xoăn, áo thun dài tay ở trong, bên ngoài là áo sơmi màu xanh lục, quần jean xanh có những chấm nhỏ li ti, giấy thể thao, Khuất Triển Thư nghĩ thầm, bọn họ thật ở hai thế giới khác nhau.

Kim Tịch Nhân đưa tay chỉnh lại mũ lưỡi trai, dưới nón chỉ lộ ra đôi mắt to sáng ngời, đường cong hoàn mỹ nơi cằm, Khuất Triển Thư không thể không thừa nhận, chàng trai trước mặt dung mạo thật không tầm thường, bất luận là trên sàn catwalk hoặc trên đường phố đều hấp dẫn vô số ánh mắt.

Khuất Triển Thư hơi hơi đưa tay, như chào hỏi, tự nhiên đi về phía thang máy. Kim Tịch Nhân bước sau lưng anh.

Không hề suy nghĩ, Kim Tịch Nhân đưa tay ôm lấy thắt lưng Khuất Triển Thư, gắt gao dán sát vào lưng người kia, Khuất Triển Thư hoảng sợ, mạnh quay đầu lại, trừng mắt nhìn Kim Tịch Nhân.

“Anh thật giỏi kiểm chế, như vậy cũng không kêu to”

Khuất Triển Thư vẻ mặt giận dữ “Cậu làm gì!” Nói xong ra sức đẩy Kim Tịch Nhân.

“Anh một chút phòng bị cũng không có, coi chừng bị cướp”

“Ai muốn cướp của tôi” Khuất Triển Thư nói xong đi vào thang máy.

Kim Tịch Nhân cười hì hì đi theo vào “Ai nha, anh a, cướp sắc đều là chọn người tốt nhất, chính mình phải có tâm đề phòng”

Nhìn thấy Kim Tịch Nhân cười như khinh bạc, Khuất Triển Thư đơn giản xoay mặt không để ý đến hắn.

Thang máy đến tầng hầm, Kim Tịch Nhân hỏi “Anh làm ở đâu, để tôi cho anh quá giang một đoạn”

“Cám ơn, không cần” Khuất Triển Thư lấy khóa xe, một hơi ly khai.

o.o.o

Giữa giờ làm việc, Kim Tịch Nhân gọi điện cho Mạc Tư Phàm “Lão Mạc, lão Mạc, kể cho anh nghe một sự kiện”

“Chờ một chút, tôi còn đang làm việc”

“Dừng cái công việc kia của anh lại. Nghe tôi nói xong đã”

Biết tính tình Kim Tịch Nhân, Mạc Tư Phàm phải gọi trợ lý đến cho ngừng chụp ảnh một chút.

“Nói nhanh lên, ít dong dài”

“Hôm nay tôi ôm anh ấy”

“Cái gì? Ai?”

“Hàng xóm của tôi, anh ấy một chút phòng bị cũng không có, tôi liền ôm lấy. hì hì”

“Ra tay thực nhanh” Mạc Tư Phàm không thể không thừa nhận.

“Đương nhiên, anh ta rất hoàn hảo, đến trợ lý của tôi còn nói anh ta là người đàn ông tốt, đương nhiên tiên hạ thủ vi cường” Trong giọng nói Kim Tịch Nhân không giấu được ý cười.

“Khi nào giới thiệu cho tôi làm quen”

“Không, để cậu đoạt đi thì làm sao, chờ tình cảm chúng tôi thành thực, tôi sẽ cho cậu làm quen. Anh ta lớn lên thực sự khá, học vấn phong phú, là chính nhân quân tử. Quan trọng là...mặc kệ tôi vô lý cỡ nào, anh ta cũng không tức giận, thậm chí cũng không cao giọng. Đúng rồi, lúc nói chuyện giọng nói rất dễ nghe, có từ tính, cảm giác trong suốt lại lạnh như băng, làm cho tôi vừa nghe liền không thể quên”

Nghe câu chuyện Kim Tịch Nhân ca ngợi bà xã, Mạc Tư Phàm không khỏi hâm mộ ra mặt. Anh không có lớn mật như vậy, Kim Tịch Nhân có gan trước mặt người mình thích làm đủ trò, nhưng chính anh, chính anh lại không dám. Kim Tịch Nhân gặp may, cậu ta làm chuyện gì cũng không làm người khác chán ghét, so với mình bất đồng.

“Đúng rồi, hôm qua tôi ngủ ở nhà anh ấy”

“Cái gì? Mạc Tư Phàm không khỏi cao giọng “Các người, các người đã...Nhanh như vậy?”

Kim Tịch Nhân cười “Lão Mạc, lão Mạc, anh hiểu lầm rồi đúng không? Không có, tôi quá mệt mỏi nên ngủ quên ở sofa nhà anh ấy. À, không biết vì cái gì, sofa phòng khách nhà anh ấy rất thoải mái, nằm một lần sẽ không muốn ngồi dậy”

Mạc Tư Phàm dùng khóe mắt nhìn trợ lý, cắt ngang câu chuyện đầy say mê của Kim Tịch Nhân “Tốt lắm, tốt lắm, tôi còn phải làm việc, khi nào rảnh lại nghe chuyện tình đơn phương của cậu”

“Cái gì đơn phương?”

“Vô nghĩa, anh ta không biết tâm ý của cậu, cậu một mình ảo tưởng, ngu ngốc quả nhiên chính là ngu ngốc”

Bên kia điện thoại quả nhiên “A” một tiếng, Kim Tịch Nhân giống như bị đá kích thật mạnh, Mạc Tư Phàm hưởng thụ cảm giác trả thù “Tốt lắm, không nói nữa, có cơ hội thì đi ăn cơm nói tiếp cho tôi nghe, đi quay phim đi” Nói xong, cắt điện thoại.

Cuối tuần, Khuất Triển Thư đem mèo con đến hội bảo vệ động vật, tuy rằng có vài phần không nỡ nhưng cuối cùng vẫn giao mèo nhỏ cho nhân viên. Nhìn mèo nhỏ bị ôm đi kêu meo meo, Khuất Triển Thư nhẹ nhàng thở dài.

Có lẽ, sau khi kết hôn sẽ nuôi thú cưng. Không, vẫn là không cần nuôi, có thể quan tâm nhưng không cần nuôi. Khuất Triển Thư rời đi.

Trở về nhà, Khuất Triển Thư lấy ra công văn, bắt đầu làm việc. Gần đây anh bận bịu nhiều việc, có nhiều thương gia quyên góp gần vạn cuốn sách quý, trong đó có những sách mới xuất bản, cần phải sắp xếp, mặt khác trong thư viện còn nhiều sách đã quá hạn sử dụng phải kiểm tra lại xem có phải bỏ đi hay không để đưa đến trạm thu phế liệu.

Kiện sách mới gần như đã thu xếp ổn thỏa, chỉ cần mời chuyên gia đến kiểm định một chút là có thể dùng, sau đó đưa vào mục lục sách cho bạn đọc, còn phải thu xếp kệ đựng sách, mục lục, sách càng quý thì càng phải đưa vào bảo tàng nhờ nơi đó lưu giữ.

Việc bỏ đi sách cũ cũng có chỗ không thuận lợi, Khuất Triển Thư luyến tiếc những tri thức cũ này, đem kiểm tra lại những quyển gần như đã hư hỏng, không thể cho bạn đọc mượn lấy ra, số còn lại khiến anh thực sự phiền não, tuy rằng hết hạn, nhưng mỗi lần đưa đến trạm thu phế liệu Khuất Triển Thư đều cảm thấy tiếc.

Vội đầu xử lý công việc tới buổi chiều, đột nhiên chuông cửa phá tan sự yên tĩnh.

Khuất Triển Thư không muốn ra mở cửa nhưng chuông cửa vẫn cố chấp vang lên, hơn nữa còn có thể nghe thấy tiếng Kim Tịch Nhân “Này, mở cửa, tôi biết anh có ở nhà”

Rơi vào đường cùng, đem vị khách không mời mà đến vào nhà “Cậu làm sao biết tôi ở nhà?”

“Xe anh ở dưới tầng hầm”

“Tôi đi ra ngoài cũng không nhất định lái xe”

“Uhm” Kim Tịch Nhân rầu rĩ cất tiếng, ngã đầu vào ghế sofa phòng khách “Mèo nhỏ đâu? Đem đi rồi?”

“Phải”

“Nó có khóc không?”

“Không có”

“Vậy còn anh?”

“Cũng không có”

“Nó nhất định kêu meo meo, nhất định là nhìn anh, người này ý chí sắt đá, động vật máu lạnh”

“Cậu tới để nói với tôi điều này?” giọng nói không nghe ra có chút tức giận nào, vẫn là lạnh nhạt.

Chỉnh lại tư thế ngồi trên sofa, Kim Tịch Nhân ngheh mắt nhìn Khuất Triển Thư đổi đề tài “Này, anh có nghe người ta nói giọng kính vàng thoát nhìn sẽ giống người trí thức, thật nhã nhặn, tao nhã, thanh cao”

Khuất Triển Thư lắc đầu.

“Tôi là người đầu tiên nói, anh cũng đừng quên” Kim Tịch Nhân cười xấu xa bổ sung “Bất quá, sắc lang nhã nhặn cũng không ít. Nghe Đồng Tư nói anh ở đại học giảng dạy, học trò nữ nhất định không ít”

Khuất Triển Thư hờ hững nhìn Kim Tịch Nhân, xoay người trở lại thư phòng. Kim Tịch Nhân ở phía sau cười trộm không ngừng.

“A, mèo nhỏ đi rồi, thật cô đơn, thật yên ắng”

Lại một lúc sau, Kim Tịch Nhân hỏi “Này, anh không cảm thấy cô đơn sao?”

“Đối với người trưởng thành mà nói, đó là điều không thể thiếu”

“Nhưng thực ra là muốn thoát khỏi”

Lại thêm một lúc, phát hiện Kim Tịch Nhân không có động tĩnh, Khuất Triển Thư nghĩ cậu đang ngủ, quay đầu nhìn xem, phát hiện Kim Tịch Nhân im lặng ngồi ở sofa, khuôn mặt đẹp đẽ không mang ý cười lại lộ ra vẻ mặt cô đơn, mi mắt rũ xuống, nhìn chăm chú vào sàn nhà, có thể thấy rõ ràng đường cong của mắt cùng lông mi dài, thanh niên này, đẹp tựa tiên nhân hạ phàm.

Dường như cảm giác được, Kim Tịch Nhân nâng mí mắt, đôi mắt nâu sâu thẳm nhìn vào mắt Khuất Triển Thư, nhìn dung mạo anh tuấn của cậu, trong một khắc, Khuất Triển Thư cảm thấy trái tim như có gì đó phá xuyên qua, một loại chấn động mãnh liệt dâng lên tận đáy lòng, truyền khắp toàn thân.

Vì che dấu nội tâm đang chấn động, Khuất Triển Thư vội vàng dời ánh mắt.

Kim Tịch Nhân tựa hồ không cảm thấy được những thay đổi của Khuất Triển Thư, cậu lại cúi đầu “Thực nhàm chán”

“Cậu, cậu có rất nhiều bạn bè không phải sao?”

“Không giống như vậy”

Đúng vậy, thực sự không giống, Khuất Triển Thư nhìn thấy Kim Tịch Nhân rất cô đơn, không phải cứ cùng bạn bè chơi đùa là có thể xua đi được.

Buông bút trong tay, Khuất Triển Thư xoay người lại “Cậu có tâm sự”

“Ai”

“Làm sao vậy?”

Kim Tịch Nhân ngẩng đầu nhìn Khuất Triển Thư, giọng nói thu vào trong tai như suối chảy róc rách, làm cho cậu cúi bỏ phòng bị, đối với người kia hoàn toàn tín nhiệm, từ lần đầu gặp mặt liền không có phòng bị, không biết vì sao, cậu nguyện ý tin tưởng anh, cậu cảm thấy có thể tin cậy ở anh.

“Công việc gần đây không thuận lợi”

“Đây là chuyện bình thường, không cần gây áp lực với chính mình, tổng bí thư Liên Hợp Quốc cũng có lúc làm việc không tốt”

“Không, tôi cảm giác được tuy rằng đạo diễn không nói, nhưng tôi cảm giác anh ta không hài lòng. Tuy rằng anh ta nói được, nhưng vẫn là không vừa ý, hoặc là nói anh ta không phải không hài lòng mà là đánh mất sự tin tưởng ở tôi, cho nên không đặt nặng tiêu chuẩn, tôi cảm thấy như vậy không tốt. Tôi tình nguyện anh ta mắng tôi nhưng anh ta không có”

Khuất Triển Thư suy nghĩ một chút “Việc đóng phim cần phải nhìn năng khiếu trời cho. Có lẽ, cậu có thể cùng đạo diễn cúi bỏ khúc mắc một chút”

Kim Tịch Nhân cau mày “Tôi không thể lý giải tính cách nhân vật, có thể diễn, nhưng không hiểu tại sao phải nói như vậy. Tôi hỏi qua Đồng Tư, anh ta cũng nói mình không hiểu” Giọng nói tràn ngập hoang mang.

“Có kịch bản không? Có thể cho tôi xem không?”

Kim Tịch Nhân mang kịch bản tới.

Khuất Triển Thư ngồi ở sofa đối diện Kim Tịch Nhân, bắt đầu đọc kịch bản.

Nhìn thấy Khuất Triển Thư ào ào lật từng trang kịch bản thực nhanh, Kim Tịch Nhân kêu lên “Này, anh đừng lật quá nhanh, anh rốt cuộc có phải là đang xem hay không vậy?”

“Tôi xem qua một lượt, hiểu được đại khái nội dung câu chuyện. Tôi lật nhanh không có nghĩa là tôi không đọc được”

Kim Tịch Nhân chỉ phải ngậm miệng.

Xem qua một lần, Khuất Triển Thư ngẩng đầu “Cậu diễn vai nào?”

“Học giả giảng viên đại học họ Lưu”

Khuất Triển Thư gật đầu “Không tồi, vai diễn rất cuốn hút”

“Đồng Tư cũng nói như vậy”

“Diễn một lần cho tôi xem”

Khuất Triển Thư ngồi thẳng, còn thực sự đọc kịch bản, Kim Tịch Nhân mở tivi.

Ba giờ sau, Khuất Triển Thư xem xong hai mươi tập phim.

“Cậu không rõ chỗ nào?”

Kim Tịch Nhân ngồi ngay ngắn lại “Chỗ này” Cậu mở ra kịch bản, chỉ vào một đoạn thoại có đánh dấu “Anh xem, vì sao hần nói như vậy?”

“Đó là bởi vì hần muốn che dấu cho diễn viên nữ, nhưng quan hệ của hần cùng diễn viên nữ đã bị phát hiện, vì thế, hần nhờ người bạn cố tình tạo tình tiết giả, nhưng người bạn kia lại có mục đích khác, đem tình tiết giả bóp méo, mỗi người một mưu tính dẫn đến sự hoài nghi lẫn nhau”

“Thực phức tạp”

“Đúng vậy, kịch bản này mang màu sắc trinh thám, quan hệ nhân vật phức tạp, mỗi người một mục đích, đối đầu thực kịch tính”

“Còn phải nói, tôi diễn đến đầu lưỡi đau thối”

“Nhân vật của cậu không tồi, hần xuất phát từ mục đích lương thiện, cảm thông cho diễn viên nữ, hơn nữa hần biết rõ chân tướng sự việc đến từng chi tiết, kết quả lại khiến mình rơi vào cạm bẫy, rơi vào vòng lao lý, còn có khúc mắc với người khác khiến cho cục diện càng thêm hỗn loạn. Nếu từ khi bắt đầu, hần nói thật, thành khẩn thẳng thắn một ít, cũng không có kết cục như vậy”

Kim Tịch Nhân nhìn Khuất Triển Thư, dùng lời lẽ cầu khẩn “Có thể cẩn thận giảng giải lại một lần không?”

“Được”

Khuất Triển Thư đem nội dung bộ phim giảng lại một lần cho Kim Tịch Nhân, bình luận tầm quan trọng của từng nhân vật trong các mối quan hệ, phân tích tỉ mỉ từng chi tiết, đem kịch bản rồi mù mở ra từng nút thắt giảng cho Kim Tịch Nhân nghe.

Một lúc lâu sau, Kim Tịch Nhân đã hiểu hết gập đầu “Cuối cùng cũng hiểu được”

“Kịch bản chưa nắm rõ cậu làm thế nào mà được vai diễn?”

“Là Đồng Tư nhận, anh ta sẽ không quyết định sai lầm”

Khuất Triển Thư gập đầu “Diễn được, bất quá, hần anh ta nên giảng giải cho cậu một chút”

“Anh ta cũng rất nhiều việc, nhận công việc cho tôi, sắp xếp lịch làm việc, chuẩn bị phỏng vấn cho tôi, ngay cả trang phục, stylish anh ta cũng nhận luôn, còn phải bàn bạc kí hợp đồng quảng cáo với các thương hiệu. Kỳ thật anh ta có giảng qua, nhưng tôi không hiểu rõ, lại ngượng không dám hỏi nhiều”

“Cậu có thể hỏi lại, thoạt nhìn tính tình anh ta rất tốt”

Kim Tịch Nhân bĩu môi “Tất nhiên là được, nhưng anh ta sẽ mắng tôi ngu ngốc”

“Nếu chỉ vì lý do như vậy, hiện tại đã thấy kết quả, tôi không giảng để cậu chống đối tôi”

“Tôi biết, cho nên mới hỏi anh, nếu anh cũng không giải thích được, tôi lại đi hỏi Đồng Tư” Kim Tịch Nhân cười bổ sung “Tôi biết, anh sẽ nói cho tôi biết”

“Vì sao?”

“Tôi nhớ rõ anh học văn, nhất định hiểu”

Khuất Triển Thư xếp lại kịch bản đưa cho Kim Tịch Nhân “Hiện tại, đối với tính cách, bối cảnh nhân vật cùng nội dung phim đều đã hiểu rõ?”

“Hiểu hết. Hy vọng tôi diễn lại, có thể làm đạo diễn vừa lòng”

Khuất Triển Thư nhìn Kim Tịch Nhân, ánh mắt đầy tán thưởng.

Kim Tịch Nhân chú ý tới, có chút ngượng ngùng, đẩy Khuất Triển Thư “Nhìn tôi như vậy làm gì?”

“Công việc còn lại của cậu đều thuận lợi?”

“Đương nhiên, bằng không làm sao nổi tiếng”

“Cậu là người mẫu đẳng cấp thế giới sao?”

“Đương nhiên, bất quá muốn Châu Âu chấp nhận tôi, cũng không dễ dàng, bọn họ thích dáng người cường tráng một chút, đường cong cơ thể phải rõ ràng, thể trọng của tôi không đủ, hơn nữa tôi cũng không muốn luyện tập thành cường tráng như vậy. Nhà thiết kế đương thời ở Châu Âu muốn tìm gương mặt Phương Đông nên mới nhớ đến tôi, tôi đã thỏa mãn”

“Như vậy đã gần như thành công”

“Nhưng mà quảng cáo nội y lại không tìm tôi”

“A” Khuất Triển Thư sững sốt, sau đó đỏ mặt “A”

Kim Tịch Nhân cười rộ lên “Anh đừng tưởng chụp quảng cáo nội y là dễ, phải có điều kiện đặc biệt tốt mới có thể nhận. Giống thương hiệu hàng đầu như CK,DG, trở thành người mẫu của bọn họ là mơ ước của rất nhiều người”

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, Kim Tịch Nhân nói với Khuất Triển Thư “Tôi đói bụng, anh đi nấu cơm”

Khuất Triển Thư gật gật đầu, đứng lên, quay đầu lại “Cá chép hấp, cậu ăn không?”

Kim Tịch Nhân mạnh mẽ gật đầu, cười đầy vui mừng “Tốt tốt”

Ngồi cuộn tròn trên ghế bên bàn ăn, Kim Tịch Nhân nhìn Khuất Triển Thư bận rộn “Tự mình nấu cơm thật tốt”

“Cậu cũng có thể học, cũng không khó”

“Tôi có chút vướng về, lại ngốc, có học cũng không được, hơn nữa, tôi ưa ăn sẵn”

Mắt thấy Khuất Triển Thư cắt đồ ăn một cách thuần thực, Kim Tịch Nhân hỏi “Này, bạn gái nào dạy dỗ anh thành ra xuất sắc như vậy?”

Khuất Triển Thư đem đồ ăn bỏ vào trong nồi “Không có ai dạy”

“Nhất định có, không anh học nấu ăn làm chi? Đàn ông đều không thích xuống bếp”

“Tôi không giống cậu, bản thân không làm thì làm sao có ăn”

“Anh hiện tại không có bạn gái?”

Khuất Triển Thư lắc lắc đầu.

Kim Tịch Nhân cố nén ý cười “Vì sao không kết giao?”

“Tôi vừa mới đi làm chưa lâu, hy vọng có thể ổn định một chút rồi mới lo chuyện này”

“Vậy trước kia anh làm gì?”

“Trước kia lo đọc sách”

“Cũng đúng, Đồng Tư nói anh có bốn bằng thạc sĩ, thật lợi hại”

Khuất Triển Thư lạnh nhạt nói “Cũng không có cái gì to tát, có người mới 25 tuổi đã là tiến sĩ. Tôi bắt quá mới là thạc sĩ”

“Được rồi, không cần đả kích tôi, tôi còn chưa tốt nghiệp trung học”

Khuất Triển Thư nhìn Kim Tịch Nhân “Cậu, cậu không giống tôi, điều kiện cậu tốt, thành phố sẽ không bỏ qua một người như cậu, không giống như tôi”

Kim Tịch Nhân bất mãn “Anh làm sao không giống, anh cũng rất tuấn tú, cao ngang bằng tôi, anh cũng có thể làm người mẫu, nói không chừng còn nổi hơn tôi, anh khiêm tốn rồi”

“Người mẫu không nhất định phải đẹp, nhưng nhất định phải có cá tính. Tôi không cá tính được như vậy, không thích hợp”

Kim Tịch Nhân cao thấp đánh giá một chút Khuất Triển Thư, lắc đầu nói “Có một chút. Anh chỉ có thể mặc Tây trang, những style khác đều không khoác lên được”

“Tôi không giống cậu, mặc cái gì đều được”

“Đúng vậy, mặc nữ trang cũng rất được” Nói xong Kim Tịch Nhân ha ha cười rộ lên

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cơm nấu xong, hai người ngồi đối mặt ăn cơm.

Kim Tịch Nhân vừa ăn cơm vừa muốn Khuất Triển Thư nói chuyện “Người nhà anh đâu? Sao không thấy?”

Khuất Triển Thư thản nhiên cười khổ “Bọn họ ở nơi khác”

“Sao vậy?”

Khuất Triển Thư không muốn nói, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

“Nói đi, nói cho tôi biết. Có gì khó nói?”

Khuất Triển Thư trước sau như một dùng ngữ khí bình thản “Cha mẹ tôi ly hôn năm tôi 15 tuổi, sau đó mỗi người đi thêm bước nữa, cha tôi hiện đang ở Úc, mẹ ở Anh, đều có con riêng”

Kim Tịch nhân chột dạ “Như vậy a. Vậy ai chăm sóc anh?”

“Tôi có cuộc sống riêng, sau khi ly hôn không ai nguyện ý nuôi tôi. Tôi vẫn ở trong trường. Tôi thích trường học, bởi vì có thể ở kí túc xá, làm nhân viên công vụ cũng bởi vì chính phủ sắp xếp chỗ ở”

“Vậy anh sống như thế nào, ý tôi là, anh vẫn phải sống, tiền ở đâu ra?”

“Thành tích của tôi tốt, tiểu học, trung học, đại học đều có học bổng, vẫn dựa vào số tiền này. Đi du học cũng là nhờ học bổng, tôi cũng có làm thêm, cuộc sống không đến nỗi thiếu thốn. Bởi vì phải tự chăm lo cho chính mình, cho nên mới học nấu ăn” Nói xong Khuất Triển Thư cười rộ lên “Đối với cuộc sống một người, tôi có kinh nghiệm rất phong phú”

Kim Tịch Nhân không nghĩ tới Khuất Triển Thư có quá khứ như vậy, nhìn thấy người trước mặt mang theo khuôn mặt bình tĩnh, cậu nhẹ giọng nói “Anh không cảm thấy cô đơn?”

“Sẽ không, có sách làm bạn với tôi. Cậu không cần hiểu lắm, tôi có bạn bè, có bạn học, đàn anh, có rất nhiều người quan tâm, cuộc sống của tôi cũng không tệ”

“Như vậy a”

Ngừng một chút, Kim Tịch Nhân lại hỏi “Vậy tại sao anh không có bạn gái, quen bạn gái sẽ không còn độc thân”

“Bạn gái không phải là làm quen một cô bé, cảm thấy nàng xinh đẹp, đáng yêu, chơi vui liền kết giao. Tình cảm như vậy không lâu bền. Tôi cũng không phải không muốn có bạn gái, chỉ là không gặp người thích hợp”

“Anh không phải học ở Paris sao? Người đẹp nơi đó cũng không ít, phong cảnh lãng mạn, điều kiện tốt như vậy mà cũng không có?”

Khuất Triển Thư cười nói “Gặp người đẹp, chỉ có nhân tài như cậu mới gặp được, tôi là đi học tập, không phải đi yêu đương. Tôi chỉ có học tập mới có việc làm tốt, tiền đồ rộng mở. Hơn nữa, tôi không thích người Tây dương, mắt xanh giống như có thể nhìn thấu tâm can, lần đầu nhìn thấy, có người sẽ cảm thấy đẹp, nhưng tôi không thích”

“Ai, anh kỳ thật cũng kỳ quái. Cho nên anh mới có thể dễ dàng tha thứ cho tôi”

Khuất Triển Thư lắc đầu “Tôi cũng không phải chán ghét cậu, không thể nói dễ dàng tha thứ. Tôi cũng không cảm thấy mình kỳ quái”

Kim Tịch Nhân cầm thìa bóp thất lưng “A, tôi thích Paris, thành phố kia rất đáng yêu, Hương Đảo tuy rằng cũng là một thành phố xinh đẹp, nhưng mùi tiền quá nặng, không lãng mạn như Paris. Tôi đi nhiều nơi ở Paris đều là để làm việc, chưa từng được rảnh rỗi du lịch tận hưởng, thật hy vọng có thể lưu lạc ở Paris một phen”

Khuất Triển Thư nhìn Kim Tịch Nhân thái độ thật sự nghiêm túc “Chỉ có người chưa thật sự lưu lạc, mới có thể nghĩ rằng lưu lạc là một chuyện lãng mạn. Tin tưởng tôi, thân không có tiền, hơn nữa không có điểm đến cảm giác tuyệt không hay ho. Ca sĩ hát “lưng mang đàn ghita đi lưu lạc, hái đóa hoa kia” sự thật cho dù như vậy, nhưng tôi nghĩ nếu một ngày kia cậu thực sự lưu lạc, cậu sẽ không cảm thấy hạnh phúc”

Kim Tịch Nhân buông thìa “Hạnh phúc, cái kia thực sự xa xỉ. Tôi không ngốc đến mức nghĩ lưu lạc là hạnh phúc, tôi chỉ hy vọng có thể buông xuống công việc, buông hết thảy đi nhìn thế giới”

“Hy vọng này không tồi, tích lũy đủ tiền là có thể đi. Gia thế cậu hiện tại có lẽ không tầm thường, thu nhập người mẫu nhất định rất khả quan”

Ăn một ngụm cơm, Kim Tịch Nhân trả lời “Đúng vậy, không tồi, nhưng phải nộp thuế, hơn nữa một phần chia cho công ty, còn có stylish, trang phục, cái gì cũng phải chi tiêu, thu vào nhiều, chi cũng nhiều. Đồng Tư quản lý tiền giúp tôi, hiện tại có nhưng còn chưa đủ về hưu”

“Hơn nữa mua quần áo thì phải mua đồng bộ, một bộ quần áo không được mặc hai lần” Kim Tịch Nhân nói bổ sung.

“Không có người tài trợ trang phục sao?”

“Có, nhưng không đủ. Hơn nữa phải mặc hàng hiệu. Người mẫu nữ sẽ khác, các nàng chỉ cần ăn diện thật nổi bật là được, chúng tôi tuy rằng không cần trang sức quý báu để giữ thể diện, nhưng quần áo cũng không được mặc tùy tiện, nói tóm lại, đồng hồ, thắt lưng, giày, a..anh không tưởng tượng được hết đâu”

Khuất Triển Thư gật gật đầu.

Ăn cơm xong, Khuất Triển Thư rửa chén trong bếp, Kim Tịch Nhân ngồi xem tivi ở sofa, liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn 7h tối.

Thấy Khuất Triển Thư đã thu dọn xong, Kim Tịch Nhân đem lon bia đặt ở trên bàn ném qua “Này, bắt lấy”

Khuất Triển Thư đưa tay tiếp được “Cậu không cần bảo tôi “Này” bảo tôi Triển Thư là được”

“Đồng nghiệp của anh đều gọi như vậy?”

“Lúc ở nước ngoài, tất cả mọi người đều gọi Khuất”

Kim Tịch Nhân cười rộ lên “Khuất, có ý tứ. Vậy anh gọi tôi là Nhân, đúng rồi, mọi người bên cạnh tôi đều gọi tôi mi nhân, anh cũng kêu mi nhân thì tốt”

Khuất Triển Thư nghe xong nhìn Kim Tịch Nhân “Mi nhân, hắc hắc, tên này thật đúng là...”

“Thực thích hợp, không thấy thích hợp sao?”

Khuất Triển Thư cười gật đầu “Thích hợp, thích hợp”

Nhìn đồng hồ treo tường, Khuất Triển Thư hỏi “Cậu không định trở về sao?”

“Đợi thêm lát nữa” Kim Tịch Nhân không muốn về nhà mình, cậu muốn ở nhà Khuất Triển Thư.

“Tôi phải làm việc. Cậu một mình xem tivi cũng tốt”

Đang lúc Khuất Triển Thư ngẩng đầu khỏi đám văn kiện, phát hiện Kim Tịch Nhân lại ngủ ở sofa.

Đưa tay lay Kim Tịch Nhân “Nhân, Nhân, tỉnh tỉnh, đứng lên”

Kim Tịch Nhân đưa tay gạt tay Khuất Triển Thư, miệng ồm ồm “Đừng làm ồn, tôi ngủ tiếp một chút”

Khuất Triển Thư chỉ phải cười cười, lấy chăn cho hắn, tắt tivi.

Diễn xuất của Kim Tịch Nhân được đạo diễn khẳng định, đồng thời đạo diễn hướng nhà sản xuất đề nghị hy vọng có thể bố trí chụp mấy bộ ảnh. Viên Đồng Tư cũng biết, lại bắt đầu vì Kim Tịch Nhân phát sầu.

“Đầu tháng 8 phải khởi hành đi Châu Âu, thay đổi kế hoạch, chỉ sợ phải hoãn lại lịch quảng cáo”

“Hoãn lại thực tốt” Kim Tịch Nhân lơ đãng nói “Được rồi, cuối cùng tôi cũng không có khả năng thực hiện công việc kế tiếp”

“Cậu biết cái gì, đây là thương hiệu đồ nam nổi tiếng, nếu làm thật tốt có thể kí hợp đồng dài hạn không chừng. Cậu vẫn hy vọng có thể chụp quảng cáo những sản phẩm như vậy không phải sao?”

“Cái gì? Kia, công việc khác ở đâu?”

“Đều đã an bài tốt, hơn nữa cũng không sai biệt lắm”

“Làm tốt lắm, cùng lắm thì tôi ngủ ít một chút”

Viên Đồng Tư vội vàng tiếp lời “Đây là chính cậu nói đó”

“Phải, anh cũng là tốt với tôi”

Viên Đồng Tư cũng lộ ra cảm xúc khó tin “Mi nhân, gần đây cậu ăn phải cái gì không tốt?”

“Đồng Tư, anh có ý gì?”

“Quá khứ xảy ra chuyện như vậy cậu luôn một mực sào nhào phản đối, đừng tới đều nổi giận. Tôi còn sợ cậu trách tôi không biết thương lượng, sau đó cậu sẽ mua vé máy bay ra nước ngoài, chúng tôi phải thuê thám tử truy tìm cậu”

Kim Tịch Nhân nhíu mày “Không thể nào, Đồng Tư, tôi lớn lên đâu có nhỏ mọn vậy?”

Viên Đồng Tư cũng mỉm cười “Quên đi, cậu phối hợp như vậy, thật tốt quá. Tôi sẽ thu xếp thời gian, cậu yên tâm”

Kim Tịch Nhân nhìn Viên Đồng Tư nửa này, hình như có bất mãn, nhưng không nói gì.

o.o.o

Giữa tháng bảy, Hương Đảo chuyển mùa nóng bức, tuy rằng thành phố biển, nhưng ở phía Bắc Hương Đảo, nhiệt độ không khí vẫn không thấp.

Phòng làm việc “Phi lãnh thúy” có máy điều hòa nhiệt độ, nhiệt độ không khí thích hợp, thập phần thoải mái.

Mạc Tư Phàm tự mình chụp ảnh Kim Tịch Nhân.

Thù lao Kim Tịch Nhân gần đây đã là 8 số, tiếp tục chụp cho dãy sản phẩm quảng cáo GL nam, bao gồm nước hoa cùng dao cạo râu, quảng cáo trên TV đều có công ty quảng cáo nổi tiếng phụ trách, công ty này muốn phối hợp với việc chụp ảnh nên mời Mạc Tư Phàm thân chinh.

“Xem tôi chiếu cổ cậu nhiều như thế nào” Kim Tịch Nhân biết 2 người hợp tác lần nữa, đặc ý nói với Mạc Tư Phàm.

“Bớt tự đắc, tôi đối với cậu cũng giống nhau vậy” Mạc Tư Phàm hoàn toàn không chịu thua.

Đứng ở khung cảnh tuyết trắng, Kim Tịch Nhân mặc áo thun trắng kết hợp với quần jean màu lam nhạt, phối hợp vô cùng đơn giản, mặc trên người cậu cư nhiên lại có cảm giác bắt mắt.

Vì quay cho dự án quảng cáo lần này, Kim Tịch Nhân vốn tóc xoăn được kéo thẳng một chút, nhuộm đen trở lại.

Kỳ thật không cần nhuộm tóc đen nhưng Kim Tịch Nhân cảm thấy tóc đen mềm như tơ của Khuất Triển Thư rất đẹp mắt, liền yêu cầu tạo mẫu tóc nhuộm lại cho cậu. Không nghĩ tới mái tóc đen trên nền áo thun trắng lại vô cùng đẹp mắt, giám đốc sáng tạo của công ty quản lý cũng khen không dứt miệng.

Thời gian giải lao, Mạc Tư Phàm nói với Kim Tịch Nhân “Cậu tính khi nào giới thiệu người kia với tôi?”

“Anh gấp cái gì?”

“Tôi tất nhiên gấp, lỡ như cậu tìm thấy sai mặt hàng, tôi còn biết mình còn cơ hội” Mạc Tư Phàm nói xong nháy mắt mấy cái với Kim Tịch Nhân.

Kim Tịch Nhân giật mình “Bớt nói nhảm, anh đừng làm tôi sợ”

Đưa tay chỉnh lại tóc Kim Tịch Nhân, Mạc Tư Phàm lộ liễu nháy mắt, hất cằm “Cậu cho rằng chỉ bằng cậu, tôi liền chịu hi sinh tấm thân quý báu của mình cho cậu sao?”

Kim Tịch Nhân không khách khí đánh gãy “Anh cho anh là ai, bất quá tôi biết, mẫu người anh thích là người hiền lành”

Mạc Tư Phàm ngẩn ra á khẩu.

Kim Tịch Nhân hiểu Mạc Tư Phàm ở trước mặt người khác rất phong lưu, cũng không kiêng kỵ cái gì, quan hệ bữa bãi với nữ nhân để giấu diếm bộ mặt thật của mình, chân thực hiểu Mạc Tư Phàm cực ít người. Dù vậy, Mạc Tư Phàm vẫn một mực làm theo ý mình, yêu thích những thứ mới lạ. Nhưng đồng thời Mạc Tư Phàm cũng lại yêu thích không thôi Viên Đồng Tư, là tình cảm chân thật. Cũng bởi vì chân tình nên Mạc Tư Phàm kìm nén rất thống khổ.

Kim Tịch Nhân nở ra nụ cười làm nũng, gác tay lên vai Mạc Tư Phàm “Được rồi, lão Mạc, chúng ta là anh em kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng đừng nói ai”

Mạc Tư Phàm thu hồi cảm xúc, đánh vào gáy Kim Tịch Nhân một cái “Về sau ít chọc tôi. Mau, đem người đến tôi xem”

“Aiii, lão Mạc, tôi vẫn chưa thu anh ta vào túi, anh ta có công việc”

“Tôi cũng không tin cậu lừa không được”

Kim tịch Nhân quỷ dị cười “Nói chính xác”

Ngày hôm sau, Kim Tịch Nhân vừa đến phòng làm việc liền thừa dịp người khác không chú ý đem một chùm chìa khóa cho Mạc Tư Phàm xem.

“Để làm gì?”

“Tôi nói anh ta tôi cầm nhầm chìa khóa xe của anh ta, bảo anh ta đến lấy. Anh ta hôm nay muốn dùng xe, nhất định sẽ đến”

Mạc Tư Phàm nhìn Kim Tịch Nhân tán thưởng “Không tồi nha”

“Ai, anh ta thực ngốc, đúng là con mọt sách. Tôi ở nhà anh ta, anh ta cái gì cũng không đề phòng. Tôi thấy nếu ngày nào đó dọn sạch đồ trong nhà anh ta cũng không biết”

Mạc Tư Phàm nhướng mi “không thể nào, mĩ nhân, người ngốc vậy cậu cũng muốn” Lại giảm âm thanh “Cho dù bất mãn cũng không nên bụng đói ăn bữa”

Kim Tịch Nhân trừng to mắt “Anh nói bậy bạ gì đó!”

Mạc Tư Phàm rụt cổ, vội vàng bỏ trốn.

Khuất Triển Thư nhận được điện thoại của Kim Tịch Nhân “Chìa khóa xe tôi thực sự ở chỗ cậu?” Anh yên lòng.

“Cám ơn, nhờ cậu giữ hộ, tôi còn nghĩ đã đánh mất ở đâu, làm tôi sợ nhảy dựng. Tôi đến lấy? Được rồi, cậu ở đâu, chờ một chút, tôi nhớ rồi” Nói xong Khuất Triển Thư lấy ra bút chì ghi lại địa chỉ “Phi lãnh thúy”

Giải quyết nhanh chóng công việc với đồng nghiệp, thừa lúc nghỉ trưa Khuất Triển Thư vội vàng chạy đến Phi lãnh thúy.

Đi vào phòng làm việc, Khuất Triển Thư nhìn khắp nơi đều là thiết bị chụp ảnh, nơi này cùng với nơi làm việc của anh không giống nhau, khung cảnh lạ lẫm làm anh khẩn trương.

Tiểu Vượng đứng chờ Khuất Triển Thư vẫy vẫy tay “Khuất tiên sinh, bên này”

Khuất Triển Thư bước nhanh đến “Ngại quá, quấy rầy rồi”

“Không quan hệ, Nhân nói cầm nhầm khóa xe của anh, cậu ta còn chưa chụp xong, anh chờ một chút, còn một bộ ảnh nữa là xong”

“Hiện tại không thể trả cho tôi sao?”

Tiểu Vượng giơ hai tay loạn xạ “Cậu ta không đưa cho tôi”

Khuất Triển Thư đành phải đi theo Tiểu Vượng vào một phòng chụp ảnh khác.

Khung cảnh trước mắt là Kim Tịch Nhân đang chụp ảnh, không ngừng thay đổi tư thế, biểu tình kiệt ngạo.

Tiểu Vượng đứng bên cạnh Khuất Triển Thư, ôm cánh tay, gật đầu tán thưởng “Ai, mặc kệ lúc nào nhìn thấy Nhân cũng đẹp muốn chết”

Khuất Triển Thư lạnh nhạt nhìn chăm chú thanh niên trước mặt, cảm xúc lạnh nhạt trong đôi mắt đen, không chút tình cảm.

Tiểu Vượng quay đầu nói với Khuất Triển Thư “Người kia là nhiếp ảnh gia” Sau đó đưa một ngón tay lên “Anh ta là nhiếp ảnh gia đặc biệt có danh tiếng, là thiên tài, các doanh nghiệp, hiệu buôn cùng tạp chí tranh nhau mời anh ta về chụp. Anh ta chụp ảnh ít khi sử dụng máy tính hiện đại để chỉnh sửa ảnh, cho nên rất nhiều người mẫu cùng ngôi sao hợp tác ”

Khuất Triển Thư gật đầu “lợi hại như vậy sao, hiện tại không có tấm ảnh nào không chỉnh sửa qua máy tính”

“Đúng vậy, cho nên anh ta đặc biệt được hoan nghênh, anh ta chụp người là đẹp nhất. Nhân vừa vào nghề đã làm quen với anh ta, khi đó, cậu ấy còn chưa có danh tiếng gì”

“Uhm” Khuất Triển Thư đáp lời, gật gật đầu. Anh đối với nhiệt tình của Tiểu Vượng không cảm thấy quá hứng thú, thầm nghĩ nhanh lấy chìa khóa xe rồi chạy lấy người.

Cuối cùng đèn flash không còn chớp nháy, Mạc Tư Phàm gỡ máy ảnh xuống khỏi giá đỡ “Ok, chuẩn bị cảnh tiếp theo. Nghỉ ngơi một chút”

Nhân viên hậu trường đều đi tới sửa sang lại dụng cụ một cách tự nhiên, có vẻ rất chuyên nghiệp. Tiểu Vượng kêu lên “Nhân, Khuất tiên sinh đến đây”

Kim Tịch Nhân đã sớm thấy Khuất Triển Thư, ba bước chạy hai bước nhảy tới “Anh đến rồi”

Khuất Triển Thư nhìn biểu cảm khuôn mặt hoàn toàn bất đồng lúc này, thản nhiên cười “Cám ơn cậu, mời cậu trả cho tôi chìa khóa xe”

“Anh gấp cái gì?”

“Tôi còn có việc”

“Đừng nóng vội, đúng rồi, tôi giới thiệu bạn tốt của tôi với anh” Nói xong Kim Tịch Nhân kêu Mạc Tư Phàm đến “Lão Mạc, lão Mạc, lại đây”

Mạc Tư Phàm chạy lại.

Khuất Triển Thư nhìn Mạc Tư Phàm. Đôi mắt dài nhỏ hơi xéch cao một chút của Mạc Tư Phàm chạm ánh mắt Khuất Triển Thư, thân thể Khuất Triển Thư hơi run lên một chút, nắm chặt tay, lui một bước nhỏ về phía sau.

Có nhân viên hậu trường xa xa kêu Kim Tịch Nhân “Nhân, lại đây một chút, nhìn xem muốn mang trang sức gì?”

Kim Tịch Nhân đưa tay lên “Đến đây” Lại nói với Khuất Triển Thư “Anh chờ tôi một chút, tôi đi lấy chìa khóa”

Khuất Triển Thư như vừa tỉnh mộng “A, được, cảm ơn”

Kim Tịch Nhân ba chân bốn cẳng chạy đi, mà Mạc Tư Phàm vẫn nhìn chằm chằm Khuất Triển Thư không mở miệng.

Giống như hồ li nhìn thẳng chú ếch nhỏ, dưới đôi mắt lợi hại của Mạc Tư Phàm Khuất Triển Thư dường như không thể động đậy.

Mạc Tư Phàm nhìn Khuất Triển Thư từ trên xuống dưới, kinh ngạc trước phong thái trí thức từ đầu đến chân cùng với vẻ ngoài không tầm thường, miễn tuệ sâu sắc phát hiện ra Khuất Triển Thư đang che dấu điều gì đó.

Thấy Mạc Tư Phàm nhìn chăm chú, Khuất Triển Thư thất kinh, chỉ bằng một ánh mắt anh đã biết đối phương đã biết bí mật mình che giấu, cất sâu trong lòng, anh không khỏi sợ hãi, muốn chạy trốn.

Mạc Tư Phàm chậm rãi đến gần Khuất Triển Thư, môi nở nụ cười “Khuất tiên sinh, xin chào. Nghe मि nhân nói về anh lâu rồi, lần đầu gặp mặt. Tôi gọi là Mạc Tư Phàm, thợ chụp ảnh”

Mạc Tư Phàm đưa tay ra, Khuất Triển Thư chần chờ một chút rồi bắt lấy “Xin chào, tôi là Khuất Triển Thư”

Khuất Triển Thư muốn rút tay về nhưng Mạc Tư Phàm giữ lại, đầu ngón tay Khuất Triển Thư trong lòng bàn nóng ấm của Mạc Tư Phàm có chút lạnh lẽo, run rẩy.

Lúc này, Kim Tịch Nhân chạy trở lại, Viên Đồng Tư cũng đi đến

Viên Đồng Tư không chú ý tay Mạc Tư Phàm, cười chào hỏi “Triển Thư, sao lại đến đây? Có việc gì không? Tự nhiên tìm đến nơi này, cần tôi giúp gì không?”

Mạc Tư Phàm không để ý Viên Đồng Tư cũng đến, nghe được tiếng Viên Đồng Tư hơi cứng nhắc một chút, mà lúc này, Viên Đồng Tư cũng đã chú ý đến bàn tay đang nắm tay Khuất Triển Thư, anh cũng sốt một chút.

Bốn người, bốn ánh mắt, hai mặt nhìn nhau, bốn bên cùng suy đoán.

Trong bốn ánh mắt đang nhìn lẫn nhau hiện lên những thần sắc khác biệt, có người kinh hoàng, có người kinh ngạc, có người khó hiểu, có người xem thường, có người sợ người khác hiểu lầm, có người hiểu lầm người khác.

Vài giây ngắn ngủi dài như thế kỷ.

Mạc Tư Phàm là người đầu tiên đánh vỡ không khí trầm mặc “Tôi thực cao hứng khi làm quen với ngài, Khuất tiên sinh” Nói xong khoe miệng cười nhạt, chớp mắt, gật gật đầu, xoay người lảng tránh.

Kim Tịch Nhân giật mình nhìn bóng dáng Mạc Tư Phàm, lại mờ mịt đưa tay trả chìa khóa, Khuất Triển Thư nhận lấy, cái gì cũng chưa kịp nói vội vàng rời đi như trốn chạy.

Kim Tịch Nhân muốn ngăn Khuất Triển Thư nhưng không mở miệng, nhìn theo bóng dáng người kia đi khỏi liền chạy tới truy Mạc Tư Phàm.

Viên Đồng Tư nhìn theo bóng dáng ba người kia rời đi, cúi đầu than nhẹ.

Trong văn phòng Mạc Tư Phàm, một tay kéo áo anh, Kim Tịch Nhân vẽ mặt độc ác “Lão Mạc, anh có ý tứ gì, nói rõ ràng cho tôi”

Mạc Tư Phàm nhẹ nhàng ngăn “ Muốn tôi nói rõ ràng, có thể, cậu nói rõ ràng trước cho tôi”

Kim Tịch Nhân mơ hồ “Tôi nói cái gì?”

“Tại sao gọi Đồng Tư đến? “Triển Thư”? quan hệ bọn họ là như thế nào?”

Kim Tịch Nhân chớp mắt “Anh ta bảo mọi người gọi “Triển Thư”, Tiểu Vượng, Hồng Hồng đều gọi như vậy, có cái gì không đúng?”

Mạc Tư Phàm cũng dịu xuống “Bọn họ, không có gì?”

Kim Tịch Nhân càng thêm hoang mang, cậu đã quên tức giận của bản thân “Bọn họ, bọn có cái gì, bọn họ vốn dĩ đã như vậy”

“Cậu không phát hiện cái gì?”

“Cái gì?”

Mạc Tư Phàm lắc đầu “Quên đi, trông cậy vào cậu cũng bằng không, ngu ngốc quả nhiên chính là ngu ngốc”

Kim Tịch Nhân đến lúc này tỉnh táo lại, néo Mạc Tư Phàm “Anh nói rõ ràng cho tôi, anh cùng anh ta, sao lại thế này! Các người vừa rồi, sao lại như vậy? Anh kéo tay anh ta làm gì?”

“Yêu, cậu hiện tại vậy mà thông minh hơn”

“Ít nói nhảm, nói rõ ràng cho tôi. Anh muốn làm gì, là tôi thấy anh ta trước”

Mạc Tư Phàm ngăn tay Kim Tịch Nhân, chỉnh sửa lại áo, gương mặt nhìn Kim Tịch Nhân “Mĩ nhân, chính là tín hiệu đáng mừng”

“Cái gì?”

“Bởi vì tôi phát hiện anh ta cùng một loại người với tôi. Cậu thích anh ta phải không? Vậy tự nhiên phải chúc mừng cậu”

“A” Kim Tịch Nhân ngã vào sofa “Anh nói cái gì?”

“Tôi nói Khuất Triển Thư cùng một loại người với tôi, chúng tôi đều là người đồng tính” Mạc Tư Phàm nhấn mạnh từng chữ.

Kim Tịch Nhân sau một lúc ngây người “Anh làm sao biết?”

Mạc Tư Phàm đắc ý cười “Tôi nhìn ra. Anh ta kinh hoảng, bởi vì bị tôi phát hiện”

“Tôi không thấy vậy?”

“Đương nhiên, anh ta che giấu tốt như vậy”

Đưa tay nhéo hai má Kim Tịch Nhân, Mạc Tư Phàm hâm mộ nói “Mĩ nhân, đây là chuyện tốt, cậu thích anh ta phải không? Anh ta cùng một loại người với tôi, rất dễ nhận ra. Chuyện tốt a”

Kim Tịch Nhân gạt đầu “Đúng vậy” Sau đó ngồi trên sofa suy nghĩ, nhếch môi cười rộ lên.

“Như vậy tôi cũng không yên tâm, lỡ như Khuất Triển Thư thích Đồng Tư thì làm sao bây giờ a? Anh nói xem?” Mạc Tư Phàm dè chừng Kim Tịch Nhân

“Tôi thấy bọn họ không có gì, thời gian bọn họ tiếp xúc không nhiều.”

Mạc Tư Phàm vuốt tóc, đứng lên “Quên đi, Khuất Triển Thư không tệ, phong thái tri thức, thật đúng nha, học vấn tốt, ghép với cậu thật phí. Buộc chặt một sách của cậu, thuận tiện xem chừng người hiền lành của tôi. Phát hiện chuyện gì bất thường lập tức báo cho tôi”

Kim Tịch Nhân cau mày “Anh không phải thực sự nghĩ Đồng Tư cùng Triển Thư có cái gì đó chứ? không thể nào”

“Phòng bệnh hơn chữa bệnh, về sau ít cho bọn họ gặp mặt. Sớm thổ lộ với ý trung nhân, anh ta sẽ chấp nhận cậu”

Kim Tịch Nhân cười “A, nói cũng đúng” về mặt say mê khao khát.

Nhìn bộ dáng bạn tốt, Mạc Tư Phàm vẽ mặt hòa hoãn lại thêm vài phần cô đơn, không cam lòng, muốn ngu ngốc giống như Kim Tịch Nhân có thể thổ lộ yêu thích, nhưng bản thân làm không được.

Cả buổi chiều, Khuất Triển Thư không thể tập trung vào công việc. Trong đầu anh thỉnh thoảng lại xuất hiện đôi mắt nhỏ dài rất sáng của Mạc Tư Phàm, ánh mắt lợi hại như lưỡi dao bài khai hết thấy những điều anh che giấu, những bí mật được chôn chặt nơi đáy lòng không bao giờ muốn tiết lộ dưới ánh mặt trời.

Ngay sau thời điểm cha mẹ ly hôn, Khuất Triển Thư phát hiện xu hướng tình cảm của mình không giống người thường, đối với sự phát hiện này làm anh vô cùng thống khổ. Lúc ấy, Khuất Triển Thư kinh ngạc, hoảng loạn, sợ hãi, thống khổ, bàng hoàng nhưng không có ai để chia sẻ, không ai giúp anh lí giải, càng không có ai nghe anh nói. Khuất Triển Thư cảm thấy giống như một loại trùng phạt, cha mẹ không chỉ có cùng lúc rời xa anh mà hơn nữa còn làm cho anh nhận ra thứ tình cảm cấm kỵ.

Khuất Triển Thư đem tất cả tình tự chôn chặt, làm đủ mọi cách để nguỵ trang. Anh cũng không cùng người đồng tính giao thiệp.

Lúc ở nước ngoài, Khuất Triển Thư làm quen với một số cô gái, tuy chỉ là bạn bè thông thường nhưng anh càng thêm củng cố xu hướng tình cảm của mình, vì thế, anh càng hà khắc với bản thân, che giấu hết thấy, đem toàn bộ tinh lực dồn vào việc học, tám năm lấy được bốn bằng thạc sĩ.

Khuất Triển Thư đã tính toán chu toàn hết thấy, muốn một thân một mình sống hết quãng đời còn lại. Những giáo sư thương anh như con thường đề cập đến vấn đề lập gia đình của anh, Khuất Triển Thư đều lảng tránh.

Từ chỗ thư quán về đến nhà, Khuất Triển Thư vẫn chưa thể ổn định tinh thần.

Một mình ngồi trong phòng đọc sách, Khuất Triển Thư nghĩ nếu như Mạc Tư Phàm đem bí mật của mình nói với người khác chuyện gì sẽ xảy ra? Nghĩ tới nghĩ lui, trong óc lại càng loạn, cái gì cũng không nghĩ được.

Chuông cửa vang lên làm mọi việc trong đầu Khuất Triển Thư càng thêm rối loạn.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Kim Tịch Nhân ngoài cửa, Khuất Triển Thư mặt không đổi sắc “Có việc gì không?”

“Muốn xem tivi”

“Mời cậu về nhà xem”

“Không cần. Tôi phải xem ở đây”

“Tôi muốn yên tĩnh, làm ơn đừng quấy rầy tôi” giọng nói lạnh như băng, giống như nước từ trên đỉnh núi đóng băng chảy xuống, trong suốt mà lạnh lẽo.

“Tôi sẽ vận nhỏ âm thanh là được, anh cứ đóng cửa thư phòng sẽ không bị quấy rầy” Kim Tịch Nhân ngốc ngốc nhưng thực ra rất bất khuất.

Khuất Triển Thư bất đắc dĩ buông nắm cửa cho người tiến vào.

Kim Tịch Nhân lập tức ngã nhào vào sofa “Mệt chết tôi. Mệt mỏi quá”

Khuất Triển Thư trở lại phòng đọc sách, đóng cửa, lưng tựa vào cửa, cúi đầu thật thấp, vẻ mặt hoảng hốt thay cho vẻ bình tĩnh khi nãy, nếu Mạc Tư Phàm nói cho Kim Tịch Nhân, không biết cậu ta sẽ nghĩ gì về mình.

Ngồi chống tay trên bàn đến nửa ngày, Khuất Triển Thư vẫn miên mang suy nghĩ, nhìn vẻ mặt Kim Tịch Nhân dường như là chưa biết gì, vì vậy quyết định tiếp tục ngủ trang như trước.

o.o.o

Quãng thời gian này, Kim Tịch Nhân đều ngủ ở phòng khách nhà Khuất Triển Thư, nhiệt độ trong phòng vốn rất thấp.

Thấm thoát đã sang tháng tám, phim truyền hình đã quay xong, Kim Tịch Nhân phóng tới Châu Âu tham gia tuần lễ thời trang thu đông, chuyến công tác này kéo dài, trước khi đi, Viên Đồng Tư như thường lệ đến gặp giám đốc Khải Kỳ nghe phân phó.

Ngồi ở phòng cao nhất trong công ty, Viên Đồng Tư nhìn người đối diện, chờ anh ta lên tiếng.

Lí Cánh Thần chân chính là giám đốc công ty, rất ít khi xuất hiện trước công chúng, cho dù là nhân viên công ty cũng ít khi gặp qua.

Tóc đen chải gọn sau đầu, khuôn mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng, cao 1m90, tây trang màu đen, người này là chủ công ty, ngoại hình bản thân hoàn hảo đủ để trở thành người mẫu.

“Chuyến đi lần này thời gian rất dài, anh cẩn thận chăm lo cho cậu ta, chú ý cuộc sống hàng ngày, còn không được dung túng cậu ta” Lí Cánh Thần phân phó đơn giản, từng là quân nhân, tác phong luôn ngắn gọn súc tích.

“Vâng”

“Tôi đã xem qua kế hoạch làm việc, hoàn hảo. Nếu cậu ta oán giận số lượng công việc lớn, cậu thay tôi lên tiếng, đừng để cậu ta trốn đi. Còn có, sau khi đi, trong nước sẽ đưa tin, phóng viên bên Châu Âu có lẽ cũng sẽ đến chứng thực, không cần để ý đến, qua loa là được rồi”

“Tôi đã rõ”

“Đúng rồi, nghe nói hàng xóm của cậu ta không tồi, thật không?” Lí Cánh Thần hỏi.

Viên Đồng Tư cẩn thận chọn lọc từ ngữ “Đúng vậy, là một nhân viên công vụ, học thức phong phú, thanh tao nho nhã, có tầm ảnh hưởng lớn đến người khác, bọn họ đã kết giao bạn bè”

Giọng nói Lí Cánh Thần trầm thấp mang theo một loại ám chỉ “Bạn bè? Chỉ sợ không đơn giản như vậy”

Viên Đồng Tư cúi đầu “Nhân nói với tôi cậu ta thích hàng xóm” Anh không định giấu diếm giám đốc của mình bất kỳ việc gì, bởi vì anh biết, người kia cái gì cũng đều biết, nắm rõ mọi việc trong lòng bàn tay.

Ngoài dự đoán của Viên Đồng Tư, Lí Cánh Thần không nói tiếp, phát tay áo ý bảo “Anh đi đi”

Mang theo một chút thấp thỏm, Viên Đồng Tư rời khỏi văn phòng.

Kim Tịch Nhân nói với Mạc Tư Phàm mình phải đi Châu Âu, tham gia tuần lễ thời trang, còn nói nhanh nhất phải sau tháng 10 mới trở về.

“Tôi cũng phải đi, bắt quá sau cậu vài ngày” Mạc Tư Phàm lơ đãng, đối với bọn họ mà nói, bay tới bay lui là chuyện bình thường.

“Đúng rồi, cậu thổ lộ không?” Mạc Tư Phàm hỏi.

“Không”

“Này, sao cậu lại thế này!” Mạc Tư Phàm so với đương sự còn gấp hơn.

“Không cần, kỳ quái, ngốc nghếch” Kim Tịch Nhân vẽ mặt khó xử nói “Không cần, dù sao anh ta cũng đối tốt với tôi như vậy, ngoài tôi ra còn có ai đâu? Anh ta đặc biệt dung túng tôi, mặc kệ tôi làm gì cũng không tức giận. Nấu cơm đặc biệt ngon, tôi muốn ăn gì thì nói với anh ta, còn có, anh ta pha café cũng rất ngon”

Về mặt Mạc Tư Phàm rõ ràng là “Chịu không nổi cậu” nhưng sự thực vẫn rất hâm mộ, nói như vậy Khuất Triển Thư rất sẵn lòng Kim Tịch Nhân.

“Còn gì nữa?”

Kim Tịch Nhân gãi đầu “Anh ta giới thiệu cho tôi rất nhiều sách hay, tôi không hiểu có thể hỏi lại, anh ta hiểu biết rất rộng. Nhìn vấn đề một cách khách quan, mặc kệ tôi hỏi gì đều có thể nói ra vấn đề trọng tâm”

Mạc Tư Phàm liếc Kim Tịch Nhân một cái “Thật sự vận chó đi rồi, thế nào mà cậu lại tìm được kho báu, Khuất tiên sinh học thức phong phú lại đi du học, kiến thức rộng, bình tĩnh cơ trí, con người thành thực, đủ trí tuệ cho cuộc sống, thực là đối tượng tốt”

Kim Tịch Nhân gãi đầu lên tay, trên mặt đắc ý cười ngọt ngào “Đương nhiên, Thư thực sự rất tốt, đối với tôi cũng tốt, con người lại ôn nhu. Hiện tại ở cùng một chỗ, tôi cảm giác như một gia đình”

Mạc Tư Phàm nhìn thấu “Ngủ cùng nhau?”

Kim Tịch Nhân khai thông đầu óc Mạc Tư Phàm “Anh nghĩ vậy à? Không có. Hy vọng sẽ rất nhanh thôi, chờ tôi đi Châu Âu trở về”

Mạc Tư Phàm vẽ mặt uy hiếp “Mĩ nhân, chớ có trách tôi không nhắc nhở cậu, Khuất Triển Thư là cực phẩm, rất hấp dẫn người khác, chờ khi cậu từ Châu Âu trở về anh ta đã cùng với người khác góp gạo thổi cơm chung rồi”

Hy vọng sẽ nhìn thấy vẻ mặt thất kinh của Kim Tịch Nhân nhưng Mạc Tư Phàm lại phải thất vọng, Kim Tịch Nhân cười tràn đầy tự tin “Không thể, anh ta không phải loại người như vậy. Anh ta trước sau như một, đàn violon cũng đều dùng mười mấy năm”

“Please, Cậu cũng không phải là Connery”(bạn đóng 007)

“Vậy thì sao, tôi thấy anh ta cũng không phải người đào hoa, anh ta là người đoan chính”

Mạc Tư Phàm nhìn khuôn mặt tươi cười của bằng hữu, sờ sờ mũi, cười quái dị “Tốt lắm, tốt lắm, không nói nữa. Gặp nhau ở Châu Âu”

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi biết Kim Tịch Nhân đi Châu Âu công tác Khuất Triển Thư yên tâm, cậu cũng không biết chuyện bí mật của anh, hơn nữa một khoảng thời gian xa nhau, gặp lại đại minh tinh có lẽ đã quên hàng xóm của mình là ai.

Nghĩ đến từ nay về sau, cuộc sống trở về sự yên bình ban đầu, Khuất Triển Thư an tâm

Kim Tịch Nhân ở Châu Âu, quản lý của cậu đã sớm sắp xếp ổn thỏa công việc, bay từ nước này sang nước khác, biểu diễn, chụp ảnh, mọi việc đều được chu toàn.

Viên Đồng Tư cũng phát hiện Kim Tịch Nhân của năm nay so với năm trước có chút khác biệt. Cậu ta thu liễm hơn trước một chút, kiên nhẫn cho nhân viên trang điểm làm việc, cũng không oán giận phòng thay đồ nhỏ hoặc nhiều người thực ồn ào...toàn thân từ trong ra ngoài đều rất ôn hòa nhã nhặn.

Vài nhà thiết kế quen biết Kim Tịch Nhân cũng nhận ra sự thay đổi của cậu, đối với biểu hiện trên sân diễn của Kim Tịch Nhân càng thêm hài lòng, nhận thêm vài công việc có liên quan cho cậu làm.

Ở Milan, Kim Tịch Nhân đến gặp Mạc Tư Phàm chụp ảnh, hai người bạn tốt theo thông lệ cùng nhau ăn cơm.

Thấy Kim Tịch Nhân uống nước thay vì uống bia như trước, Mạc Tư Phàm khó hiểu hỏi "Tại sao không uống bia? Tôi không uống cùng thì cậu cũng có thể uống một mình"

Kim Tịch Nhân lắc đầu "Không được, hiện tại còn có việc, tôi phải chú ý một chút. Uống bia dễ béo, hơn nữa dù sao cũng ảnh hưởng không tốt lắm đến công việc. Khi nào xong lại uống"

“Oh, không đúng nha” Mạc Tư Phàm đưa tay sờ trán Kim Tịch Nhân “Cậu phát sốt?”

Kim Tịch Nhân né đầu “Làm gì? Anh quản tôi, tôi nói sai sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, bắt quá cậu nghe lời như vậy Đồng Tư cũng bớt việc”

“Đồng Tư cái gì, anh chỉ biết mỗi Đồng Tư. Là Thư nói với tôi, anh ấy thông suốt đạo lý, tôi cũng cảm thấy đúng, cho nên...”Kim Tịch Nhân nhún nhún vai.

Mạc tư Phàm cười “Đúng là không thể trách tại sao ngay từ đầu Đồng Tư không phản đối cậu kết giao bạn bè với Khuất Triển Thư, anh ta là một người có tầm ảnh hưởng đến kẻ khác”

“Anh ấy hay nói đạo lý, tôi làm cái gì không tốt, anh ấy phân tích đạo lý cho tôi nghe, tôi cảm thấy anh ấy nói đều là chuyện đúng đắn nên chậm rãi tiếp thu”

“Chúng tôi cũng nói đạo lý với cậu, chưa thấy cậu nghe bao giờ, cứng đầu như trâu. Kì quái, tại sao lại đột nhiên nghe lời anh ta”

Kim Tịch Nhân liếc Mạc Tư Phàm “Cái gì, các anh mắng tôi, còn bảo tốt cho tôi, càng nghe càng tức giận, càng muốn chống đối. Nhưng Thư không giống vậy, anh ấy nói chuyện không nhanh không chậm, đem chuyện đúng đắn nói ra một lượt, cũng không lệnh tôi làm việc này việc nọ, tôi tất nhiên nguyện ý nghe lời. Nói cho cùng, giọng nói Thư rất dễ nghe”

Mạc Tư Phàm gật đầu “Không tồi, Khuất tiên sinh nói chuyện rất đúng đắn, giọng nói lại trong suốt, nghe nói còn làm giảng viên đại học, sinh viên dự thính chắc chắn rất nhiều”

“Hai người có liên lạc không? Thời gian dài như vậy có gọi điện cho người ta không?” Mạc Tư Phàm tò mò hỏi.

Kim Tịch Nhân lắc đầu.

“Tại sao?”

“Tôi không biết số điện thoại”

Mạc Tư Phàm đẩy Kim Tịch Nhân một chút “Nói cậu gốc thật đúng là gốc, hàng xóm lâu như vậy, mỗi ngày ngủ ở nhà người ta, cậu lại không biết số điện thoại”

“Tôi không muốn hỏi, dù sao chúng tôi gặp mặt hàng ngày”

“Cậu không gọi đến Đồ thư quán hỏi nhân viên ở đó?”

Kim Tịch Nhân như tỉnh mộng “Đúng a”

Mạc Tư Phàm trừng Kim Tịch Nhân, vẻ mặt bất mãn “Cậu chờ giỏi lắm, chờ thêm một lúc, tôi cam đoan Khuất Triển Thư sẽ chạy theo người khác, còn cậu, hừ”

Kim Tịch Nhân đắc ý ngẩng đầu “Sẽ không, anh ấy rất chung thủy, không phải loại người như anh nói, cho dù không cùng một chỗ, anh ta cũng sẽ nói với tôi một tiếng rồi mới đến với người khác, anh ấy là người như vậy đó”

Mạc Tư Phàm khinh thường “Mới quen vài ngày, đã ảo tưởng giống như hiểu hết người ta vậy”

“Tôi không ảo tưởng, anh ấy thực sự rất đơn giản, anh tiếp xúc nhiều sẽ hiểu”

Mạc Tư Phàm đột nhiên buông tiếng thở dài “Ai, tôi với người nào đó tiếp xúc cũng không ít, vậy mà một chút cũng không hiểu”

“Người này thì đúng như anh nói, cùng là một hình tượng nhã nhặn, nhưng nội tâm sâu sắc hơn, Thư rất quang minh chính đại, không giấu giếm, còn người kia...”

Mạc Tư Phàm buông chén, xoa xoa thất lưng “Có lẽ tại đặc điểm công việc, Khuất Triển Thư gắn bó với trường học, hoàn cảnh đơn thuần, người cũng đơn thuần, Đồng Tư ở trong ngành giải trí, đương nhiên lúc nào cũng có tâm đề phòng để bảo vệ chính mình”

“Đúng rồi, khi nào cậu quay về Hương Đảo?”

Kim Tịch Nhân cũng buông chén, chuẩn bị đi “Tôi nhanh nhất cũng phải đầu tháng mười, công việc khá nhiều, chưa chụp ảnh xong, còn thêm nhiều việc nữa”

Mạc Tư Phàm cười xấu xa “Cậu để ý chính mình”

“Tôi biết”

Về đến khách sạn, Kim Tịch Nhân vẫn không hiểu ý tứ trong câu nói cuối cùng của Mạc Tư Phàm.

Nhân viên khách sạn đặt rất nhiều tạp chí ở Hương Đảo trong phòng, trên trang bìa là tin tức cậu cùng các diễn viên khác trong bộ phim truyền hình vừa rồi, tin tức đủ các thể loại, cái gì cũng có, nào là cùng nam diễn viên khác tranh đất diễn, tranh nhau một nữ diễn viên, đêm khuya hẹn hò, còn có bản thân bị bệnh phải qua Châu Âu để chữa trị....Nội dung rất phong phú và kịch tính, đủ để viết thành một bộ phim truyền hình.

Kim Tịch Nhân ngồi ở sofa xem tạp chí “Cái này là sao? Đây, ngay cả mọi người cùng nhau đi ăn cơm sau khi kết thúc công việc đều bị viết thành như vậy, tôi xem ra không cần làm việc khác người để gây chú ý nữa”

Viên Đồng Tư đi đến “Không cần phải để tâm, công ty đã có phương pháp đối phó, xem như một cách tuyên truyền vai diễn đi, bản thân cậu cũng không tham dự chiến dịch quảng bá bộ phim, vậy nên xem những thông tin này như một cách phối hợp tuyên truyền cũng tốt”

“Thanh danh trong sạch của tôi cứ như vậy bị các người bóp chết” Kim Tịch Nhân kêu to.

“Đối, cậu làm gì có cái gọi là thanh danh trong sạch, tại trong vòng thị phi này, cậu cho rằng người ngoài nghĩ gì?”

Nhìn ánh mắt nghi vấn của Kim Tịch Nhân, Viên Đồng Tư cười khê một chút “Người ngoài đều nghĩ trong làng giải trí, chỉ cần đứng cười là được, kiếm tiền rất dễ dàng, mặc quần áo đẹp, ăn thức ăn ngon, đồng thời không học vấn, không nghề nghiệp, một bụng ngu ngốc, quan hệ nam nữ hỗn loạn, đa số mọi người đều nghĩ như vậy” Viên Đồng Tư nói sự thật.

Kim Tịch Nhân vừa nghe liền kêu to

Kêu xong, Kim Tịch Nhân vẻ mặt vô tội nhìn Viên Đồng Tư, ánh mắt sợ hãi “Anh ấy sẽ không nghĩ như vậy chứ?”

Viên Đồng Tư lắc đầu “Không, Triển Thư sẽ không nghĩ vậy, anh ta không phải loại người đó, chỉ khi nhìn thấy anh ta mới tin”

Kim Tịch Nhân vỗ vỗ ngực.

Viên Đồng Tư nhìn phản ứng của Kim Tịch Nhân, mỉm cười. Chính xác người ngoài nhìn vào làng giải trí sẽ có nhiều hiểu lầm, đương nhiên, không thể phủ nhận sự hỗn loạn trong đó. Nhưng Kim Tịch Nhân không giống suy đoán của nhiều người, cậu vào nghề rất sớm, công việc chính là làm người mẫu cùng diễn viên, chưa bao giờ bỏ bê công việc. Khải Kỳ là công ty quản lý làm ăn đàng hoàng, không bao giờ yêu cầu nghệ sĩ tiếp rượu mua vui, Kim Tịch Nhân cũng chưa bao giờ học xấu theo đàn anh.

Kim Tịch Nhân buồn rầu “Anh ấy nhất định cũng đọc được”

“Có lẽ không, anh ta không quan tâm loại tin tức này”

“Nhất định có, Đồng Tư, tôi phải làm sao bây giờ?”

Viên Đồng Tư sờ sờ cằm “Tôi cảm thấy không cần thanh minh. Chờ lúc cậu trở về giải thích cho anh ta, như vậy tốt hơn. Nhưng mà nói lại thì loại tin tức lá cải này anh ta cũng có thể đọc được. Mà cậu không giải thích với anh ta, cũng không gọi điện thoại”

Bị Viên Đồng Tư nói trúng, Kim Tịch Nhân thất bại ngã vào sofa.

“Có lẽ không. Anh ấy sẽ không quan tâm loại tin tức này.”

o.o.o

Khuất Triển Thư ở Hương đảo, đương nhiên nghe được đầy trời chuyện xấu của Kim Tịch Nhân, trong đôi mắt đen láy không chút gợn sóng, vẫn là lạnh nhạt xem qua, sau đó chuyển sang trang sau xem tin tức khác.

Không còn vị khách không mời mà đến, Khuất Triển Thư cảm giác thực tự tại. Lúc trước bởi vì có người khác trong nhà, anh không thể tùy tiện làm việc, lo lắng đối phương, hiện tại không giống vậy, tự do hơn rất nhiều.

Tuy rằng trong phòng im lặng hơi đáng sợ, nhưng đã trở thành thói quen của Khuất Triển Thư, hơn nữa, anh luôn tự nhủ phải tập thói quen sống như vậy, bởi vì anh đã quyết định chỉ sống một mình.

Đã không còn người khác quấy rầy, công việc của Khuất Triển Thư vẫn thuận lợi như thường, an bài hội đọc sách, học sinh nghỉ hè đến tham gia rất đông, hiệu quả cao, nhìn thấy bọn nhỏ đến thư viện đọc sách ngày một đông hơn, Khuất Triển Thư thực cao hứng.

Thời gian trôi qua từng ngày, đảo mắt, mùa thu đã sang.

Mùa thu ở Hương Đảo vẫn còn một chút nắng gắt sót lại, thời tiết vẫn rất nóng bức.

Giữa tháng mười, Kim Tịch Nhân từ Châu Âu bay về Hương đảo.

Bởi vì thể hiện xuất sắc ở bộ sưu tập thu đông ở Châu Âu, Kim Tịch Nhân được nhiều nhãn hiệu thời trang nổi tiếng khẳng định tên tuổi, khuôn mặt thanh tú, tuấn mỹ xuất hiện trên khắp trang bìa các tạp chí ở Châu Âu, được nhiều người thừa nhận.

Người đến đón ở sân bay ngày càng nhiều.

Tiếng hét đình tai nhức óc xuyên qua đám người, Kim Tịch Nhân muốn trở lại căn phòng yên lặng trên Tĩnh lộ. Đương nhiên, không phải nhà cậu mà là nhà hàng xóm.

Trở lại công ty Khải Kỳ, Viên Đồng Tư như thường lệ nhìn lịch làm việc “Nhân, ngày mai phỏng vấn, cậu đến công ty trước, thay đổi quần áo rồi chúng ta đi đến đài truyền hình”

Kim Tịch Nhân ngồi phịch xuống sofa “Đồng Tư, tôi có thể nghỉ ngơi vài ngày không?”

“Cậu thôi đi, trên tay hiện tại có ba hợp đồng quảng cáo, quảng cáo trên tivi đều đang xếp hàng chờ, cậu muốn nghỉ ngơi, chờ chụp xong đi”

“Khi nào mới chụp xong?”

“Khi nào hã, chờ khi nào không còn người để mắt đến cậu sẽ chụp xong”

Kim Tịch Nhân chu môi, làm khuôn mặt quỷ cho Viên Đồng Tư xem.

Tuy nói không thể nghỉ ngơi, nhưng có thể trở về sớm một chút, trợ lý chở Kim Tịch Nhân về Tĩnh lộ, nhìn cậu một mình lên thang máy, lúc này mới yên tâm rời đi

Một mình trong thang máy, Kim Tịch Nhân không ngăn được nhịp tim của mình.

Gấp rút nhảy ra khỏi thang máy, Kim Tịch Nhân ba bước đi thành hai bước chạy phóng đến phòng Khuất Triển Thư.

Chuông cửa quen thuộc vang lên bên tai, Kim Tịch Nhân không khỏi hát theo trong lòng “lấp lánh, lấp lánh ánh sáng trong suốt...”

Cửa mở, thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Nhìn khuôn mặt trí thức của Khuất Triển Thư, vẫn là đôi mắt kính viền vàng, Kim Tịch Nhân cười to “Tôi đã trở về”

Ngoài mong đợi, người trước mắt chẳng những không mỉm cười hoan nghênh, mà còn dùng đôi mắt đen láy bình tĩnh không chút tình cảm nhìn chăm chú Kim Tịch Nhân, giọng nói lạnh như băng “Xin hỏi, cậu là ai?”

Kim Tịch Nhân ngốc lăng một lúc lâu, không tin được hỏi han “Anh nói cái gì?”

“Xin hỏi, cậu là ai?”

Kim Tịch Nhân giận dữ đến nhảy dựng lên “Cái gì, anh không biết tôi!”

Khuất Triển Thư không phải không nhớ rõ, khuôn mặt tuyệt sắc của Kim Tịch Nhân rất khó quên, chính là anh không muốn có gút mắc với cậu.

“Anh thực sự không nhớ rõ tôi?”

Khuất Triển Thư lịch sự trả lời “Cậu không phải tìm nhầm nhà?”

Kim Tịch Nhân nhìn chằm chằm Khuất Triển Thư “Anh thực sự không nhớ, mới hai tháng, đừng nói với tôi là anh mất trí nhớ”

Khuất Triển Thư mặt không đổi sắc.

“Anh nhớ rõ, tôi biết. Tôi là hàng xóm của anh, Kim Tịch Nhân. Tôi biết ban công nhà anh có một chậu hoa nhài, phòng khách có một chiếc đồng hồ bên trong có dàn nhạc, đàn violon, tủ lạnh side by side. Không cần nói với tôi anh cái gì cũng không nhớ rõ” Kim Tịch Nhân nhìn chằm chằm Khuất Triển Thư, chú ý biểu cảm trên mặt của anh.

Khuất Triển Thư hạ mi, nhẹ nhàng thở dài.

Kim Tịch Nhân nắm vai Khuất Triển Thư “Vì cái gì? Tại sao không chào đón tôi?”

“Vì cái gì phải hoan nghênh cậu?”

“Tôi đã trở về”

“Vậy thì thế nào? Cậu đi đâu có liên quan gì đến tôi? Cậu trở lại với tôi có quan hệ sao?”

Kim Tịch Nhân đẩy Khuất Triển Thư một chút, Khuất Triển Thư không khỏi lui về phía sau, Kim Tịch Nhân đi vào phòng “Chúng ta là hàng xóm, đương nhiên có quan hệ”

Biết muốn tránh cũng không thể, Khuất Triển Thư cũng chỉ lắc đầu, thả lỏng người đi vào nhà.

Ngả đầu xuống sofa, Kim Tịch Nhân thoải mái thở dài “Ồ bên ngoài thường nhớ sofa của anh, sofa ở đâu cũng đều không thoải mái bằng ở đây”

“Tôi tặng cho cậu cũng được”

“Thật sự? Cảm ơn”

“Khi nào thì mang đi?”

Kim Tịch Nhân đưa tay lên gối đầu “Mang cái gì mà mang, tôi muốn ngủ, ở đây được rồi”

Cần môi trầm tư thật lâu, Khuất Triển Thư ngồi vào phía đối diện Kim Tịch Nhân, trịnh trọng nói “Tôi không mời cậu, cậu không cần đến nữa”

“A?”

“Tôi nói là mời cậu quay về, không cần lại quấy rầy tôi”

“Tôi sẽ không quấy rầy công việc của anh, anh yên tâm đi”

Khuất Triển Thư không thể không lớn giọng “Không, tôi nói là mời cậu không đến nhà tôi nữa, như vậy là quấy rầy cuộc sống của tôi. Cậu có cuộc sống của cậu, tôi có cuộc sống của tôi, chúng ta không xuất hiện trong cuộc sống của nhau, chúng ta là hai người xa lạ, mời cậu, không cần quấy rầy tôi lần nữa”

Kim Tịch Nhân lơ đãng “Ai nói chúng ta là người xa lạ, tôi ở đây đã mấy tháng”

“Vị tiên sinh này, tôi nghĩ ngài hiểu lắm cái gì mới có thể hành động như vậy. Muốn tôi nói thế nào ngài mới hiểu được?”

“Hiểu được cái gì? Như bây giờ không tốt sao?”

“Tôi cảm thấy thực phức tạp”

Chú ý về mặt thống khổ của Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân luống cuống, ngồi dậy “Anh làm sao vậy?”

“Thỉnh cậu, không cần quấy rầy cuộc sống bình yên của tôi. Cậu là cậu, tôi là tôi, thỉnh cậu, không cần đến nữa”

Kim Tịch Nhân nháy mắt “Anh không phải thích tôi sao? Tôi biết anh thích tôi nên tôi mới đến. Hơn nữa, tôi cũng thích anh”

Khuất Triển Thư nhắm mắt lại, hít sâu một hơi “Kim Tịch Nhân, nếu tôi làm chuyện gì để cậu hiểu lầm, tôi vô cùng, vô cùng có lỗi. Tôi chưa từng thích cậu. Tôi đối với cậu một chút ý tứ cũng không có. Tôi nói như vậy, cậu hiểu chưa?”

Kim Tịch Nhân giật mình, qua nửa ngày mới kích động hỏi “Anh quả nhiên là có người khác?”

Khuất Triển Thư mạnh mẽ lắc đầu “Không, tôi lặp lại một lần nữa. Tôi đối với cậu, một chút ý tứ cũng không có, nếu tôi làm cậu hiểu lầm, tôi thực xin lỗi. Bất luận hiện tại tôi có vợ hay không, đó là chuyện tình cảm cá nhân tôi, không quan hệ đến cậu”

Kim Tịch Nhân ngồi thẳng, tay đặt trên đầu gối, giống học sinh tiểu học ngồi học bài ngày ngắn trước mặt Khuất Triển Thư “Anh nói là anh không thích tôi?”

“Phải”

“Vậy tại sao anh lại đối xử như vậy với tôi? Tôi nói gì anh cũng dễ dàng tha thứ, nấu cơm cho tôi, chăm sóc tôi, cho tôi ở lại đây, anh không thích tôi lại đối xử tốt với tôi như vậy sao?” Nói xong, Kim Tịch Nhân đầy phẫn nộ.

“Tôi nói, nếu tôi làm cậu hiểu lầm, tôi thực xin lỗi”

Kim Tịch Nhân hét lên “ Anh không thích tôi, anh không thích tôi lại đối xử tốt với tôi, anh làm như vậy để làm gì?”

“Thực xin lỗi, tôi chỉ coi cậu như hàng xóm”

“Ai lại đối tốt với hàng xóm như vậy? Anh cho rằng tôi ngu ngốc sao?”

“Hàng xóm chăm sóc lẫn nhau là chuyện bình thường, không có gì. Tôi nghĩ cậu thực sự hiểu lầm.”

“Nhưng mà tôi thích anh, vừa nhìn anh đã thích, như vậy cũng không được sao? Anh không thể tiếp nhận tôi sao? Tôi biết tôi không tốt, nhưng tôi có thể sửa, như vậy cũng không được sao?” Kim Tịch Nhân nóng nảy, giữ chặt tay Khuất Triển Thư.

Khuất Triển Thư vội vàng ngăn Kim Tịch Nhân “Thật có lỗi, tôi không thể nhận. Làm sao có thể? Chúng ta làm sao có thể?”

“Nhưng lão Mạc nói cho tôi biết anh với anh ta là cùng một loại người”

Khuất Triển Thư như bị sét đánh cứng ngắt, thì ra anh ta đã nói. Nhưng rất nhanh đã khôi phục lại “Đây là chuyện của tôi. Với cậu, tôi không có khả năng. Mời cậu rời xa cuộc sống tốt đẹp hiện tại của tôi”

“Vì cái gì? Vì cái gì? Tôi không tốt sao? Tôi nói mình có thể sửa đổi”

Khuất Triển Thư cúi đầu “Thực xin lỗi. Mời cậu rời đi”

Kim Tịch Nhân cắn môi, một lát sau, cậu đột nhiên xoay người chạy ra ngoài, tiếng bước chân dồn dập vang vọng khắp hành lang.

Khuất Triển Thư ngồi nửa ngày mới đứng lên đóng cửa.

Cũng đóng lại cánh cửa tâm hồn mình.

Viên Đồng Tư nhìn Kim Tịch Nhân, phát hiện cậu nghỉ ngơi không đủ, đôi mắt như gấu mèo, hơn nữa, thoát nhìn vô cùng uể oải, tinh thần không phấn chấn, trước đây sau mỗi ngày làm việc, tuy rằng mệt nhọc nhưng Kim Tịch Nhân tinh thần lại hồ hởi bắt đầu giả định chuyện hai người

Viên Đồng Tư nghi hoặc trong lòng, muốn hỏi nhưng không tìm được cơ hội.

Nhân viên trang điểm Liên Đạt trang điểm cho cậu nửa này mới thấy cậu nhìn vào gương.

Đêm đó, Kim Tịch Nhân không về nhà mà trực tiếp đến phòng làm việc của Mạc Tư Phàm.

“Hoàn hảo, cuối cùng anh đã trở lại bằng không tôi khóc tìm khắp nơi” Ngồi trong phòng làm việc của Mạc Tư Phàm, Kim Tịch Nhân há to mồm uống bia.

“Lại làm sao vậy?”

“Anh ấy nói không thích tôi” Kim Tịch Nhân cúi đầu, giọng nói vô cùng ủy khuất.

Mạc Tư Phàm sững sốt “Thật sự?”

“Đúng vậy, hoàn toàn cự tuyệt, một chút cơ hội cũng không có. Tôi nói mình có thể sửa đổi, anh ấy vẫn giữ thái độ cứng rắn”

Mạc Tư Phàm buông tay “Để xem, tôi chỉ biết ngay từ đầu đã khẳng định cậu đơn phương yêu thích. Cậu căn bản không hỏi qua tâm ý người ta như thế nào liền như trâu xông vào ruộng bắp, xông vào nhà người ta, xông vào cuộc sống người ta. Ai, anh ta không phải là có người khác chứ?”

“Anh ấy không có”

Mạc Tư Phàm ngồi bên cạnh lão hữu, an ủi “ Quên đi, cậu nếu muốn, tôi sẽ tìm một đồng đàn ông, phụ nữ cho cậu chọn, chỉ là không tính anh ta. Quên anh ta đi”

Kim Tịch Nhân nặng nề đặt lon bia lên bàn, lắc đầu “Tôi nghĩ, tôi cuối cùng sẽ không tìm người tốt với mình như vậy”

Mạc Tư Phàm trầm mặc.

“Lão Mạc, tôi thực sự thích anh ấy. Anh cũng biết mà. Anh ấy đối xử tốt với tôi như vậy, ở cùng một chỗ với anh ấy, tôi cảm nhận được cảm giác được người quan tâm. Bất luận là thân xác hay tâm hồn đều được che chở. Anh ấy nấu cơm cho tôi, pha café rất thơm, anh ấy nói với tôi sách nào hay, giảng đạo lý cho tôi nghe, những việc anh ấy biết rất nhiều, rất nhiều. Anh ấy kéo violon, âm thanh thực sự tuyệt vời, còn có hoa nhài ở ban công nhà anh ấy. Lúc tôi mệt mỏi, có anh ấy ở bên cạnh liền cảm thấy mệt mỏi tan biến. Tôi thật sự yêu anh ấy” Kim Tịch Nhân nói xong, tiếng nói nghẹn ngào.

Mạc Tư Phàm đưa tay vuốt tóc Kim Tịch Nhân.

Kim Tịch Nhân ôm Mạc Tư Phàm “Lão Mạc, tôi rất buồn, buồn đến phát điên. Anh ấy vì sao không thích tôi? Vì cái gì? Anh ấy rõ ràng đối tốt với tôi như vậy, nhưng lại nói không thích tôi”

Mạc Tư Phàm cười chua xót “Nhân, thích cậu cũng không phải việc dễ dàng. Cậu là người nổi tiếng, nhất cử nhất động đều bị theo dõi, làm người yêu của cậu phải chấp nhận áp lực cực lớn. Cậu lúc nào cũng bay tới bay lui trên thế giới, riêng những điểm này đã khiến người khác chùn bước. Tình cảm cần thời gian để bồi dưỡng, nhưng cậu lại không có thời gian tự do. Chúng ta trong làng giải trí, yêu đương là chuyện xa vời, có mấy người có thể có tình cảm tốt đẹp, bao nhiêu người tuyên bố tình yêu oanh loanh liệt liệt, nhưng không được bao lâu, lại hợp báo tuyên bố chia tay. Trong làng giải trí, tình cảm chỉ là một thứ trang trí cho cuộc sống mà thôi”

Kim Tịch Nhân lắc đầu “Không, tôi không, nếu là anh ấy sẽ không như vậy”

“Cậu thôi đi, người ta căn bản không cần cậu. Cậu là đại minh tinh thì thế nào? Người đàn ông đẹp trai, quyền rũ nhất thì thế nào? Anh ta căn bản không cần cậu. Kỳ thật, tôi cảm thấy có thể lý giải được, cùng một chỗ với cậu, áp lực quá lớn, căn bản không thể đối mặt với dư luận. Hơn nữa, hai người lại là đồng tính. Nếu anh ta muốn tìm, sao không tìm một người bạn ôn tồn, quan tâm lo lắng, chăm sóc lẫn nhau, vì sao phải cùng một chỗ với người ngu ngốc như cậu”

Kim Tịch Nhân đẩy Mạc Tư Phàm ra “Uy, anh rốt cuộc có phải đang an ủi tôi không?”

“Tôi chỉ ăn ngay nói thật, thành thật mà nói, chúng ta sẽ không có được tình cảm tốt đẹp. Chúng ta đều xứng đáng là quỷ cô độc”

Kim Tịch Nhân uống hết chỗ bia còn lại trong lon “Tôi không cần. Từ nhỏ bố tôi đã không cần mẹ con tôi, vừa vào cấp 2 mẹ tôi lại mất, một mình tôi vượt qua, tôi muốn có người đối tốt với tôi, tôi hy vọng có thể

được chăm sóc, muốn có người đợi tôi về nhà, vì sao lại khó như vậy? Tiền, tôi có, nhưng ích lợi gì, có thể mua được điều hòa nhưng không mua được hơi ấm. Vì cái gì?”

Kim Tịch Nhân hét lên, lại lấy một lon bia khác, Mạc Tư Phàm ngăn thế nào cũng không được, đành phải để mặc cậu ta. Kim Tịch Nhân uống bia, ngồi ở trên sofa của Mạc Tư Phàm nói năng lộn xộn, nhiều từ không rõ nghĩa, cũng không nghe được, lại hát lên, vô cùng âm ỉ, Mạc Tư Phàm bắt đầu chỉ có thể cười khổ.

Cuối cùng, Kim Tịch Nhân đem rượu Vang đỏ Mạc Tư Phàm ủ kỹ ra uống, loại rượu này nồng độ cao hơn bình thường, uống đến khi ói ra mới dừng lại.

Thật vất vả mới đem Kim Tịch Nhân đang ói đến xây xẩm trời đất từ trong toilet mang ra, Mạc Tư Phàm đầu đổ đầy mồ hôi, sau đó lau mặt cho Kim Tịch Nhân, Mạc Tư Phàm không khỏi oán giận “Thực nên đem Khuất Triển Thư đến xem bộ dáng này của cậu”

Mạc Tư Phàm gọi điện cho Viên Đồng Tư “ Cậu ta ở phòng làm việc của tôi, đã say túy lúy, cậu có thể đến đem cậu ta đi không?”

Viên Đồng Tư đến rất nhanh, nhìn Kim Tịch Nhân như con mèo say rượu, không khỏi nhũn mỳ.

“Tôi không cần được cậu ta” Mạc Tư Phàm chỉ vào đám vỏ chai trên mặt đất.

“Làm sao lại uống nhiều như vậy?”

“Cậu có thể đoán một chút đi”

“Có liên quan đến Khuất tiên sinh?”

“Uhm” Mạc Tư Phàm gạt đầu “ Khuất tiên sinh cự tuyệt lời thổ lộ của cậu ta, cậu ta chạy đến chỗ tôi uống. Thật vất vả mới có rượu Vang đỏ này, đều bị cậu ta uống hết rồi, thật là phá hư đồ tốt của tôi”

Viên Đồng Tư thở dài “Tôi đã biết kết cục sẽ như vậy. Triển Thư làm sao có thể cùng một chỗ với cậu ta. Người thường làm sao muốn cùng ngôi sao yêu đương, đã vậy, bọn họ đều là đồng tính. Cho dù xã hội đã không còn hà khắc cũng không tiếp nhận được chuyện này”

“Đúng vậy, trừ khi mặt trời mọc ở đằng Tây”

“Nhân cũng ngốc, làm bạn tốt không được sao? Tôi thật vất vả mới chọn được người hàng xóm tốt này. Thẳng thắn, rộng lượng, lại học nhiều hiểu rộng, nếu bọn họ là bạn bè, Nhân có thể học được rất nhiều điều. kết quả lại thành như vậy”

Mạc Tư Phàm đột nhiên cảnh giác “Là cậu lựa chọn?”

“Cùng người khác thuê trọ là ý tưởng của tôi, như vậy rất tốt, không dễ bị phát hiện. Trước kia, Nhân ở đâu cũng bị phóng viên lần ra”

“Ra vậy”

Nâng Kim Tịch Nhân dậy, Viên Đồng Tư chuẩn bị dẫn cậu rời đi.

Mạc Tư Phàm tắt đèn, tiễn hai người ra ngoài. Ngọn đèn tắt, Viên Đồng Tư thân ảnh cao lớn đứng ở cửa, mặt nghiêng qua, dáng người như tượng chiếu vào trong mắt Mạc Tư Phàm, sườn mặt anh tuấn, đường cong như tạc.

Mạc Tư Phàm nắm chặt tay mới có thể khống chế tình cảm chính mình.

Viên Đồng Tư đưa Kim Tịch Nhân về nhà, đặt ở sofa, sau đó đi xung quanh tìm thuốc, chỗ Kim Tịch Nhân cái gì cũng không có, tủ lạnh trống không, ngay cả nước ấm cũng không.

Viên Đồng Tư không biết làm sao, đành đi gõ cửa nhà hàng xóm.

“Chuyện gì?”

Nhìn Khuất Triển Thư đang hơi kinh ngạc, Viên Đồng Tư giải thích “Thật có lỗi đã quấy rầy, có thể giúp tôi một việc không?”

Cho Kim Tịch Nhân uống xong trà giải rượu, nhìn cậu tựa hồ khá hơn một chút, không náo loạn nữa, cũng không hát linh tinh, không gọi bảy bạ, Viên Đồng Tư yên lòng, nhìn đồng hồ, đã rất khuya.

“Thật có lỗi, lại gây phiền toái cho anh”

Khuất Triển Thư lạnh nhạt như trước “Không có gì”

“Tôi phải đi về, ngày mai còn có lịch công tác. Có thể mời anh ở lại nhìn cậu ấy một chút không? Cậu ta say thành như vậy, tôi sợ cậu ta xảy ra chuyện”

“Có thể đưa đến bệnh viện”

“Không được” Viên Đồng Tư nói chắc nịch “Tin tức đi bệnh viện truyền ra, sẽ gây nên đủ loại thị phi, chuyện này tuyệt đối không tốt”

Khuất Triển Thư có chút khó xử nhìn người nằm trên sofa.

Viên Đồng Tư thành khẩn thỉnh cầu “Chỉ một lúc là được, cậu ta ngủ an ổn anh liền rời đi. Tôi đem điện thoại đặt bên cạnh cậu ta, nếu có cái gì cậu ta sẽ gọi điện thoại. Xin anh”

Khuất Triển Thư đành phải gật đầu.

Đi tới cửa, Viên Đồng Tư bỏ lại một câu “Làm phiền anh đổi áo sơ mi giúp cậu ta” Sau đó rời đi.

Khuất Triển Thư ngồi ở sofa một hồi, phát hiện Kim Tịch Nhân không có động tĩnh, muốn rời đi, lại nhớ đến lời của Viên Đồng Tư, nhìn áo Kim Tịch Nhân dính nước cùng với một chút vết bẩn, áo sơ mi bốc mùi khó ngửi, đành đứng lên.

Đi xung quanh xem xét một chút, Khuất Triển Thư phát hiện bên cạnh phòng ngủ có một phòng quần áo chuyên dụng, diện tích không nhỏ, xung quanh tường là các giá treo đầy quần áo.

Lần đầu tiên nhìn thấy tủ quần áo của Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư thực hoảng sợ, anh cẩn thận mở tủ, lại sợ hãi than một tiếng, bên trong treo đầy các loại quần áo, tây trang cùng áo bành tô, áo khoác, đồ ở nhà, sơ mi, áo thun, còn có các loại quần, dây thắt lưng tương ứng, giày da theo phong cách xã giao trong các buổi tiệc thịnh soạn, rồi lại đến mọi loại quần áo cổ quái khác đều có, muốn mặc cái gì thì có cái đó. Mà chủng loại cùng số lượng rất nhiều, hoàn toàn có thể mở một shop quần áo nam, còn chưa tính đến giày dép tương ứng với trang phục.

Lại nhìn đến dây nịt, từ chất liệu bằng da đến tơ lụa, đá quý đủ mọi giá tiền đều có, Khuất Triển Thư lắc đầu, đây đúng là thế giới vật chất, không biết trị giá bao nhiêu tiền mới có thể mua hết số quần áo này.

Khuất Triển Thư lấy ra một chiếc áo sơ mi trắng tinh đem cho Kim Tịch Nhân thay.

Ngồi xổm bên người Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư thật vất vả mới cởi ra cà vạt, sau đó cởi áo sơ mi. Kim Tịch Nhân nửa thân trên không mặc gì, màu da bánh mật, đường cong cơ thể mềm mại lại rõ ràng, đặt biệt eo thon, bụng sáu múi làm cho Khuất Triển Thư hâm mộ.

Nắm cổ tay chuẩn bị mặc áo sơ mi cho Kim Tịch Nhân, Kim Tịch Nhân dường như tỉnh lại, lắc đầu, miệng lẩm bẩm không rõ nói gì.

Khuất Triển Thư nâng nửa thân trên Kim Tịch Nhân dậy, đưa tay cho cậu mặc sơ mi vào, anh cũng không giống vô số chị em hét đến chói tai khi thấy dáng người hoàn mỹ của Kim Tịch Nhân. Kim Tịch Nhân nặng nề nằm ở sofa, Khuất Triển Thư vội mặc áo cho cậu. Đột nhiên, Kim Tịch Nhân đưa tay giữ chặt tay Khuất Triển Thư, không mở mắt, miệng thì thào “Thư, Thư, Thư”

Khuất Triển Thư sửng sốt, phát hiện chẳng qua là lời nói lúc say, tâm tình mới dịu xuống. Thay áo cho Kim Tịch Nhân xong, dìu cậu nằm xuống, Khuất Triển Thư yên lặng đóng cửa phòng rời đi.

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trời sáng, Kim Tịch Nhân tỉnh rượu, huyện Thái dương kêu thành thịch, Kim Tịch Nhân đau đầu đến mức muốn cử động cũng không thể.

Có người mở cửa đi vào.

Kim Tịch Nhân trong lòng vừa động, lập tức ngẩng đầu “Thư”

Viên Đồng Tư dùng ánh mắt thương hại nhìn người nằm trên sofa, hình như là đại minh tinh đang nằm lẫn.

“Anh đến rồi”

“Đương nhiên, tôi không đến cậu có thể làm được gì sao?” Buông thứ gì đó trong tay, Viên Đồng tư đi vào bếp nấu nước.

Uống thuốc, Kim Tịch Nhân đỡ trán, ngồi yên trên sofa không nhúc nhích “Trước kia cũng không phải chưa say, sao bây giờ đầu đau như vậy?”

“Cậu cũng biết đau sao, biết còn uống nhiều như vậy”

“Cũng không nhiều lắm”

“Đối, đem rượu vang đỏ Mạc Tư Phàm ủ kỹ uống hết, chờ anh ta nổi giận thì cậu tốt rồi”

“Trách không được, tôi nói mà, làm sao uống bia mà có thể gục được”

Bắt tay lên trán, Kim Tịch Nhân chậm rãi nói “Đồng Tư, hôm nay tôi phải nghỉ ngơi”

“Biết rồi, đã sửa lại lịch làm việc cho cậu”

“Cảm ơn”

Một lát sau, Kim Tịch Nhân lại hỏi “Đồng Tư, muốn tôi phải làm thế nào anh ấy mới chấp nhận tôi?”

Viên Đồng Tư cười “Cái này tôi giúp không được, hoàn toàn phải dựa vào chính cậu”

“Anh ta vì cái gì không để ý tới tôi, trước kia vẫn hoàn hảo mà”

“Ai bảo cậu không yên phận làm bạn với anh ta”

Kim Tịch Nhân nói thản nhiên “Đúng vậy, tôi không cam lòng. Tôi muốn độc chiếm anh ấy, tôi không muốn để anh ta cùng một chỗ với người khác”

“Nhân, cậu không cần làm chuyện quá phận mới tốt. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, đối với cậu và công ty đều không tốt”

Kim Tịch Nhân bắt đầu nói “Tôi biết. Tôi sẽ không như vậy. Tôi sẽ không làm chuyện quá phận”

Tinh thần kém như vậy nhưng Kim Tịch Nhân vẫn chuyên tâm làm việc.

Mạc Tư Phàm mất đầy ý xấu, lúc nào cũng không quên trêu chọc lão hữu, chỉ vì rượu ngon bị uống sạch sẽ.

Nụ cười chói lòa của Kim Tịch Nhân đã không còn, cậu luôn mang theo vài phần u buồn, trong suốt thời gian chụp ảnh, Mạc Tư Phàm không quên khen ngợi “Mĩ nhân đúng là đủ chuyên nghiệp, nụ cười như nắng ban mai chỉ dùng để xuất hiện trong việc quảng bá sản phẩm trong siêu thị, trang phục thời trang cao cấp chân chính thì tất cả người mẫu đều phải có đủ loại biểu cảm khuôn mặt quái dị”

Kim Tịch Nhân đứng trước phong nền, biểu cảm khuôn mặt cùng tư thế thay đổi liên tục, Mạc Tư Phàm một mặt chụp ảnh, một mặt gật đầu “Tốt lắm, mĩ nhân, chính là biểu cảm u buồn lại tươi trẻ này, lại u buồn thêm một chút, biểu hiện thống khổ một chút, ánh mắt, ánh mắt gợi cảm một chút, tốt lắm, thực phần khích, tôi yêu cậu, mĩ nhân”

Nhân viên hậu trường đứng một bên nghe xong đều phát lạnh.

Kết quả cho ra một bộ ảnh hiệu quả vô cùng tốt, biểu cảm u buồn, Kim Tịch Nhân trong dáng vẻ thâm trầm mang theo một chút ánh mắt mê mang, khỏe miệng hơi nhếch lên nhẹ nhàng, trong loạt ảnh thực sự có một lực hấp dẫn thanh thuần, ngay cả Viên Đồng Tư cũng kinh ngạc không thôi.

Mạc Tư Phàm quả nhiên bất phạm.

Giờ giải lao Kim Tịch Nhân miễn cưỡng ngồi một bên, không như thường lệ cùng Mạc Tư Phàm bàn bạc công việc hoặc cãi nhau âm ỉ với nhân viên hậu trường.

Viên Đồng Tư sửa sang lại trang sức trên người cậu, đem thắt lưng, vòng cổ, nhẫn, vòng tay thu lại, lơ đãng nghe nhân viên hậu trường nói chuyện.

Tiểu Vượng nói với Hồng Hồng “Hôm trước tôi thấy Khuất Triển Thư ở trên đường”

“Thật sự?”

“Uhm, anh ta đi mua gì đó, Khuất tiên sinh ở cửa hàng, có rất nhiều nhân viên ngoái nhìn, người vừa cao lại vừa đẹp trai, mặc Tây trang, mang kính mắt, phong thái của người trí thức không giấu đi đâu được, tôi chào hỏi anh ấy, anh ấy cũng thân thiết nói chuyện với tôi”

“A, hâm mộ quá, tôi không có cơ hội tốt như vậy. Thấy anh ta ở nơi nào?”

“Siêu thị, anh ấy mua đồ dùng, hình như sắp đi công tác”

“Đi đâu?”

“Không biết”

Viên Đồng Tư trong lòng khê động.

Ăn một chút điểm tâm, Viên Đồng Tư cũng vừa biết tình hình thực tế. Thì ra là Khuất Triển Thư được chọn làm đại biểu đi Tân Phúc, tham gia hội nghị của các chuyên gia ngành thư viện, thương thảo cách lưu giữ sách báo cùng với việc xuất bản, thời gian tầm hai tuần.

Suy nghĩ một chút, Viên Đồng Tư đem sự tình nói cho Kim Tịch Nhân.

“Anh ấy phải đi công tác?”

“Phải”

Kim Tịch Nhân thở dài một tiếng “Cái này, mọi người không thấy...” Tâm tình càng thêm u buồn.

Mạc Tư Phàm nhìn Viên Đồng Tư, nhìn lại Kim Tịch Nhân “Đồng Tư, anh đem chuyện này nói cho mi nhân, nếu bị nhân viên tòa nhà phát hiện báo cáo lại, chuyện này rất không tốt”

Kim Tịch Nhân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, biểu cảm mờ mịt.

“Ngu ngốc quả nhiên chính là ngu ngốc”

Kim Tịch Nhân giữ chặt Viên Đồng Tư “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, các anh có ý gì?”

Viên Đồng Tư ôn hòa nói “Tôi biết làm như vậy đối với Khuất tiên sinh mà nói là không công bằng, nhưng tôi không muốn nhìn cái dạng này của cậu, cuối cùng vẫn đứng về phía cậu. Yên tâm đi, Khải Kỳ có quen biết kiến trúc sư của công ty thiết kế, không có vấn đề gì”

“Trang hoàng nhà cửa cho tôi sao? Khuất Triển Thư không ở sẽ không ồn ào đến anh ấy. Nhưng mà không phải đã trang hoàng xong rồi sao? Còn trang trí cái gì nữa?”

Mạc Tư Phàm gõ lên trên trán Kim Tịch Nhân một cái “Ngu ngốc, ý Đồng Tư là khi Khuất tiên sinh không ở, làm thêm một cánh cửa ở phòng khách nhà cậu, khi nào muốn sang thăm hàng xóm thì đi, anh ta không mở cửa cho cậu thì cậu tự mở cửa cho mình sang”

Kim Tịch Nhân như vừa tỉnh mộng, giữ chặt Viên Đồng Tư “Cám ơn, cám ơn” Lại mạnh mẽ ôm Viên Đồng Tư “Đồng Tư, tôi thích anh nhất”

Viên Đồng Tư đẩy Kim Tịch Nhân ra “Được rồi, phải cảm ơn tôi thì tốt nhất là làm việc cho tốt”

Kim Tịch Nhân đưa tay cúi người “Phải”

Công ty thiết kế ngay lập tức đến trở một cái cửa trong phòng khách nhà Kim Tịch Nhân. Chuyện này làm rất đơn giản, không kinh động đến tòa nhà với các hàng xóm khác.

Kim Tịch Nhân có thể đột nhiên thoải mái đi vào nhà hàng xóm, Viên Đồng Tư bố trí nhân viên làm cửa bên phòng Kim Tịch Nhân, chìa khóa do cậu giữ, nói cách khác, Kim Tịch Nhân khi nào muốn vào nhà Khuất Triển Thư là có thể công khai đi vào, mà chủ nhà không cho cũng có thể vào, quyền chủ động trong tay Kim Tịch Nhân.

Mấy trợ lý của Kim Tịch Nhân cũng có phần tham gia.

Hồng Hồng không phải không có lo lắng “Người ta có thể kiện chúng ta. Cái này có hình phạt không?”

Viên Đồng Tư cũng tính trước “Sẽ không, đến lúc đó chúng ta biểu hiện thật tốt, hẳn là chỉ bị tuyên lệnh đi phục vụ xã hội, chắc chắn vài giờ lao động công ích. Khuất tiên sinh là người chính trực, anh ta sẽ không muốn phức tạp mọi việc, có thể tức giận nhưng không thừa kiện chúng ta, trừ phi Nhân làm chuyện quá đáng. Yên tâm, mức độ nhẫn nại của Khuất tiên sinh rất cao”

“Nếu thực sự thừa kiện thì chúng ta làm sao bây giờ?”

Viên Đồng Tư ngắm Kim Tịch Nhân “VẬY không còn cách nào khác, một đám nhân viên chúng ta đi hầu tòa”

Tiểu Vượng mắt mi sầu khổ nhìn Hồng Hồng “Từ sau khi Nhân thích Khuất tiên sinh, tôi như thế nào cảm thấy mình giống như trở thành culi”

Trong lúc Khuất Triển Thư không có nhà, Kim Tịch Nhân hàng đêm vẫn ngủ ở sofa của Khuất Triển Thư, cậu chỉ cần kết thúc công việc về đến nhà liền lập tức đi qua cửa phòng khách vào phòng Khuất Triển Thư, xem tivi, nghỉ ngơi, có khi ở ban công ngắm biển, hoặc vào thư phòng chọn vài cuốn sách để xem, ở trong nhà Khuất Triển Thư, thời gian dường như trôi qua rất nhanh.

o.o.o

Chấm dứt hội nghị, Khuất Triển Thư bay về Hương Đảo, trước tiên về hội sở báo cáo công việc.

“Vấn đề của thư viện giải quyết được không?” Lí Bá Văn, chủ tịch Đồ thư quán cười hỏi Khuất Triển Thư.

“Được, hội đồng đã đồng ý cắt giữ ở chỗ chúng ta, không cần đưa đến Bắc Kinh. Thành phố cũng nên có những sách cuốn sách quý giá như vậy. Nhưng chúng ta cần phải tu sửa một chút phòng chứa sách, cải thiện thiết bị ổn định nhiệt độ để bảo quản tốt số sách cổ này”

“Tốt. Như vậy vấn đề kinh phí còn cần cậu ra mặt trước hội đồng chính phủ xin tài trợ”

“Tôi sẽ làm. Tôi lập tức bắt tay vào công việc”

Lí Bá Văn nhìn trợ thủ trước mắt. Lí Bá Văn đã từng làm giảng viên đại học ở Hương Đảo, Khuất Triển Thư là sinh viên của ông, sau khi du học trở về, trở thành trợ thủ đắc lực. Lí Bá Văn xem Khuất Triển Thư như con. Những năm gần đây thân thể ông không tốt, vô cùng hy vọng Khuất Triển Thư có thể thay thế ông, cho nên tạo rất nhiều cơ hội cho anh, mọi công việc đều vô cùng tin nhiệm anh.

“Đi công tác vất vả, cậu trở về nghỉ ngơi đi”

Khuất Triển Thư cười cười “Không vất vả, tôi cảm thấy rất có thu hoạch, đã có hai thư viện đồng ý trao đổi sách với chúng ta làm triển lãm. Đi ra ngoài một chuyến, thực sự cảm thấy đọc vạn cuốn sách không bằng đi ngàn dặm đường”

“Ở Châu Âu bốn năm, cậu còn đi chưa đủ sao?”

Khuất Triển Thư cười, đôi mắt đen sáng ngời “Không đủ, có thể thấy rằng còn rất nhiều thứ để học”

“Cậu mới làm việc không tới hai năm, không thể lại đi. Thành phố bồi dưỡng cậu, ít nhất phải làm việc cho tôi tám mươi năm sau rồi mới nói”

“Vâng, thưa thầy”

Lí Bá Văn đánh giá Khuất Triển Thư một chút “Người trẻ tuổi quả nhiên không thể nhốt trong nhà. Lúc trước khí sắc của cậu không tốt lắm, bộ dáng như là có tâm sự, tôi đã nghĩ cho cậu đi ra ngoài một chuyến thì tốt rồi, quả nhiên”

Khuất Triển Thư cười che giấu “Không có, có thể là do mệt mỏi thôi”

“Được rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi”

Mang theo vali hành lí nhỏ nhỏ, Khuất Triển Thư trở lại chỗ ở trên Tĩnh lộ.

Vừa mở cửa ra, Khuất Triển Thư có một loại cảm giác quen thuộc đã lâu.

Đặt hành lí ở phòng khách, Khuất Triển Thư đi vào bếp, định nấu nước pha café, đột nhiên phát hiện bên cạnh bồn rửa tay có một lon bia, cầm lên xem, không khỏi tự nói với chính mình “Kỳ quái, mình không phải đã dọn dẹp gọn gàng rồi mới đi sao?”

Đột nhiên, một âm thanh tràn ngập vui sướng vang lên ở sau lưng “A, anh đã về rồi”

Khuất Triển Thư hoảng sợ, lập tức quay đầu lại.

Kim Tịch Nhân, gương mặt nổi tiếng đang đứng cách mình ba bước, vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời.

Khuất Triển Thư nhìn nửa ngày, suy nghĩ anh đã cho cậu ta vào nhà khi nào? Không có a?

Kim Tịch Nhân đến gần “Pha café sao? Tôi cũng muốn uống, đã lâu không uống café anh pha” Nói xong ngồi thẳng trên ghế phòng bếp.

“Cậu, cậu khi nào thì, tôi nói là, tôi khi nào thì...” Khuất Triển Thư lấp bắp nói.

Kim Tịch Nhân chìa chìa về phía sau.

Nhìn theo phương hướng cậu chỉ, Khuất Triển Thư thấy giữa một mặt tường trong phòng khách, rõ ràng có một cánh cửa đang mở.

“Tôi không nhớ rõ, tôi là nói, tôi cũng không nhớ rõ có cánh cửa này”

Rốt cuộc, Khuất Triển Thư mới phản ứng lại “Cậu làm??? trong lúc tôi đi vắng, làm một cánh cửa?”

Khuất Triển Thư cảm thấy thực không còn gì để nói.

Kim Tịch Nhân mang vẻ mặt vô tội nhìn Khuất Triển Thư “Đúng vậy, ai bảo anh không mở cửa cho tôi”

Khuất Triển Thư trưng ra vẻ mặt khó có thể tin “Cậu, cậu rất... cậu thực sự là...”

Kim Tịch Nhân trên mặt là ý cười, nhìn Khuất Triển Thư.

Khuất Triển Thư không thể nhịn được nữa, gằn giọng “Cậu có biết làm như vậy tôi có thể kiện cậu!”

Kim Tịch Nhân vẻ mặt nhu thuận gật đầu “Biết. Đồng Tư nói, không cần ngồi tù, chỉ phục vụ xã hội, chắn chắn làm vài giờ lao động công ích”

Khuất Triển Thư tức giận nhắm mắt lại.

Buông vật gì đó trong tay, Khuất Triển Thư đi đến kéo Kim Tịch Nhân đang còn ngồi trên ghế “Mời cậu đi ra ngoài”

“Không”

“Nơi này là nhà của tôi, mời cậu ra ngoài”

Kim Tịch Nhân lắc đầu “Không”

Khuất Triển Thư rõ ràng lôi kéo Kim Tịch Nhân đi về hướng cửa.

Kim Tịch Nhân gạt tay Khuất Triển Thư, khí lực của cậu so với Khuất Triển Thư lớn hơn.

Đằng sau đôi kính mắt, đôi mắt đen láy không chút tình cảm, lạnh như băng nhìn Kim Tịch Nhân “Cậu không đi, tôi gọi bảo vệ”

“Tôi muốn gặp anh”

Nhìn đôi mắt nâu chất chứa tình cảm cực nóng của Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư nhất thời không thể nói gì.

Kim Tịch Nhân chu môi, vẻ mặt ủy khuất “Anh làm gì tức giận như vậy, tính tình anh không phải luôn luôn rất tốt sao?”

“Tôi làm một cánh cửa trên tường nhà cậu, cậu nguyện ý không?” Khuất Triển Thư lớn giọng quát hỏi.

“Nguyện ý”

Khuất Triển Thư tức giận thở dài.

“Tôi nhớ anh, muốn gặp anh. Anh lại không mở cửa cho tôi, tôi chỉ còn cách làm như vậy” Kim Tịch Nhân mềm giọng, như làm nũng, làm cho Khuất Triển Thư thấy bất đắc dĩ.

“Cậu không nhất định làm cho tôi đuổi cậu đi, nhất định phải làm cho tôi tuyệt tình cậu mới có thể không dây dưa với tôi sao?”

“Anh vì cái gì đối xử lạnh như băng với tôi” Kim Tịch Nhân lên án “Lần đầu tiên gặp anh, anh liền không để ý đến tôi, lúc sau cũng giữ thái độ lạnh như băng, nhưng anh lại chăm sóc tôi, nấu cơm cho tôi, nói chuyện cùng tôi, anh rốt cuộc muốn thế nào, thái độ của anh như vậy làm tôi giống như lọt trong sương mù, tôi chịu không nổi”

“Tôi đã nói rồi, nếu hành vi của tôi làm cậu hiểu lầm, tôi thành thật có lỗi. Nhưng tôi nghĩ tôi đã nói rõ cho cậu hiểu, cho nên, mời cậu rời đi, không cần lại đến quấy rầy tôi”

“Nếu tôi nói tôi không đi đâu hết?”

Khuất Triển Thư đứng yên một lúc lâu, nhìn Kim Tịch Nhân, sau đó quay người đi vào thư phòng, đóng cửa lại.

Kim Tịch Nhân ngồi xuống sofa, đắc ý cười “Tôi chỉ biết, anh a, cho dù tức giận, nói chuyện cũng không to giọng, Đồng Tư nói, anh là du học sinh Anh quốc, bị nhiễm tác phong của bên đó. Đúng rồi, anh còn muốn uống café không, tôi sẽ không nấu được như anh, nhưng có thể pha cho anh uống”

Phòng đọc sách một mảnh yên lặng, không lời đáp lại.

Kim Tịch Nhân tự biên tự diễn ở sofa, mở tivi.

Thời gian kế tiếp, Chỉ cần Kim Tịch Nhân chấm dứt công việc, sẽ trở về nhà Khuất Triển Thư.

Khuất Triển Thư cảm thấy bản thân đã muốn suy nhược thần kinh. Mỗi ngày đều phải đối mặt Kim Tịch Nhân, điều này làm cho anh rất thống khổ. Rõ ràng biết là tình yêu không có khả năng sẽ có kết quả, nhưng vẫn bị Kim Tịch Nhân nhanh tay trói chặt, Khuất Triển Thư không thích cảm giác bị trói buộc. Anh không phải không có lo lắng, nếu bên cạnh là một thanh niên bình thường nhiệt tình yêu thích mình, có lẽ là có thể phát triển tình cảm.

Nhưng Kim Tịch Nhân thì không được, cậu là đại minh tinh, siêu sao cao cao tại thượng, Khuất Triển Thư cho rằng bản thân không xứng với người kia, hơn nữa, đoạn tình cảm luyến lưu này một khi bị phát hiện, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Khuất Triển Thư buồn rầu không thôi, đến tìm Viên Đồng Tư xin giúp đỡ.

“Chuyện này tôi chỉ sợ không có cách nào” Viên Đồng Tư cũng nói một cách thẳng thắn “Cậu ta rất cố chấp, anh biết đấy, cậu ấy đã thực sự bị làm hư, cậu ta khi vào nghề thật hoàn hảo, một phút vụt sáng đến bây giờ vẫn là có một không hai. Nghề nghiệp của chúng tôi rất kỳ quái, thời điểm anh nổi tiếng, người khác đều sẵn đón, chịu đựng anh, bất luận làm cái gì đều được, một khi không còn nổi tiếng, liền một bước bị đá xuống bùn, rốt cuộc không có đường trở lại. Kỳ thật, Nhân xem như không tồn tại, tùy hứng cũng thật tùy hứng, nhưng công việc thì thật sự chuyên tâm, cũng không kiêu ngạo”

Khuất Triển Thư khẩn cầu “Anh cũng biết tôi cùng cậu ta không thể nào được”

“Vấn đề hiện tại là Nhân không cho rằng như vậy”

“Rốt cuộc muốn tôi thế nào cậu ta mới có thể hiểu được?”

Viên Đồng Tư cười trấn an Khuất Triển Thư “Tôi nghĩ cậu ta sẽ không làm ra chuyện tình quá đáng”

Khuất Triển Thư nhíu mày “Bây giờ còn không tính quá đáng sao?”

Viên Đồng Tư cúi đầu “Thực xin lỗi. Tôi thành thực có lỗi”

“A, tôi cũng không phải đang trách anh”

“Không. Lúc đầu đem Nhân trở thành hàng xóm của anh là an bài của tôi. Tôi đã điều tra thân phận của anh, cảm thấy anh học thức cao, là người có địa vị, nhân phẩm tốt, là người chính trực, anh cùng Nhân qua lại sẽ không truyền ra tin tức về cuộc sống riêng của Nhân, hơn nữa, Nhân có thể học hỏi được rất nhiều ở anh. Tôi thực sự không ngờ mọi chuyện lại diễn biến thành như vậy”

Khuất Triển Thư nhìn bốn phía xung quanh một chút “Tôi nghĩ, tôi nên chuyển đi”

Viên Đồng Tư xua tay “Cậu ta sẽ tìm được chỗ của anh. Khả kì có quen biết với thám tử tư, cậu ta muốn tìm anh cũng không phải việc khó”

Thở dài một tiếng, Khuất Triển Thư giọng nói mờ mịt “Tôi nên làm cái gì bây giờ?”

“Có lẽ, anh nên cùng Nhân nói chuyện lần nữa. Cậu ấy vẫn nghe lời anh, cậu ấy cho rằng mọi đạo lý anh nói đều là chính xác, bàn lại một lần anh sẽ thuyết phục được cậu ấy”

Khuất Triển Thư gật gật đầu “Cũng chỉ có thể như vậy”

Đêm đó, Khuất Triển Thư lại một lần nữa đàm đạo cùng Kim Tịch Nhân, ý đồ muốn thuyết phục cậu.

Nghe xong tự bạch của Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân trầm mặc. Một lát sau, cậu cúi đầu “Anh chán ghét tôi như vậy?”

“Không, tôi cũng không chán ghét cậu, chúng ta có thể làm bạn bè, nhưng những cái khác, không có khả năng”

Kim Tịch Nhân ngẩng đầu nhìn Khuất Triển Thư, mím môi một chút “Anh là một trong số ít người tôi quen mà sẽ không lợi dụng tôi. Rất nhiều người kết bạn với tôi vì cho rằng tôi có giá trị lợi dụng, tôi đang nổi tiếng, có thanh danh, nhưng anh sẽ không như vậy, tôi tin tưởng anh. Tôi không có nhiều bạn bè, vẫn luôn một mình, tôi thực cô đơn. Sau khi quen anh, anh chăm sóc tôi, chính tôi cũng không biết vì cái gì, bất tri bất giác thích anh, tôi muốn ở bên cạnh anh, muốn cùng anh một chỗ. Tôi sai lầm rồi sao?”

Khuất Triển Thư nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Kim Tịch Nhân, khuôn mặt thật ấn tượng, đường cong khuôn mặt thập phần hoàn mỹ, lông mi dài, đôi mắt to sáng ngời, sóng mắt lưu chuyển, lóe ra tinh quang, sóng mũi cao thẳng, cuối cùng là đôi môi hồng nhạt, hơi hơi mở ra, thật sự là một thanh niên anh tuấn, nếu, nếu cậu là một người bình thường, có lẽ, có lẽ, nhưng cậu không phải, cậu là người mẫu kiêm diễn viên nổi tiếng Châu Á, cậu đi đến đâu đều bị nhận ra, không có khả năng, không có khả năng.

Nhưng Khuất Triển Thư vẫn là nhượng bộ “Có lẽ, chúng ta có thể làm bạn bè bình thường, giống như cậu cùng Viên Đồng Tư”

“Nhưng tôi thích anh. Tình cảm của tôi đối với anh không giống với những người khác. Tôi nhớ rõ trong sách anh cho tôi xem có một câu, nói tình yêu chân thật cùng ho lao là hai thứ che giấu không được. Anh muốn tôi lừa dối chính mình, tôi làm không được”

“Tôi không thể chấp nhận cậu. Mặt trời không mọc ở đằng Tây, cậu hiểu chưa?”

Kim Tịch Nhân cố chấp lắc đầu.

Rơi vào đường cùng, Khuất Triển Thư xem như đã đối thoại xong.

Kim Tịch Nhân cũng bất đắc dĩ như vậy, cậu chạy đi tìm Mạc Tư Phàm kể khổ.

“Tôi thấy hai người đều làm lạnh một chút, vậy mới tốt”

“Có ý tứ gì?”

“Cậu lỗ mãng, ngang nhiên ép buộc người khác thích cậu, cái này rất không có khả năng, không bằng lui từng bước, hai người trước làm bạn bè, sau đó, có lẽ anh ta sẽ thích cậu”

Kim Tịch Nhân dùng ánh mắt không tín nhiệm nhìn Mạc Tư Phàm “Thật vậy chăng?”

“Rất có thể”

“Vậy anh cùng Đồng Tư, thời gian quen biết rất dài, cũng là bạn bè, vì cái gì Đồng Tư đối với anh...”

Mạc Tư Phàm đánh một quyền vào giữa bụng Kim Tịch Nhân, Kim Tịch Nhân đau đớn xoay người kêu to “Lão Mạc, cậu dám mưu sát tôi”

“Câm mồm, tiểu tử ngươi còn nói những loại từ ngữ này, coi chừng ta cướp đi bát cơm của ngươi”

Nhìn ánh mắt khó hiểu của Kim Tịch Nhân, Mạc Tư Phàm đưa tay vuốt hai má cậu “Mĩ nhân, đây chính là ưu điểm duy nhất của cậu, nếu còn muốn giữ lại khuôn mặt xinh đẹp này thì sẽ không nói đến chuyện của tôi và Đồng Tư”

Kim Tịch Nhân không chú ý tới ngữ khí uy hiếp của Mạc Tư Phàm, đưa hai tay vỗ vỗ má “Ưu điểm duy nhất của tôi”

“Vô nghĩa, nếu không phải dựa vào khuôn mặt tiềm năng này, cậu cho rằng bộ dáng hiện tại của cậu là cái bộ dáng gì, cậu có thể có hôm nay, toàn bộ dựa vào khuôn mặt này. Lo mà bảo vệ cho tốt đi”

Kim Tịch Nhân suy sụp ngã ngồi xuống “Tôi biết, bởi vì trong cảm nhận của anh ấy, tôi chính là chỉ có cái vỏ ngoài cho nên anh ấy mới không thích tôi”

Nhìn Kim Tịch Nhân thương cảm lại ủy khuất, Mạc Tư Phàm thân thiết sờ sờ đầu cậu “Không phải, cậu vẫn còn rất nhiều ưu điểm, nếu có thể không tùy hứng, lời nói ác độc, đùa giỡn đàn anh, ăn ngon lại nằm, động tay động chân, trêu ghẹo lung tung, cậu vẫn là không tồi”

Kim Tịch Nhân nhìn chằm chằm Mạc Tư Phàm, kêu to từng chữ “Mạc. Tư. Phàm”

o.o.o

Nghe theo lời khuyên của Mạc Tư Phàm, Kim Tịch Nhân không còn từng bước ép sát Khuất Triển Thư, cũng bắt đầu ngủ ở nhà mình, Khuất Triển Thư ra mời thử dài nhẹ nhõm, sắc mặt tốt lên không ít.

Bắt đầu chuyển sang tháng mười một, Kim Tịch Nhân lại bận rộn hơn, trừ bỏ việc tuyên truyền thương hiệu thời trang ở ngoài, nhiều thương gia đều đến hẹn mời cậu tham dự nghi thức đón lễ Giáng sinh cùng với các hoạt động tuyên truyền sản phẩm.

“Chỗ cậu đại diện phát ngôn trang phục, không thể cự tuyệt, nhất định phải đi”

“Có đến mười nhà, nhiều như vậy” Kim Tịch Nhân bất mãn.

.

Thời gian cuối tuần, Kim Tịch Nhân tự mình đến chỗ biên đạo múa khiêu vũ, gặp bạn tốt trong giới là Lâm Phong.

Lâm Phong là một ngôi sao ca nhạc nổi tiếng đương thời, tự mình viết nhạc, cực có tài hoa, lớn lên đẹp trai cá tính, tài năng âm nhạc của anh làm khuynh đảo cả đất nước. Bởi vì có chung một biên đạo múa và nhiếp ảnh gia với Kim Tịch Nhân nên hai người quen biết lẫn nhau, trở thành bạn bè, quan hệ riêng không tồi.

Lâm Phong trước lễ Giáng sinh sẽ mở đại nhạc hội của mình, cho nên gần đây một mực tích cực luyện múa để chuẩn bị cho buổi biểu diễn.

Hai người bạn tốt khó có dịp gặp mặt, tán gẫu thực sự vui vẻ.

Nhìn thấy Kim Tịch Nhân nhảy hăng say nồng nhiệt, Lâm Phong đột nhiên nói “Mĩ nhân, có thể mời cậu làm khách quý cho đại nhạc hội của tôi không?”

“Tôi sẽ không ca hát”

“Ai nói nhất định phải hát, cậu có thể khiêu vũ, tôi muốn mời cậu cùng nhảy với tôi ở buổi biểu diễn, đúng vậy, mĩ nhân, cậu tham gia không?”

Kim Tịch Nhân ngừng nhảy “Tôi phải hỏi công ty một chút”

Lâm Phong vỗ tay mạnh mẽ hoan nghênh “Tôi muốn tìm một người nhảy thật tốt, chúng ta cùng nhau nhảy, hiệu quả nhất định rất tốt, sao lại không sớm nghĩ tới nhỉ? Tôi lập tức thương lượng với công ty”

Rất nhanh, quản lý công ty Lâm Phong cùng công ty đĩa nhạc ra mặt kí hợp đồng với Khải Kỳ.

Viên Đồng Tư cũng hiểu hiển nhiên là đối phương có lợi “Nhân là gương mặt hàng đầu, cùng nhảy với Lâm Phong đương nhiên sẽ có sức hút lớn. Mặc kệ hai người nhảy cái gì đều là đầu đề thu hút dư luận. Tôi cảm thấy có thể không cần tham dự”

Lâm Phong lại đưa ra chiêu bài tình bằng hữu, cùng Kim Tịch Nhân thương lượng một lần nữa, công ty quản lý cùng công ty đĩa nhạc của hắn lại ra giá thù lao rất cao.

Kim Tịch Nhân đã gần như bị thuyết phục, tính toán biểu diễn. Khái Kỳ rất cuộc đồng ý tham dự.

Thời gian kế tiếp, Kim Tịch Nhân thường thường luyện nhảy cùng Lâm Phong, ảnh chụp cảnh hai người luyện tập ở phòng tập tung ra, lập tức trở thành thông tin giải trí nóng hổi.

Tình hình đặt vé vào cửa đại nhạc hội của Lâm Phong phi thường tốt.

Viên Đồng Tư cũng nhận ra, Kim Tịch Nhân không muốn tham dự hoạt động kinh doanh như vậy, cậu càng nguyện ý luyện nhảy, cùng lúc thực hiện sở thích cá nhân, về phương diện khác thì như vậy có thể đúng hẹn về nhà.

Phát hiện ánh mắt cô đơn khi ngồi một mình của Kim Tịch Nhân, Viên Đồng Tư nhượng bộ, anh thôi không phân công công việc, để thời gian lưu lại cho Kim Tịch Nhân.

Lần đầu tiên chính thức diễn tập cho đại nhạc hội, phóng viên đến đưa tin.

Viên Đồng Tư đứng trong đám người bên ngoài, nhìn thấy trong phòng tập Kim Tịch Nhân đang nhảy cùng Lâm Phong trước gương, bộ họ ngoài việc nhảy chung điệu clacket cùng tước sĩ vũ ở ngoài, còn có một đoạn lạt thân vũ.

Kim Tịch Nhân mặc áo thun đen, quần thể thao rộng thùng thình, dùng một khăn trùm đầu màu trắng quấn tóc ra sau, ở trước gương, cùng Lâm Phong tựa vào nhau nhiệt tình khiêu vũ, ngôn ngữ cơ thể thập phần nóng bỏng.

Hai người khiêu vũ với nhau, Lâm Phong từ phía sau vỗ về thắt lưng Kim Tịch Nhân, Kim Tịch Nhân nhún vai, ngoái đầu nhìn lại, đôi môi hồng nhạt hơi khép mở, lộ ra đầu lưỡi liếm nhẹ khóe môi, mắt to khép hờ, khóe miệng một mặt cười yếu ớt, mang theo một loại mị lực hấp dẫn thanh thuần.

Chung quanh phát ra tiếng thét chói tai.

Viên Đồng Tư cười, ra mời hiệu quả tuyên truyền hoàn toàn đạt được.

Hồng Hồng ở một bên cười “Nếu hình ảnh như vậy được chụp đem ra tuyên truyền cho đợt này, không biết sẽ chết bao nhiêu người”

Viên Đồng Tư khẽ nhú mày, anh đã nhìn ra bộ dáng hấp dẫn này của Kim Tịch Nhân không phải vì cố ý tuyên truyền, cậu tựa hồ là đang luyện tập, chẳng lẽ là lúc luyện tập sẽ hấp dẫn Khuất Triển Thư sao?

Buổi diễn chấm dứt, mọi người cùng nhau ăn cơm.

Lâm Phong cười với Kim Tịch Nhân “Mĩ nhân, đoạn lạt vũ vừa rồi, thật sự là không thể chê, quá khiêu khích, may mà tôi định lực cũng đủ, bằng không sẽ bị cậu mê chết”

Kim Tịch Nhân một mặt uống rượu một mặt hỏi “Cậu sẽ động tâm sao?”

Lâm Phong gật đầu “Có lẽ. Biểu cảm rất hấp dẫn. Truyền ra ngoài, vô phương cưỡng lại”

Nhìn Kim Tịch Nhân trong mắt lóe lên tia sáng, Viên Đồng Tư có chút lo lắng.

Đêm đó, Khuất Triển Thư về đến nhà, Kim Tịch Nhân tất nhiên là đang ngồi trong nhà. Vừa thấy Khuất Triển Thư trở về, lập tức từ sofa nhảy lên “Anh đã trở lại” Nói xong, cầm lấy tập công văn trên tay Khuất Triển Thư.

“Tôi đã về” Khuất Triển Thư lạnh nhạt chào hỏi Kim Tịch Nhân, sau đó đi vào phòng đọc sách, đóng cửa lại.

“Có đói bụng không, có muốn ăn cái gì đó không?”

“Không cần”

Mãi đến hơn 10h, Khuất Triển Thư mới từ phòng đọc sách đi ra uống nước

Kim Tịch Nhân ở sofa kêu “Thư, anh có thể tới xem cái này không?”

Khuất Triển Thư đi lại đây.

“Đây là ý gì?” Chỉ vào nội dung tờ báo trên tay, Kim Tịch Nhân hỏi.

“Đây là chỉ đạo cũ, báo chí chính phủ đưa tin quá chậm”

“Nói thẳng không phải tốt lắm sao, nói như vậy thật quái dị”

Khuất Triển Thư ngồi một chỗ khác trên sofa, lấy báo chí ra đọc.

Kim Tịch Nhân nhìn thấy Khuất Triển Thư cúi đầu đọc báo, sợi tóc đen nhánh buông xuống trên cái trán trơn bóng, phía sau cặp kính, đôi mắt đen sáng ngời, bởi vì mi mắt hơi nhìn xuống, có thể nhìn thấy lông mi rậm bóng, Khuất Triển Thư là mắt một mí, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng có một nếp gấp ở phía trên, Khuất Triển Thư một thân nồng đậm phong độ người trí thức, làm cho kim Tịch Nhân say mê, đặc biệt khi anh đọc sách, có một loại vẻ đẹp trí tuệ.

Kim Tịch Nhân không tự chủ được dựa gần vào.

Cảm giác hơi thở Kim Tịch Nhân thổi đến hai má mình, Khuất Triển Thư ngẩng đầu, đối diện là đôi mắt Kim Tịch Nhân.

Kim Tịch Nhân nhìn Khuất Triển Thư, khóe miệng mang theo ý cười ôn nhu, hơi hơi hé miệng, đầu lưỡi đỏ tươi liếm khóe môi, khuôn mặt anh tuấn thuần khiết, lộ ra tình sắc mê người.

Khuất Triển Thư theo bản năng trốn tránh, muốn đứng dậy. Người trước mặt này bình thường thoát nhìn như vô hại, đột nhiên lại biến thành chất mê khiến người phạm tội

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kim Tịch Nhân nhanh tay lẹ mắt, một tay cầm cổ tay Khuất Triển Thư giữ chặt ở tay vịn sofa “Anh trốn cái gì?”

Khuất Triển Thư biện bạch “Tôi không trốn”

Kim Tịch Nhân chậm rãi tới gần, mặt hai người cách nhau không đến 10cm “Thật vậy chẳng?”

Khuất Triển Thư từ sau mắt kính nhìn Kim Tịch Nhân, anh cảm thấy một luồng điện từ thắt lưng chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Kim Tịch Nhân cắn môi, răng nanh trắng nõn cắn đôi môi hồng phấn, rất có hương vị phiếm tình.

Vươn tay kia nhẹ nhàng tháo xuống mắt kính Khuất Triển Thư, lập tức đôi mắt đen láy nổi lên một tầng sương mù, Kim Tịch Nhân cầm lấy cằm Khuất Triển Thư chậm rãi tới gần.

Ngay tại thời điểm môi hai người sắp chạm nhau, Khuất Triển Thư đột nhiên xoay mặt.

Kim Tịch Nhân dừng động tác “Anh không chịu?”

Khuất Triển Thư lắc đầu, bay nhanh lấy lại mắt kính, sau đó đứng lên trốn về phòng đọc sách.

Kim Tịch Nhân ngồi trên sofa chống cằm “Àn, xem ra mình làm còn chưa đủ”

o.o.o

Mạc Tư Phàm chú ý tới một chút thay đổi của Kim Tịch Nhân. Trước kia, cậu thiếu niên nhỏ hơn mình hai tuổi trước màn ảnh vẫn biểu hiện tốt lắm, nhưng gần nhất, bên trong dáng vẻ tươi cười còn ẩn chứa một loại hấp dẫn nói không nên lời. Mạc Tư Phàm cảm thấy có chút bất khả tư nghị, vì cái gì tất cả những từ như: thanh thuần, khờ dại, hấp dẫn, gợi cảm...cũng không diễn tả được con người cậu, tất cả các biểu cảm trên có thể đồng thời xuất hiện trên mặt Kim Tịch Nhân, rõ ràng khắc trước còn thực thanh thuần thậm chí là nụ cười trong sáng, đột nhiên, một cái nháy mắt hoặc chu môi, Kim Tịch Nhân lập tức mang ra tình sắc quyến rũ. Cậu thực sự càng ngày càng phóng điện lung tung.

“Nhân, gần nhất cậu có chuyện gì có phải hay không?” Mạc Tư Phàm trong thời gian nghỉ ngơi len lút hỏi.

“Không có a” Kim Tịch Nhân vẽ mặt vô tội.

“Gần nhất vội cái gì?”

“Chụp quảng cáo, tái bản một số tạp chí. Còn có, biên đạo múa, Lâm Phong mời tôi làm khách quý cho đại nhạc hội của cậu ta, phải tính luôn thời gian biên đạo múa, thực vất vả, bất quá thực vui vẻ, tôi cảm thấy được vũ điệu của tôi rất tốt”

Mạc Tư Phàm ánh mắt chậm rãi tới eo Kim Tịch Nhân, xem thắt lưng trần ngập mị ý của cậu, đưa tay nhéo một phen “Quả nhiên không tồi”

Kim Tịch Nhân một phen chụp lại móng vuốt sói của Mạc Tư Phàm “Ít làm càn, đừng bính tôi”

Mạc Tư Phàm cười xấu xa “Biết, chỉ có anh ta mới có thể bính”

“Biết mà còn động tay. Quần tốt chính mình, đừng làm cho Đồng Tư thấy”

Mạc Tư Phàm vỗ vỗ thắt lưng, dựa vào sofa “ Anh ta cũng bắt gặp không biết bao nhiêu lần, trong cảm nhận của anh ta, tôi cũng chính là một kẻ bừa bãi, không sao cả”

“Sẽ không, Đồng Tư sẽ không muốn như vậy. Anh ta có nguyên tắc của mình”

Mạc Tư Phàm buông tay “Kia thì thế nào? Thì sẽ thế nào? Ai, thái dương sẽ không mọc đằng Tây”

Kim Tịch Nhân đồng tình, đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Mạc Tư Phàm.

Chấm dứt công việc về đến nhà, Kim Tịch Nhân về nhà mình trước để tắm rửa.

Tẩy trừ xong, Kim Tịch Nhân trực tiếp đi vào phòng Khuất Triển Thư, mở tủ lạnh lấy bia uống, nhất thời cảm giác thập phần thoải mái, mệt nhọc đều tiêu tan hết.

Bởi vì thường xuyên đến bên nhà Khuất Triển Thư vui chơi giải trí, cho nên Kim Tịch Nhân cũng bắt đầu nhờ trợ lý đi siêu thị mua thực phẩm, bổ sung tủ lạnh nhà Khuất Triển Thư. Mà nhà bên kia của cậu căn bản để đó không dùng đến, cho nên ngay cả điện tủ lạnh cũng ngắt.

Cầm lon bia đến ngoài phòng đọc sách nhìn xem, không ngoài dự kiến thấy Khuất Triển Thư đang ngồi ở bàn đọc sách, Kim Tịch Nhân hỏi “Này, anh có muốn uống không?” Nói xong dương dương tự đắc giờ lon bia lên

Khuất Triển Thư không ngần ngại đầu “Cảm ơn, không cần” Đối với loại quan hệ kì diệu, bán ở chung của hai người, Khuất Triển Thư thập phần không thể thoải mái.

Kim Tịch Nhân đi vào phòng đọc sách, đứng phía sau ghế Khuất Triển Thư “Anh đang xem cái gì?” Khuất Triển Thư đang ngồi chính là ghế da màu đen rất rộng, có tay vịn, có thể điều tiết góc độ lưng ghế, ngồi xuống rất thoải mái, Kim Tịch Nhân đôi khi cũng sẽ ngồi lên chơi.

Biết Kim Tịch Nhân lại gần, Khuất Triển Thư có chút khấn trương, đem ghế dựa xoay qua “Tôi không nhìn cái gì cả. Mời cậu đi ra ngoài được không? Tôi có việc”

“Tan tầm còn có việc gì?” Kim Tịch Nhân lơ đãng.

Chú ý tới quần áo Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư không khỏi sửng sốt. Kim Tịch Nhân đi chân trần trên sàn gỗ, mặc một chiếc áo thun màu trắng rộng thùng thình, dài đến một nửa đùi, tóc ướt sũng, trên cổ còn vắt một chiếc khăn ướt.

“Cậu không lạnh sao?” Khuất Triển Thư không khỏi có chút lo lắng, đã vào tháng 12, tuy nói thành phố Hương Đảo ở chí tuyến Bắc, nhưng hiện tại thời tiết đã không còn có thể mặc lại loại trang phục này.

Kim Tịch Nhân lắc đầu, chớp mi một chút “Sẽ không, trong lòng nóng”

“Mời đi ra ngoài, để cho tôi làm việc, có thể chứ?”

Kim Tịch Nhân hơi mở rộng con ngươi thu hút, lon bìa cầm trong tay đặt trên bàn, đưa tay đặt ở tay vịn, đem ghế dựa chuyển nửa vòng, làm cho Khuất Triển Thư đối mặt cậu.

Tiếp xúc ánh mắt Kim Tịch Nhân, trong đôi mắt đen láy bình tĩnh như hồ nước của Khuất Triển Thư nổi lên gợn sóng.

Kim Tịch Nhân nghiêng đầu, thân trên hướng về trước, hai tay đặt tại tay vịn chậm rãi tới gần Khuất Triển Thư, một tắc, một tắc đến gần, khoảng cách hai người trong lúc đó tràn ngập một loại cảm giác gần như nguy hiểm.

Khuất Triển Thư nhú mi tâm, anh muốn nói gì đó, nhưng lại sợ mở miệng sẽ đánh vỡ thế cân bằng của hai người, chỉ có thể nhìn chằm chằm Kim Tịch Nhân không nói.

Kim Tịch Nhân xuất kì bất ý (bất thành linh), tháo xuống mắt kính của Khuất Triển Thư “Àn, anh bây giờ còn có thể nhìn rõ tôi không?”

“Đương nhiên, tôi cận thị cũng không nặng” Âm thanh Khuất Triển Thư đã mất đi sự vững vàng, giọng nói trong trẻo, lạnh lùng nhưng cũng có một tia rung động.

Nâng lên một chân gác trên ghế, Kim Tịch Nhân cách thân thể Khuất Triển Thư càng gần, Khuất Triển Thư sợ hãi đưa mắt liếc nhìn chân trần đặt bên cạnh tay vịn, da thịt màu mật nước nhẵn nhụi cùng màu đen ghế da tương phản rất lớn, Khuất Triển Thư nhìn nhìn đáng người tiêu chuẩn của Kim Tịch Nhân, không khỏi có chút sợ hãi quay đầu về phía sau tránh đi, muốn trốn khỏi loại cảm giác áp bách, bức người này.

Kim Tịch Nhân mặc một chiếc áo thun, bởi vì loại động tác này mà xốc lên, Khuất Triển Thư cuối xuống, tầm mắt thấy được dưới áo thun đen là viền ngoài underwear, lập tức mở mắt.

“Nhìn đến cái gì?” giọng nói hấp dẫn của Kim Tịch Nhân vang lên bên tai.

Khuất Triển Thư định lại tâm tình, muốn đẩy ra cơ hồ phải đặt tay lên người thanh niên trước mặt “Mời cậu tránh ra”

Chính là Kim Tịch Nhân động tác nhanh hơn, nắm chặt cổ tay Khuất Triển Thư, giơ lên đặt ở phía sau ghế, sau đó chậm rãi tới gần Khuất Triển Thư.

Nhìn thấy trước mắt là khuôn mặt siêu đẹp càng lúc càng phóng to, Khuất Triển Thư còn không kịp phản ứng đã bị hôn.

Cảm xúc đôi môi mềm mại, hơi thở mang theo vị bia, đầu lưỡi tinh tế liếm qua làn môi Khuất Triển Thư, sau đó vói đi vào, xẹt qua răng nanh, như là động vật có sinh mệnh bắt được lưỡi Khuất Triển Thư, đây đưa cùng một chỗ.

Khuất Triển Thư chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu khó nhìn, từ trong miệng tràn ngập mở ra truyền khắp toàn thân, làm anh bất an giãy dụa, mơ hồ lại giống như rên rỉ.

Cùng lúc bị hôn thật sâu, Kim Tịch Nhân cầm tay Khuất Triển Thư, đi xuống dưới, làm cho bàn tay anh đặt trên đùi Kim Tịch Nhân đang chống vào mặt trong ghế dựa, lòng bàn tay cảm nhận được xúc cảm cùng nhiệt độ da thịt nhẵn nhụi, Khuất Triển Thư càng ra sức giãy dụa.

Theo bàn tay bị lôi kéo càng lúc càng lên cao, hướng về gốc đùi Kim Tịch Nhân, cảnh báo nguy hiểm trong đầu Khuất Triển Thư càng lúc càng vang, anh rút cuộc cố lấy sức toàn thân, đẩy ra người đang đè trên người mình.

Kim Tịch Nhân bị đẩy một cái lảo đảo, đến lúc định hình, nhìn Khuất Triển Thư há mồm thở dốc, cười cười, đưa tay, ngón trỏ xẹt qua đôi môi khai mở, nhẹ giọng hỏi “Muốn tôi đem quần áo cởi không?”

Khuất Triển Thư đứng lên, lắc đầu “Cậu có biết cậu đang làm gì hay không? Cậu có biết hiện tại giống cái gì hay không? Cậu có biết bộ dạng hiện tại là cái gì không?”

Kim Tịch Nhân lộ ra chiêu bài hồn nhiên tươi cười “Biết”

“Cậu như thế nào có thể làm như vậy?”

“Tôi thích anh”

Khuất Triển Thư hét lớn “Đủ rồi! cậu có chịu dừng ngay trò chơi của cậu hay không?”

“Không” Kim Tịch Nhân vội vàng lắc đầu “Tôi không phải đang chơi trò chơi”

“Tốt lắm, thỉnh dừng đi, tôi đã chịu đủ rồi, cậu có lo lắng một chút nào cho cảm thụ của tôi hay không? Tôi biết, trong thế giới của cậu, từng người đàn ông đều có bạn trai, mỗi người đàn bà đều có bạn gái, nhưng là thỉnh cậu đi tìm người khác”

“Tôi không có người khác, tôi chỉ có anh, chỉ có mình anh thôi”

Khuất Triển Thư nặng nề cúi đầu, anh không muốn Kim Tịch Nhân nhìn thấy mặt mình “Tốt lắm, thỉnh dừng lại hết thấy. Cậu không phải muốn ngay cả bạn bè cũng không làm? Nếu có thể, tôi sẽ dùng phương thức quyết tuyệt hơn để chấm dứt hết thấy. Nếu cậu không dừng lại, tôi sẽ làm cho mình hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của cậu”

Kim Tịch Nhân luống cuống “Không, không cần”

Khuất Triển Thư ngẩng đầu, nhìn người trước mắt, kim Tịch Nhân mang theo biểu cảm kinh hoảng làm cho cậu thoát nhìn càng giống thú cưng vô tội bị chủ nhân hiều lầm.

“Kim tiên sinh, khi cậu phát hiện cậu không thể hấp dẫn tôi, cậu dùng loại phương thức cực đoan này, đây xác thực là bất chính. Đúng vậy, tôi là, tôi là loại người thích đồng tính, chính là... đây là chuyện cá nhân của tôi, điểm mấu chốt là tôi chưa bao giờ vì điều đó mà chạm đến pháp luật, đạo đức cũng như vi phạm thái độ làm người của cá nhân tôi” Khuất Triển Thư nói xong, sự tinh khiết trong ánh mắt nhuốm đen, mang theo dày đặc bi ai.

“Cá nhân tôi phải lựa chọn con đường của mình như thế nào đó là chuyện của tôi. Tôi mời cậu, thỉnh cầu cậu không cần một lần nữa khảo nghiệm giới hạn của tôi. Tôi không muốn cùng cậu có bất kì quan hệ gì, tôi hy vọng có thể cùng cậu bảo trì khoảng cách. Nếu hành vi của tôi làm cậu hiểu lầm, tôi thành thực có lỗi. Đồng thời, bản thân tôi không thể nhận sự thổ lộ của cậu, cậu hiểu chưa? Chúng ta không có khả năng, trừ phi mặt trời mọc ở đằng Tây”

Khuôn mặt anh tuấn của Khuất Triển Thư cười khổ tự giễu “Cậu nghe có hiểu chưa?”

Trên mặt Kim Tịch Nhân hiện ra thần sắc u buồn, thống khổ, mê mang “Tôi nghĩ đến có thể cùng anh cùng một chỗ. Quên đi, tôi hiểu được” Nói xong liền kéo lê từng bước nặng nề quay về nơi ở của mình.

Khuất Triển Thư nhẹ nhàng hít một hơi, âm thầm hy vọng, về sau có thể hồi phục bình tĩnh.

o.o.o

Viên Đồng Tư miễn tuệ sâu sắc cảm thấy được trong ánh mắt Kim Tịch Nhân thiếu thần thái nào đó, tuy rằng, cậu vẫn tích cực tập trung vào công việc, trước màn ảnh biểu hiện hoàn mỹ như trước, nhưng Viên Đồng Tư cảm giác được Kim Tịch Nhân trầm mặc, thời gian ngồi một mình trên ghế dài hơn trước kia rất nhiều, ánh mắt thường không có tiêu cự, khi nói chuyện cùng cậu phải lớn giọng lặp lại cậu mới phản ứng.

Biết chuyện này có quan hệ với Khuất Triển Thư nhưng Viên Đồng Tư không muốn tham gia loại sự tình này, vẫn là đương sự tự mình giải quyết sẽ tốt hơn. Đương nhiên, Viên Đồng Tư cũng sẽ không ngồi xem mà mặc kệ cậu, đợi đến khi tất yếu anh sẽ ra mặt.

Một chiều cuối tuần, Khuất Triển Thư đang ở ban công ngắm biển, đột nhiên chuông cửa vang lên.

Mang theo một tia e ngại Khuất Triển Thư đi mở cửa.

“A, em...”

Ngoài cửa, một cô gái dáng người nhỏ xinh đột nhiên nhảy dựng lên, ôm lấy cổ Khuất Triển Thư, thân thể dán cả trên người anh “Tốt quá, anh trai thân ái của em, không nghĩ tới phải không?”

“Nỳ na!”

Nỳ na ngồi trên sofa trong phòng khách nhà Khuất Triển Thư, mặc quần bò, đôi chân dài gác trên bàn trà, hướng Khuất Triển Thư đang pha café trong bếp nói “Không cần thêm đường, em đang giảm béo”

“Nỳ Na, những lời này tựa hồ từ lúc sinh ra em liền một mực nói như vậy”

“Đương nhiên, đây là sự nghiệp phấn đấu cả đời của phụ nữ”

Uống café, Khuất Triển Thư hỏi “Như thế nào đột nhiên đến Hương Đảo”

“Trước lễ Giáng sinh em có 2 tuần nghỉ phép, rất muốn gặp anh, thuận tiện nhìn thành phố một chút nên đến”

“Ở nhà nào? Khách sạn hoặc trụ sở hội thanh niên?”

Nỳ Na thỉnh cầu “Em muốn ở nơi này của anh. Khách sạn rất hiếm, em không có thói quen ở hội thanh niên, cho em mượn phòng khách là có thể ở được rồi. Sofa của anh thực thoải mái”

Khuất Triển Thư gật đầu “Không thành vấn đề. Em có thể ngủ ở phòng ngủ của anh. Cần anh cùng ăn cùng chơi chỉ cần mở miệng, cam đoan sẽ tiếp đón nồng hậu”

Nỳ Na hoan hô một tiếng “Cảm ơn, em yêu anh nhất”

Khuất Triển Thư hỏi “Mẹ có biết em tới không?”

“Biết, bà nói có chuyện gì có thể tìm anh. Bà tốt lắm, chiều nào cũng đánh bài, mưa gió không thay đổi”

Khuất Triển Thư mỉm cười “Uhm, vẫn là thói quen từ lâu”

“Cha em hoàn toàn không ngại, mẹ muốn dạy ông, chính là cha luôn không chịu, ngay cả đồ án mạng chược đều xem không rõ”

Nỳ Na ngồi vào bên cạnh Khuất Triển Thư, ôm cánh tay anh, đầu đặt trên vai “Sau khi anh quay về Hương Đảo, em phi thường tưởng nhớ, hoài niệm anh. Em từng xin công ty chuyển công tác đến Hương Đảo, đáng tiếc là em không được chọn”

Trong đôi mắt đen láy của Khuất Triển Thư lộ ra ôn nhu vô tận “Không quan hệ, chúng ta còn có thể gặp mặt”

“Anh đi, sẽ không trở về”

“Anh phải làm việc”

Nỳ Na ôm lấy gối trên sofa, ô một tiếng đáp lại.

Khuất Triển Thư đứng lên “Bữa tối muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng có thể chứ?”

“Đương nhiên, nếu có”

Tuy rằng giảm bớt số lần chạy qua nhà Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân vẫn thập phần lưu ý nhất cử nhất động của hàng xóm, thường phái Tiểu Vượng đến, lấy cớ tặng đồ để thu thập thông tin.

Tiểu Vượng lại đến gõ cửa nhà Khuất Triển Thư.

Cửa mở, nhìn thấy bên trong cửa là một cô gái ngoại quốc xinh đẹp, dáng người nhỏ xinh, một đầu tóc vàng tự nhiên, mắt xanh, Tiểu Vượng phi thường kinh ngạc, chẳng lẽ nhà này đổi chủ?

“Chị tìm ai?” Nghe cô gái phát âm tiếng Trung không chuẩn, Tiểu Vượng trềnh lớn mắt.

“Cái kia, xin hỏi, Khuất Tiên sinh dọn đi nơi nào?”

Cô gái nở nụ cười “Anh ấy ở đây, chị tìm anh ấy phải không? Mời vào trong” Sau đó cất giọng gọi “Khuất, có người tìm anh”

Nhìn thấy Tiểu Vượng, Khuất Triển Thư hỏi “Hôm nay đến có chuyện gì không?”

Tiểu Vượng giữ nắp thùng kéo vào trong “Tôi, này, tặng đồ uống này đến đây”

Cô gái nở nụ cười “Nguyên lai là nhân viên giao hàng của siêu thị”

Tiểu Vượng kêu to trong lòng “Tôi không phải”

Khuất Triển Thư cùng Tiểu Vượng đối diện một chút, hai người song song lộ ra thần sắc bất đắc dĩ “Đến, tôi giúp cô mang đồ trong phòng bếp”

Trước khi đi, Tiểu Vượng lại đánh giá người đẹp ngoại quốc một phen, biết dụng ý của nàng, Khuất Triển Thư giới thiệu “Vị tiểu thư này là Ny Na. Con của dưỡng tôi, đến Hương Đảo tham quan, hiện tại ở chỗ của tôi”

Tiểu Vượng gật đầu nhớ kỹ.

Ny Na nhìn theo bóng dáng Tiểu Vượng, mang theo hồ nghi hỏi “Vì sao muốn nói cho nhân viên cửa hàng?”

Khuất Triển Thư chỉ đành cười cười.

“Cái gì? Có phụ nữ đến ờ!” Kim Tịch Nhân biết tin lập tức đứng ngồi không yên, cầm chìa khóa xe muốn đi.

Viên Đồng Tư một phen kéo cậu lại “Cậu đứng lại đó cho tôi. Công việc còn không có chấm dứt, cậu làm sao cũng không được đi”

“Anh đừng ngăn tôi, tôi hiện tại không có tâm tư làm việc. Anh ấy, anh ấy cứ nhiên cùng cô gái ngoại quốc luyến ái”

Viên Đồng Tư đem Kim Tịch Nhân đặt trên ghế “Cậu bình tĩnh một chút. Không phải nói đó là con riêng của dưỡng Triển Thư, bọn họ không phải người yêu”

“Tôi không rõ”

“Cô gái kia là con của đối tượng mẹ Triển Thư tái hôn, dưới góc độ pháp luật mà nói, bọn họ là anh em”

Kim Tịch Nhân nga một tiếng, lại nhảy dựng lên “Không đúng, bọn họ không có quan hệ huyết thống”

Vỗ đầu Kim Tịch Nhân, Viên Đồng Tư cười nói “Hôm nay, phản ứng của ngu ngốc thật rất nhanh”

“Ít nói nhảm, tôi phải đi về”

Viên Đồng Tư đẩy Kim Tịch Nhân liếc mắt một cái “Cậu đừng nghĩ đi, công việc chấm dứt mới có thể thả cậu đi”

Kim Tịch Nhân rúc sâu vào ghế dựa.

o.o.o

Nghe được tiếng chuông cửa, Khuất Triển Thư đang muốn ngăn Ny Na lại không cho nàng mở cửa đã không còn kịp rồi.

Nhìn anh chàng phương Đông đẹp trai cao lớn ngoài cửa, Ny Na mở to hai mắt.

Kim Tịch Nhân mặt tươi cười mang theo ôn hòa hữu lễ thân thiết nói “Xin chào, tôi là hàng xóm cách vách. Café của tôi uống hết rồi, có thể cho tôi mượn một chút hay không?”

“Tôi, tôi giống như đã gặp anh ở nơi nào đó”

“Thật vậy sao? Tôi thường đi công tác nước ngoài”

Ny Na nhảy dựng lên “A, tôi biết rồi, anh là người mẫu, CK, LG, còn có GA cùng YSL, anh là người mẫu chụp quảng cáo trang phục cho các nhãn hiệu này”

“Uhm, kia đều là tôi đại diện thương hiệu”

Ny Na kéo Kim Tịch Nhân vào trong “Thực bất khả tư nghị, nhân vật mới trên bìa tạp chí sẽ ngụ ở cách vách”

Kim Tịch Nhân cực kì lễ phép ngồi ở sofa phòng khách, nhìn Ny Na hưng phấn không thôi, dư quang khoe mắt xẹt qua trên mặt Khuất Triển Thư, chú ý tới vẻ khẩn trương mà lại hơi xấu hổ của anh.

Ny Na trầm nghĩ nhìn Kim Tịch Nhân thêm vài lần, trước mắt là người đàn ông đẹp trai nổi tiếng quốc tế, thực sự rất khó khăn để nhìn thấy “Anh đến mượn café phải không? Không bằng để anh tôi pha cho, anh tôi pha café là ngon nhất. Có thể chứ? Anh” Nói xong, Ny Na quay đầu lại nhìn Khuất Triển Thư.

“Hai người là anh em?” Kim Tịch Nhân hỏi

Ny Na nở nụ cười “Đúng vậy, anh ấy là con của mẹ tôi. Bề ngoài đương nhiên không giống, nhưng chúng tôi cũng giống như anh em bình thường”

“Tiếng Trung của em nói không tồi”

“Phải không?” Ny Na cao hứng nở nụ cười “Là Khuất dạy cho tôi, mẹ anh ấy ở nhà thường nói tiếng Trung, vài câu thông thường tôi cũng có học. Sau khi Khuất đến, tôi càng nguyện ý học tiếng Trung. Thực sự nói đúng sao?”

Nhìn thấy Ny Na ở sofa hưng phấn đến ngồi không yên, Khuất Triển Thư đành phải đi vào phòng bếp.

Thời điểm café bùng lên, Ny Na đã tìm được tạp chí có ảnh chụp của Kim Tịch Nhân, một mặt xem báo, một mặt so với người thật “A, anh thực sự là rất đẹp trai, so với trên báo còn đẹp hơn. Vóc người anh thật cao, đàn ông phương Đông hiện tại ngày càng cao, đáng người đủ tiêu chuẩn, thật là cao 1m90 sao?”

Kim Tịch Nhân lộ ra nụ cười như ánh mặt trời.

Thật vất vả Ny Na mới bình tĩnh trở lại, bắt đầu uống café.

“Khuất tiên sinh pha café phi thường ngon”

“Đương nhiên, tài bếp núc của anh ấy cũng là bậc thầy” Xem ra, Ny Na thực sự vì người anh này mà kiêu ngạo.

Kim Tịch Nhân lưu luyến vì không thể nhìn mặt Khuất Triển Thư, cậu thực sự muốn nhìn anh nhiều hơn.

Khuất Triển Thư sợ Kim Tịch Nhân không cẩn thận nói ra cái gì kinh người vì thế nhìn chằm chằm Kim Tịch Nhân không dám thả lỏng.

Kim Tịch Nhân không thèm che giấu ánh mắt làm Ny Na chú ý, nàng xem hai người mặt đối mặt “ Kì quái, Kim tiên sinh, anh vì cái gì không ngừng nhìn Khuất?”

“Nga, đó là bởi vì Khuất tiên sinh cũng phi thường anh tuấn, rất có phong thái của người trí thức, thực nhậ nhận, tôi kinh ngạc vì khí chất của Khuất tiên sinh”

Ny Na đắc ý nở nụ cười “Đúng vậy, Khuất phi thường xuất sắc, học thức, nhân phẩm đều là số một, anh ấy cái gì cũng có. Năm đó a, ở London cùng Paris lúc đi học, nữ sinh theo đuổi đặc biệt nhiều, anh ấy đi đến đâu đều có bóng dáng người theo đuổi”

Kim Tịch Nhân nhìn Khuất Triển Thư, trong giọng nói có thâm ý khác “A, kia thật đúng là làm kẻ khác hâm mộ”

“Bởi vì Khuất đa tài đa nghệ, anh ấy học vấn tốt, có năng lực xuống bếp, còn có thể kéo đàn violon, người lại ôn nhu ân cần, bạn bè của tôi ở trường không ít người mê muội anh ấy”

“Em có người anh tốt như vậy thật sự làm kẻ khác hâm mộ”

Nhìn thấy ánh mắt Kim Tịch Nhân rõ ràng nhìn mình, Khuất Triển Thư chỉ cảm thấy đau đầu, thật không hiểu cậu ta còn có thể nói ra cái gì.

Uống xong café, Kim Tịch Nhân lưu luyến không rời đi.

Ny Na vội vàng kéo Khuất Triển Thư hỏi không ngừng “Nguyên lai hàng xóm của anh là đại minh tinh, như thế nào không nói sớm cho em biết?”

Khuất Triển Thư cười lắc đầu “Là anh không biết”

“Ảnh chụp của anh ấy xuất hiện toàn cầu trên trang bìa tất cả các tạp chí mới cũng như nội dung bên trong mà”

Khuất Triển Thư vẫn là lắc đầu “Em biết anh không cảm thấy hứng thú với những thứ đó”

“Đúng vậy, anh nhiều năm còn mặc áo sơ mi trắng với quần tây, aiii, đây là trang phục khi đó anh mặc ở trường, khi đó anh ít dám mặc các loại trang phục khác”

Khuất Triển Thư chuyển hướng đề tài “Có muốn đi vài nơi không? Anh đi cùng em”

“Tốt, ngày mai anh phải mời em ăn hải sản”

o.o.o

Đã biết nơi đó của Khuất Triển Thư có người khác ở, hơn nữa cô bé còn ngủ ở giường của anh, Kim Tịch Nhân cực kỳ không thoải mái, vừa tưởng tượng đến trong lòng liền ngứa ngáy như có lông tơ cọ cọ.

Viên Đồng Tư cũng nhìn thấy Kim Tịch Nhân giống như khỉ con ngồi trong hỏa lò nhích tới nhích lui, trầm giọng nói “Cậu thành thật đi, công việc chấm dứt tôi tự nhiên thả cậu đi”

Kim Tịch Nhân cào loạn tóc “Tôi nào có tâm tư làm việc”

“Công việc sẽ không phản bội cậu, trả giá tất có hồi báo, mặt khác, như vậy sẽ không phải suy nghĩ”

Kim Tịch Nhân ngốc ngốc, suy nghĩ tưởng tượng, rụt vai.

Mạc Tư Phàm đã biết sự tình, ở một bên khuyến khích “Mang tôi đi nhìn cô gái kia”

“Anh ít đến, không đâu sinh sự sẽ hư việc”

“Không quan hệ, tôi xem xem, xem bọn họ có phát triển không rồi tính”

Kim Tịch Nhân tính trước tính sau, đồng ý đề nghị của Mạc Tư Phàm “Chính là làm sao đến? Tự nhiên lỗ mãng đi đến nhà người khác không tốt lắm”

Viên Đồng Tư cũng đáp lời “Nói là cảm ơn hàng xóm chiếu cố cậu là có thể, tôi đi chuẩn bị lễ vật”

Kim Tịch Nhân bên người còn có một đám nhân viên cũng muốn xem náo nhiệt, vì thế vào một ngày cuối tuần, đại đội nhân mã vào nhà Khuất Triển Thư

Ny Na không hiểu rõ sự tình đối với khách rất hoan nghênh, nhường chỗ châm trà, Khuất Triển Thư bắt đầu dĩ phải tươi cười châm trà.

Nhóm chị em gái cùng một chỗ dễ dàng có chủ đề nói chuyện, rất nhanh Ny Na cùng Hồng Hồng, Liên Đạt tán gẫu nhiệt liệt, thảo luận quần áo thời trang đương thời cùng đồ trang điểm.

Biết Liên Đạt là nhân viên trang điểm, Ny Na vội thỉnh giáo hóa trang như thế nào, ba cô gái ngồi vào ban công, uống đồ uống, lú lú nói không ngừng.

Nhìn Ny Na bộ dáng xinh đẹp, Khuất Triển Thư trong mắt toát ra ôn nhu của anh trai, Kim Tịch Nhân nhìn thấy mắt bốc hỏa.

Trong phòng khách còn lại đều là các nam nhân đang xem tivi, Khuất Triển Thư rất ít mở miệng.

Viên Đồng Tư thấy tình hình, giống như vô tình hỏi han “Triển Thư, tiếng Trung em anh nói không tồi”

“Nếu không chú trọng phát âm khi nói là hoàn hảo, ngữ pháp cũng không sai”

“Đều là anh dạy phải không?”

“Không, mẹ tôi cùng dưỡng kết hôn, vẫn ở tại khu người Hoa, trong nhà tiếng Trung, Tiếng Anh hỗn loạn, Ny Na khi đó đã bắt đầu học, sau đó khoảng thời gian tôi học ở Anh, bởi vì công việc, mọi người trong nhà chuyển đến ở vùng phụ cận London, Ny Na thường đến thăm tôi, cũng theo tôi học tiếng Trung, nói nhiều hơn liền thông thạo”

“Nga, khi ở Anh hai người thường gặp mặt, thật không sai, có thể quan tâm học hỏi lẫn nhau”

Khuất Triển Thư nở nụ cười “Khi đó tôi mới tới, nàng mới mười hai, vẫn là đứa trẻ, luôn quẩn quýt lấy tôi, hơn phân nửa thời gian rảnh rỗi đều bị nàng chiếm đi, sau tôi lại đi Paris, nàng vẫn kiên cố chạy đến trường tôi học. Tuy rằng chúng tôi lớn lên rồi mới quen biết, bất quá, có đôi khi tôi cảm giác nàng là em gái cùng tôi lớn lên”

Mạc Tư Phàm ý vị thâm trường nhìn chằm chằm Khuất Triển Thư, Khuất Triển Thư theo bản năng luôn trốn tránh ánh mắt của anh.

Thời gian cơm trưa, Ny Na muốn lưu khách ăn cơm “Có thể chứ? Khuất, thỉnh cầu anh, em nói cho các nàng anh làm rau phi thường tốt”

Hồng Hồng ở một bên tiếp lời “Tôi ném qua thức ăn Khuất tiên sinh làm một lần, ăn tốt lắm, ấn tượng khắc sâu”

Ny Na kinh ngạc “Ném qua à”

“Đúng vậy, trước kia giúp Nhân mang chuyển đến có qua chào hỏi một lần, Khuất tiên sinh còn tự mình xuống bếp làm rau cho chúng tôi”

Nhìn Ny Na lại nhìn mọi người, Khuất Triển Thư có cảm giác đâm lao phải theo lao, chỉ phải gật đầu.

Thừa dịp Khuất Triển Thư xuống bếp thi triển công phu, Mạc Tư Phàm không ngừng hướng Ny Na hỏi thăm tin tức.

“Em giống như thực thích Khuất tiên sinh?”

Ny Na kiêu ngạo gật đầu “Đương nhiên, anh ấy là hình mẫu lý tưởng của em”

“Nhìn không ra nha” Nhìn bóng dáng Khuất Triển Thư, Mạc Tư Phàm lắc đầu.

“Đó là bởi vì các anh không biết anh ấy. Lúc trước anh ấy vừa dọn sang Anh học, mẹ nói cho em biết anh em đến đây, em đã nghĩ không biết người phương Đông này có bộ dáng gì a, kết quả vừa thấy anh ấy đến, em bị sốc, anh ấy cao lớn đẹp trai như vậy, lại nhã nhặn, có lẽ nghĩa, làm em kinh ngạc không thôi”

Liên Đạt gật đầu “Đích xác, Khuất tiên sinh ngoại hình không tồi, có thể làm người mẫu”

Ny Na mạnh mẽ gật đầu “Em liền chọn anh ấy, em là con gái một trong nhà, không có anh em, vẫn hy vọng có một anh trai có thể cùng chơi đùa, dạy em này nọ. Khuất so với tưởng tượng của em về anh trai còn tốt một vạn lần. Hàng xóm cùng bạn bè của em đều thích anh ấy, biết anh ấy là anh của em, bạn học nữ hâm mộ nhiều không biết bao nhiêu”

Hồng hồng gật đầu, “T ôi cũng hâm mộ.”

“Khi đó, bài tập của em không tốt lắm, Khuất dạy thêm cho em. Thầy giáo hỏi thầy dạy thêm cho em là ai, em nói là học sinh London, ông ấy không tin. Em mỗi lần đi London tìm anh trai, nhìn thấy rất nhiều người thích anh ấy, anh ấy thành thích học tập vô cùng tốt, được coi trọng, em cũng rất tự hào. Sau này anh ấy đi Paris học, em cũng đi theo”

Mạc Tư Phạm cười nói “Nhìn bộ dáng nhân viên công vụ của Khuất tiên sinh, thật không hiểu thời học sinh của anh ấy là cái bộ dáng gì?”

“Đáng tiếc em không mang ảnh chụp theo, bằng không có thể cho mọi người xem. So với bộ dáng hiện tại không sai biệt lắm, cũng mang kính mắt, mặc sơ mi trắng. Anh em a, bạn học nữ hoan nghênh lắm, các nàng tranh nhau anh ấy không buông, vì tỏ vẻ hành tung đoan chính, anh em sẽ không mặc quần jean tùy tiện, vẫn là áo sơ mi trắng, quần tây đen, làm nhiều người lầm tưởng anh ấy là giảng viên”

Hồng Hồng tò mò hỏi “Thời điểm đó, Khuất tiên sinh cũng rất đẹp sao?”

Ny Na gật đầu “Đúng vậy, bộ dáng hiện tại không sai biệt lắm, rất tuần tú, bắt quá hiện tại càng thêm vẻ thành thực. Cảm giác càng thêm đáng tin cậy”

Kim Tịch Nhân vẫn đang im lặng nghe đột nhiên mở miệng “Anh em thực sự được bạn học nữ hoan nghênh?”

“Đúng vậy, bạn học nữ, còn có bạn của em, tóm lại chính là anh ấy ở bên ngoài, nữ giới đều nhìn thẳng anh ấy không buông. Chiều theo những gì mẹ em nói, mắt lam, mắt xanh, đều như đạn lạc nhìn chăm chăm anh của em, đem bài tập làm cơ hội tiếp cận anh ấy. Anh ấy tính tình tốt, có hỏi sẽ trả lời, sau đó các nàng liền hiểu lầm, mời anh ấy hẹn hò”

Kim Tịch Nhân lập tức hỏi “Anh ấy có đi không?”

Ny Na lắc đầu “Anh ấy là thân sĩ, sẽ không. Hình như chưa đi lấy một lần”

Đang nói, đột nhiên Ny Na cười rộ lên “Em còn nhớ rõ, vũ hội tốt nghiệp của em, em mời anh ấy làm bạn nhảy của mình, anh ấy mặc áo bành tô đen, quả thực chính là vương tử, phong độ của người trí thức cũng không ngăn được. Không biết có bao nhiêu cô gái muốn mời anh ấy khiêu vũ, cuối cùng chen lấn xô đẩy ngã cả bàn. Sau đó 2 tháng, điện thoại trong nhà vẫn còn vang không ngừng, có người gọi điện thoại đến xin hẹn hò với anh ấy”

Trong bếp Khuất Triển Thư nói vọng ra “Đủ rồi, Ny Na, không cần hơn nữa, em nói thêm gì nữa thì về sau chỗ nào cũng không tắt yếu lại đi”

Ny Na nhướn cổ cười “Kia, chuyện anh ở Paris, em liền giúp anh giấu đi”

Bình thần ăn xong một bữa cơm đã là buổi chiều. Liên Đạt đề nghị các cô gái đi mua sắm, Ny Na lập tức đáp ứng.

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lấy ra áo choàng cho Ny Na, Khuất Triển Thư ôn hòa nói với nàng “Đi chơi vui vẻ, khi nào cần thì gọi anh đến đón”

Liên Đạt cười nói “Yên tâm, có chúng tôi là người dẫn đường, đi theo tôi nhất định mua được gì đó”

Ny Na hào phóng hôn Khuất Triển Thư, ba cô gái nói cười rời đi.

Viên Đồng Tư cũng cáo từ.

Khuất Triển Thư nhìn Kim Tịch Nhân, cậu vững vàng ngồi ở sofa, một chút bộ dáng rời đi cũng không có.

Tiền khách, Khuất Triển Thư trở lại phòng khách “Cậu không về sao?”

Kim Tịch Nhân ngẩng mặt nhìn Khuất Triển Thư “Vì cái gì tôi không quen anh sớm một chút. Quá khư của anh tôi tuyệt không biết”

Khuất Triển Thư bình thản “Cậu không cần phải...biết”

“Anh từ cách đối xử đến ánh mắt nhìn nàng đều ôn nhu như vậy, anh chưa từng nhìn tôi như vậy”

“Nàng là em tôi”

Kim Tịch Nhân nhíu mày “Hai người không có quan hệ huyết thống”

“Đây cũng là một loại duyên phận, hai chúng tôi giống như anh em bình thường, ở chung thập phần hòa hợp”

“Chẳng lẽ chúng ta quen biết cũng không phải duyên phận?”

Khuất Triển Thư xoa người “Tôi cảm thấy chúng ta không tất yếu phải thảo luận thêm nữa”

Kim Tịch Nhân lập tức nhảy dựng lên, từ phía sau ôm lấy Khuất Triển Thư, mặt dán trên lưng anh “Anh vì cái gì luôn muốn chạy trốn, anh vì cái gì không chịu mở rộng lòng mình? Tin tưởng tôi, tôi sẽ không cho anh thất vọng”

Khuất Triển Thư gỡ ra cánh tay sắt thép của Kim Tịch Nhân “Xin đừng như vậy, thỉnh tôn trọng một chút”

“Anh thậm chí còn cho người ta ngủ trên giường của mình”

Khuất Triển Thư quay đầu liếc Kim Tịch Nhân một cái, không nói thêm gì nữa đi vào phòng đọc sách, đóng cửa lại.

Buổi tối Ny Na trở lại, vui mừng đem những thứ đồ ăn các cô gái trẻ ưa thích mua được cho Khuất Triển Thư xem.

Đột nhiên Ny Na hỏi một câu “Vì cái gì trên tường phòng khách có một cánh cửa?”

Khuất Triển Thư sững sốt một chút “Đó là ý tứ của công ty Kim tiên sinh, sợ cậu ấy có chuyện ngoài ý muốn anh có thể trợ giúp một chút”

“Ra là vậy”

Uống café, hai người ngồi trên sofa xem tivi.

Ny Na ngưng thần nhìn Khuất Triển Thư “Có thể nói chuyện không?”

“Đương nhiên. Nói cái gì?”

“Anh cũng không vui vẻ”

Khuất Triển Thư nghe vậy, sững sốt một chút.

Ny Na mỉm cười nói “Em vẫn lo lắng cho anh, biết anh có công việc tốt, nhưng em cùng mẹ vẫn là lo lắng, cho nên em đến xem anh. Theo như anh lúc trước, mọi việc đều đem chôn chặt che giấu tận đáy lòng. Tuy rằng em biết, mẹ biết, có khi cha cũng biết là anh che giấu điều gì đó, tự gánh vác mọi việc, nhưng chúng em không biết đến tột cùng là chuyện gì, chúng em cũng không có biện pháp giúp anh.”

“Không” Khuất Triển Thư lắc đầu “Anh...”

Ny Na ngồi bên cạnh Khuất Triển Thư, ôm cánh tay anh, đầu tựa trên vai Khuất Triển Thư “Em yêu anh, em hy vọng anh vui vẻ, hạnh phúc. Em nhìn ra anh ở trong này không vui. Là chuyện gì khiến anh không vui, có thể nói cho em biết không?”

“Không, anh không có, em hiểu lầm rồi”

“Như vậy tại sao đôi mắt đen lại nhuốm u buồn không thoát khai, đến tột cùng là chuyện gì? Cho dù cách thấu kính em cũng nhìn ra. Là bởi vì công việc sao? Hoặc là tình cảm lưu luyến không thuận lợi? Em vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy bạn gái anh nhưng lại không có. 2 người chia tay phải không? Tha thứ cho sự tò mò của em, nhưng làm ơn tình tưởng em, em là quan tâm anh”

Khuất Triển Thư vỗ về những sợi tóc vàng của Ny Na, nhẹ nhàng xoay mặt “Không, anh cũng không có thất tình, còn không có bắt đầu. Có lẽ là hoàn cảnh mới chưa thích ứng được, cùng với áp lực công việc làm anh hoang mang”

Ny Na cầm tay Khuất Triển Thư “Được rồi, nếu anh không muốn nói, em không hỏi nữa. Bất quá em nghĩ anh có lẽ quay về Anh quốc đi, anh nhất định vui vẻ một chút”

“Anh phục vụ cho nhà nước chưa đến hai năm, làm sao có thể đi”

Ny Na ngẩng mặt lên “Nhưng anh không vui vẻ a. Quay về Anh quốc đi, anh còn chưa có bằng tiến sĩ, quay về London thì như thế nào? Em tin tưởng vào tới khuôn viên trường học anh sẽ vui vẻ hẳn lên”

Khuất Triển Thư lâm vào suy nghĩ sâu xa.

“Anh không phải tâm tâm niệm niệm luôn nghĩ tới đi học lấy bằng tiến sĩ sao? Nếu không phải mẹ nói bốn học vị còn không làm anh thỏa mãn, anh nguyên bản sẽ không trở về”

Khuất Triển Thư thì thào nói “Đúng vậy, anh nguyên bản cũng không tính trở về”

Lay tay Khuất Triển Thư, Ny Na làm nũng nói “Trở về đi, anh trở về đi, em hy vọng có thể kéo anh trai tiến sĩ của em lên phố, đem anh giới thiệu với bạn bè em. Đáp ứng em, nghĩ lại đi được không?”

Khuất Triển Thư gật đầu “Được, anh sẽ cẩn thận suy nghĩ lời đề nghị của em”

Đêm đó Khuất Triển Thư trần trọc, thật lâu vẫn không thể đi vào giấc ngủ. Thẳng đến sau nửa đêm mới bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Đột nhiên, cảm giác có cái gì đó đến gần mình, trong cơn mệt mỏi, lại không phân biệt rõ là cảnh trong mơ hay là đời thực, đến khi trên môi cảm giác ướt át ngày càng rõ ràng, Khuất Triển Thư mới phát hiện trên người nằm một người, đang hôn chính mình.

Nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, Khuất Triển Thư thấy rõ ràng người này là Kim Tịch Nhân.

Cổ sức đẩy ra Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư từ sofa động thân trên, thấp giọng hỏi “Cậu làm gì?”

Kim Tịch Nhân nhìn Khuất Triển Thư, một chữ cũng không nói.

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Không đợi Khuất Triển Thư nói xong, Kim Tịch Nhân lại nằm đè lên, cảm xúc đôi môi mềm mại phi thường chân thật. Kim Tịch Nhân dùng sức mút lấy môi Khuất Triển Thư, ôm chặt không buông.

Nụ hôn thật sâu lại cực nóng bỏng làm cho Khuất Triển Thư rối loạn, giấy dựa càng lúc càng vô lực, đến khi tách môi ra chỉ có thể dựa vào trong ngực Kim Tịch Nhân thở dốc.

Bên tai Khuất Triển Thư vang lên giọng nói của Kim Tịch Nhân “Tôi thực sự ghen tị, vì cái gì nàng có thể cùng anh chia sẻ nhiều hồi ức như vậy, mà tôi cái gì cũng không có”

Khuất Triển Thư cúi đầu “Mời cậu trở về”

“Tôi sẽ quay về phòng của tôi, nhưng là thời gian còn rất dài, anh phải hiểu được điều này, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay anh”

Trong bóng đêm, Khuất Triển Thư nhìn sâu vào đôi mắt nâu sáng rực của Kim Tịch Nhân.

o.o.o

Lễ Giáng sinh tới gần, ngày nghỉ của Ny Na cũng kết thúc, Khuất Triển Thư giúp nàng sửa sang lại hành lý.

“Suy nghĩ những gì em đã nói” Ny Na một bên sắp xếp lại đồ vật này nọ, đồng thời nhắc nhở Khuất Triển Thư.

“Anh sẽ suy nghĩ thật kỹ”

“Em ở Anh chờ anh”

Tiến Ny Na lên máy bay, Khuất Triển Thư lái xe rời khỏi sân bay, nhưng anh không vội trở về. Dừng xe ở vùng phụ cận sân bay, đứng tựa phía bên ngoài xe nhìn những phi cơ bay lên hạ xuống giữa không trung, nghe được tiếng gầm động cơ đặc biệt, Khuất Triển Thư chỉ cảm thấy có một loại cảm giác mờ mịt bất lực.

Dựng lên rào chắn cho chính mình, nhiều năm như vậy đều bình an vô sự. Vì cái gì? Khuất Triển Thư có một loại cảm giác không đường lùi. Nếu là không thể nhận vẫn là nên rời đi rất xa.

o.o.o

Đại nhạc hội của Lâm Phong phi thường thành công.

Giữa buổi biểu diễn có một vở kịch âm nhạc mê người, Lâm Phong cùng khách quý Kim Tịch Nhân cùng nhau thi triển kỹ thuật khiêu vũ, vũ đạo nóng bỏng quần quýt làm người xem liên tục thét chói tai, cơ hồ phải đem mái sân vận động ném đi.

Kim Tịch Nhân tổng cộng nhảy 3 đoạn, đầu tiên là mặc Tây trang, cùng một đoàn vũ công nhảy điệu Clacket cùng điệu tước sĩ vũ, sau đó cởi Tây trang, mặc áo đen cùng tông với quần Jean đen, giày thể thao, khiêu vũ đường phố, cuối cùng, Kim Tịch Nhân mặc áo sơ mi trắng phối hợp với quần Jean lam, cùng Lâm Phong tựa lưng vào nhau nhảy lạt thân vũ, hai chàng trai trẻ đẹp cùng nhau uốn thắt lưng biểu diễn kỹ thuật làm cho khán giả vô hạn liên tưởng. Đặc biệt trong động tác của Kim Tịch Nhân, có một động tác hát tóc về phía sau, được xưng là gọi cảm đến cực điểm, hình ảnh chụp lại trở thành đầu đề của các trang giải trí.

Hiệu quả đạt được như mong muốn.

Năm buổi biểu diễn kết thúc, trong tiệc mừng công, Kim Tịch Nhân tâm tình tốt, cùng Lâm Phong không ngừng kính rượu mọi người.

Ngồi trong xe trên đường trở về, trong lòng Kim Tịch Nhân còn ôm một chai rượu Vang.

Viên Đồng Tư theo kính chiếu hậu nhìn Kim Tịch Nhân ngồi ở phía sau, anh sợ cậu uống nhiều, đối với thân thể không tốt “Nhân, nếu muốn ối liền nói cho tôi biết để dừng xe”

Kim Tịch Nhân nhắm mắt lại, lắc đầu “Yên tâm, tôi không sao, cũng không lằng lằng, tôi vẫn còn sức”

Nương theo đèn đường, Viên Đồng Tư nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Kim Tịch Nhân trong kính chiếu hậu, lông mi thật dài tạo thành một đạo ám ảnh, khóe miệng một mạt cười thản nhiên, nhưng mi tâm vẫn nhíu lại không buông.

Đứa trẻ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa này, xưa nay chưa từng suy sụp, có lẽ, đã kích như vậy đối với cậu mà nói không phải chuyện xấu.

Nhưng Viên Đồng Tư trong tâm tư vẫn muốn Khuất Triển Thư có thể tiếp nhận Kim Tịch Nhân.

Về đến nhà, sau khi tắm rửa thay quần áo, Kim Tịch Nhân ôm chai rượu Vang đi vào phòng Khuất Triển Thư, cậu hy vọng có thể cùng anh chúc mừng một chút.

Phát hiện trong phòng đọc sách có động tĩnh, Kim Tịch Nhân đặt chai rượu Vang trên bàn, bước nhẹ nhàng đi qua nhìn lên.

Sau một thời gian suy nghĩ Khuất Triển Thư còn chưa đến Đồ thư quán chào từ biệt đã tính toán quay về nước Anh, khát vọng có thể trở về khuôn viên trường học, được trở về cuộc sống bình yên.

Kỳ thật muốn trốn Kim Tịch Nhân cũng không phải không làm được, biển người mờ mịt, Khuất Triển Thư vô danh muốn trốn Kim Tịch Nhân đỉnh đỉnh đại danh cũng không khó khăn.

Đang trong lúc bồi hồi do dự, tuy rằng không bắt tay vào thu thập vật phẩm, nhưng anh đã chuẩn bị thùng, bắt đầu sắp xếp lại sách trong thư phòng, tính toán nếu thực sự phải quay về nước Anh, đầu tiên có thể chuyển thứ này đi trước.

Khuất Triển Thư đang chuyên tâm thu dọn sách, một mặt xếp lại gọn gàng, một mặt lật ra xem, chính mình xem đến mê mẩn, đột nhiên bị tiếng động thật lớn làm kinh hách.

Quay đầu lại, Khuất Triển Thư nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Kim Tịch Nhân, đứng ngoài thư phòng, tiếng động vừa rồi chính là tiếng vọng do cậu dùng sức đẩy cửa vào trong tường.

“Mời cậu giữ phép tắc được không?” Khuất Triển Thư nhìn thấy người tới, nhíu mày.

Kim Tịch Nhân bước đến, một phen giữ chặt Khuất Triển Thư “Anh đang làm cái gì?”

“Sửa sang lại phòng?”

“Sửa sang lại phòng?” Kim Tịch Nhân từ trong mũi hừ ra một tiếng “Sửa sang lại phòng vì sao lại phải đem sách xếp lại, anh phải chuyển đi?”

“A, không, nơi này là do chính phủ thuê cho tôi, tôi sẽ không chuyển đi”

Kim Tịch Nhân vẻ mặt rõ ràng dụ đi “Vậy anh xếp lại sách làm gì?”

Khuất Triển Thư giọng nói bình tĩnh “Bởi vì tôi có thể rời khỏi thành phố, cần đem hành lý chuyển đi trước”

“Rời đi???” Kim Tịch Nhân kêu to.

Khuất Triển Thư nhìn người trước mắt, vẻ mặt “Vậy thì sao”

“Anh muốn đi đâu? Đi chỗ nào?” Kim Tịch Nhân kéo tay áo Khuất Triển Thư, lớn tiếng hỏi.

Khuất Triển Thư nhẹ nhàng ngăn tay cậu “Đây là chuyện của tôi”

“Anh đây là đang trốn tránh sự thật”

Khuất Triển Thư gạt đầu “Có lẽ”

“Vì cái gì?”

Đôi mắt Khuất Triển Thư như hồ nước phẳng lặng không chút gợn sóng “Tôi mệt mỏi. Áp lực cậu cho tôi thật sự quá lớn, tôi rất thống khổ, cho nên tôi muốn chạy trốn. Tôi không muốn đối mặt cậu”

Kim Tịch Nhân ngốc lăng một chút “Như vậy, tôi không bức anh, tôi đáp ứng anh, chúng ta trước có thể làm bạn bè tốt, về sau lại...”

Khuất Triển Thư thủ thế “Không có về sau, chúng ta không có về sau”

“Anh không thể bỏ tôi lại như vậy”

“Đừng trẻ con, cậu gặp được rất nhiều người tốt, điểm này tôi có thể khẳng định”

Kim Tịch Nhân nhào đến, ôm chặt Khuất Triển Thư “Không, không cần rời khỏi tôi, vì cái gì phải rời khỏi tôi? Vì cái gì rất tốt với tôi rồi sau đó lại vứt bỏ tôi?”

Khuất Triển Thư đẩy ra Kim Tịch Nhân “Thỉnh không cần như vậy”

“Trừ anh ra, tôi không có người khác. Tôi chỉ có anh, anh cho tôi ấm áp, hiện tại anh bỏ tôi lại, về sau tôi phải làm sao bây giờ?”

Khuất Triển Thư nở nụ cười “Nhân,công bằng một chút, nhân viên của cậu mỗi người đều đối xử với cậu rất tốt, mỗi một người đều cho cậu ấm áp. Người cậu tin tưởng là bọn họ, chiều có cậu cũng là bọn họ. Tôi bất quá chỉ là hàng xóm của cậu”

Kim Tịch Nhân nhìn Khuất Triển Thư, trong đôi mắt to tràn ngập quyến luyến và khát vọng bi thương “Tôi thích anh. Tôi yêu anh”

“Điều này, tôi chỉ có thể nói, cảm ơn vì nhận được tình yêu của cậu”

Đưa tay che mặt, Kim Tịch Nhân đứng thẳng một lát, xoay người rời đi.

Khuất Triển Thư ngồi trên ghế, bất đắc dĩ lộ ra tươi cười tự giễu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Kim Tịch Nhân bỏ lại toàn bộ công việc, trực tiếp sấn đến phòng tổng tài của Khải Kỳ.

“Có chuyện gì sao?” Lí Cánh Thần ngồi sau bàn, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn, nhìn thấy người đối diện mình, là cây hái ra tiền của công ty.

Kim Tịch Nhân nhìn thẳng đại lão bản “Tôi phải nhờ anh giúp một việc”

“Nói đi”

“Hợp đồng của tôi với công ty, còn bao lâu thì chấm dứt?”

Lí Cánh Thần hơi mỉm cười bên môi “Như thế nào? Nghĩ muốn đi ăn máng khác hay về hưu?”

“Còn bao lâu?”

“Nếu tôi không nhớ lầm còn một năm rưỡi”

“Tôi có thể ký tiếp một thời gian dài, bán mạng cho các anh, thời gian tùy các anh định, năm năm, mười năm, hai mươi năm đều có thể”

Lí Cánh Thần trên mặt ý cười càng sâu “Mạng của cậu, Khải Kỳ muốn cũng vô dụng”

Kim Tịch Nhân kinh ngạc “Như thế nào, anh không tính toán cùng tôi ký hợp đồng dài hạn??? chẳng lẽ tôi không phải là người nổi tiếng nhất sao?”

Lí Cánh Thần lắc lắc ngón trỏ “Mĩ nhân, phải biết rằng, vẻ bề ngoài xinh đẹp là bảo đảm chất lượng thương phẩm ngắn hạn, rất nhanh sẽ mất hiệu lực, tôi không chấp nhận cùng cậu ký hợp đồng dài chừng 10 năm”

“Tôi bất đồng với đám người mẫu nữ, hơn nữa tôi cùng với người mẫu nam khác cũng không giống nhau, tôi là tốt nhất, đặc biệt nhất”

“Đương nhiên tôi biết, nhưng thì sao nào?”

Kim Tịch Nhân nhìn Lí Cánh Thần, người này kẻ khác không bao giờ nắm bắt được sắc mặt, cắn cắn môi, dứt khoát nói “Hiện tại, công ty lấy nhiều ít tiền thuê người mẫu, tôi biết, anh cũng biết. Nếu anh đồng ý, tôi hiện tại có thể sửa lại hợp đồng, ký lại lần nữa, tôi có thể ký hợp đồng dài hạn với Khải Kỳ, toàn bộ tiền tôi thu được chia Khải Kỳ 70%, tiền thuế tôi tự mình gánh vác, không cần phúc lợi. Đây đã đủ hấp dẫn chưa?”

Lí Cánh Thần trong nháy mắt nói “Nhân, cậu hẳn là biết giá trị của cậu. Bất quá, đưa ra điều kiện hậu hĩnh như thế, cậu tính làm cho Khải Kỳ làm việc trái pháp luật phải không?”

“Anh vẫn là ký hay không ký?”

Lí Cánh Thần bất vì sở động “Tôi cuối cùng phải biết cậu muốn cái gì? Có phải hay không?”

“Anh phải giúp tôi lưu lại một người, mặc kệ anh dùng biện pháp gì, đem hắn ở lại Hương Đảo, đừng cho hắn rời đi thành phố. Tôi phải lưu hắn ở lại thành phố này”

Lí Cánh Thần lay lay đầu “Thật không hiểu nên nói cậu như thế nào. Phải biết rằng, cậu hy sinh lớn như vậy, chỉ vì mục đích này? Cậu có nghĩ tới cái giá của nó hay không? Cậu cũng biết cậu sắp sửa mất đi cái gì? Mà sau khi ký hợp đồng mới, cậu sẽ đối mặt với dạng công việc nặng nề gì có biết không?”

Kim Tịch Nhân nói chắc như đinh đóng cột “Cái đó không trọng yếu. Tôi phải lưu hắn trong thành phố”

“Nhưng chúng ta không thể giam người phi pháp không phải sao?”

Kim Tịch Nhân chớp mi nhìn Lí Cánh Thần “Anh có biện pháp, bạn của anh có thể làm được. Bằng không làm sao anh có thể ngồi ở chỗ này?”

Lí Cánh Thần gật đầu “Nói rất đúng”

“Thành giao không?”

Vuốt lên nếp gấp trên tay áo, Lí Cánh Thần không nhanh không chậm nói “Tôi còn không có đáp ứng”

“Còn có điều kiện gì anh cứ việc đưa ra”

“Nói cho tôi biết vì cái gì?”

Kim Tịch Nhân suy nghĩ một chút, cúi đầu “Tôi không thể mất hắn, nếu để hắn đi, về sau tôi chỉ sợ tôi sẽ không còn cơ hội nhìn thấy hắn. Tôi không thể mất hắn”

“Vì không muốn mất hắn, cậu cũng biết cậu phải mất đi cái gì?”

“Cái đó không trọng yếu”

Lí Cánh Thần nâng cằm dương dương tự đắc “Ngồi, ngồi xuống, chúng ta từ từ nói chuyện”

Kim Tịch Nhân ngồi đối diện Lí Cánh Thần, rốt cuộc có thời gian chính thức đánh giá đại lão bản của mình.

Lí Cánh Thần mặc toàn bộ là tây trang đen, cổ áo cùng cổ tay áo lộ ra sẫm trắng, cà vạt đỏ thẫm. Tóc đen toàn bộ chải ra sau đầu, thân thể cường tráng, khuôn mặt anh tuấn, khí chất thâm trầm, anh thoát nhìn giống như nhân vật phong vân bình thường những năm ba mươi đầu thế kỷ một thân rong ruổi khắp các đô thị có nhiều người nước ngoài

Kim Tịch Nhân hỏi “Anh muốn nói cái gì?”

“Như vậy, chúng ta nói chuyện Khuất Triển Thư”

Kim Tịch Nhân kinh ngạc một chút, lập tức thoải mái, dưới trướng Khải Kỳ, nhân vật nổi tiếng nào cùng người nào đại lão bản tự nhiên đều biết.

Đưa tay xoa đầu đang đau nhức, Kim Tịch Nhân ôm đầu nói “Anh ấy, kỳ thực, cũng không có gì hay để nói”

“Tôi xem cũng không hiển nhiên vậy. Có được bốn bằng thạc sĩ ở London cùng Paris, trợ lý ông chủ Đồ thư quán, là một trong những nhân viên công vụ trong hội đồng thành phố, về ngoài anh tuấn, cũng có tài hoa, một phen diễn tấu đàn violon thập phần êm tai dễ nghe, một tay nấu ăn rất cừ, rảnh rỗi thì chuyên nghiên cứu lịch sử đời Tống, giảng viên trung học cùng đại học, bản thân Khuất Triển Thư thập phần nổi bật”

Kim Tịch Nhân gật đầu “Anh biết còn hỏi tôi”

“Vấn đề ở chỗ, cậu rốt cuộc là nghĩ như thế nào, mà anh ta lại nghĩ như thế nào”

Kim Tịch Nhân lộ ra nụ cười cô đơn “Tôi nghĩ rồi, chỉ làm bạn bè bình thường cũng tốt, tôi không muốn mất anh ấy, tôi hy vọng mỗi ngày nhìn thấy anh ấy, nghe giọng nói của anh. Tôi sẽ buộc anh ấy thật chặt, hiện tại anh ấy phải đi, tôi lưu anh ấy lại, bất luận như thế nào đều phải lưu lại”

Lí Cánh Thần đem hai tay đặt trên mặt bàn “Nhân, vài năm này, chuyện xấu của cậu cũng không ít, chính là, cậu hiểu được cái gì là thích, cái gì là yêu không?”

Kim Tịch Nhân lắc đầu “Không, không hiểu được nhiều lắm, nhưng là, tôi biết tôi không muốn mất anh ấy”

Lí Cánh Thần dựa lưng vào ghế, cười nói “Ngu ngốc quả nhiên là ngu ngốc”

Kim Tịch Nhân bắt mắt nhìn chằm chằm đại lão bản.

Lí Cánh Thần hướng người về phía trước, nghiêm túc nói với Kim Tịch Nhân “Nhân, yêu, đích thật là cần cẩn thận che chở, cẩn thận chăm sóc, giống như đóa hoa mỏng manh nhất. Chính là, nếu đóa hoa nở trong vườn hoa, cậu không chiếu sáng, rốt cuộc đóa hoa đó của cậu hay không, ai biết đâu? Cho nên, yêu, có khi, cũng phải dùng cướp đoạt, không đem đóa hoa này đoạt tới tay, ai có thể chứng minh đó chính là của cậu?” Nói xong, Lí Cánh Thần làm ra động tác nắm tay, giống như cướp lấy đồ vật nào đó đem đi.

Kim Tịch Nhân suy tư, nhìn Lí Cánh Thần.

“Nhân, lễ Giáng sinh này, Khải Kỳ sẽ không cho cậu làm bất kì việc gì, cậu có thể có thời gian cho chính mình trong suốt 7 ngày, sáng tạo thế giới này bất quá dùng sáu ngày, tôi nghĩ, cậu nhất định tận dụng 7 ngày này, đoạt lấy thứ của cậu. Hiểu chưa?”

Kim Tịch Nhân chớp mắt to, nhìn Lí Cánh Thần tự vấn.

“Còn có, khi nào ký hợp đồng mới, đọc cẩn thận một chút rồi hãy kí tên. Tốt rồi, cậu đi ra ngoài đi”

Kim Tịch Nhân mang theo biểu tình như mộng du đứng lên, đi đến cạnh cửa, quay đầu lại “Vì cái gì?”

Lí Cảnh Thần một tay lấy ra văn kiện, không ngẩng đầu “Như thế nào, nhìn tôi giống như quỷ hút máu sao?”

“Nhưng là vì cái gì?”

“Không có vì cái gì. Nếu nhất định phải nói có, thì đó là lúc tôi nghe cậu nói “Cái đó không trọng yếu””

Kim Tịch Nhân đã đối thoại xong với đại lão bản.

Công việc rất nhiều, Kim Tịch Nhân còn thật sự tự hỏi phải lợi dụng những ngày nghỉ sắp đến như thế nào.

Viên Đồng Tư cũng thực kinh ngạc, Khải Kỳ cư nhiên cho Kim Tịch Nhân có đầy đủ ngày nghỉ của lễ Giáng sinh, không có an bài công việc cho cậu ta.

Bất quá như vậy cũng tốt, tình tự Tịch Nhân như vậy nhất định không xong, nghỉ ngơi một chút cũng tốt. Nghĩ như vậy, Viên Đồng Tư thật cũng hiểu được dụng ý của công ty.

“Không cần quấy rầy tôi” Kim Tịch Nhân nói với Viên Đồng Tư.

“Biết. Nhưng nếu cậu liên lạc một chút tôi sẽ yên tâm hơn”

“Tôi biết. Tôi sẽ liên lạc với anh”

“Tính đi đâu nghỉ phép?” Viên Đồng Tư hỏi.

“Ở nhà nghỉ phép”

“Khó thấy nha, tôi còn nghĩ cậu sẽ chạy đến vùng phụ cận xích đạo”

“Tuy rằng tôi ở nhà, nhưng trước tiên nói tốt, thì anh tuyệt đối không thể quấy nhiễu đến tôi” Kim Tịch Nhân cảnh cáo nói.

“Tôi biết. Chú ý nghỉ ngơi nhiều, tôi đã đem đồ ăn hộp khẩu vị cùng đồ dùng đưa đến chỗ cậu. Như vậy, nghỉ ngơi tốt đi”

Kì nghỉ Giáng sinh dài hạn của Kim Tịch Nhân bắt đầu.

Khuất Triển Thư cũng nghỉ.

Từ lúc kì nghỉ bắt đầu, Kim Tịch Nhân liền ứng trong sofa nhà Khuất Triển Thư, vì cậu cảm thấy được nơi này thoải mái, về phương diện khác, cậu phải nhìn chăm chăm Khuất Triển Thư.

“Cậu không cần làm việc sao? Không có an bài cắt băng khánh thành hoặc chụp ảnh sao?” Khuất Triển Thư ở phòng đọc sách hỏi vọng ra.

“Không có, công ty khai ân, cho tôi một kỳ nghỉ đầy đủ”

Suốt buổi sáng, Khuất Triển Thư ở trong thư phòng đọc sách, Kim Tịch Nhân ở phòng khách xem tivi, báo chí.

Thời gian buổi chiều, Khuất Triển Thư rời phòng đọc sách “Cậu có đói bụng không?”

Kim Tịch Nhân gật gật đầu.

Khuất Triển Thư làm sandwich cùng café, mang đặt ở trên bàn.

Kim tịch nhân không khách khí cầm ăn ngay.

Khuất Triển Thư không uống café, nắm chén thủy tinh trong suốt.

“Anh uống cái gì?” Kim Tịch Nhân hỏi.

“Nước”

“Không đúng, còn có thứ khác, tôi thấy rồi”

Đối với câu hỏi của Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư cười “Nước, thêm cục đá, thêm một miếng chanh. Tôi hiện tại không muốn uống café”

Uống xong buổi trà chiều, Kim Tịch Nhân tựa vào sofa “Chúng ta đến nói chuyện phiếm đi”

Khuất Triển Thư tạm thời cũng không muốn xem sách, liền hỏi “Tán gẫu cái gì?”

Kim Tịch Nhân nằm dựa vào tay vịn sofa “Về đến tâm sự chuyện của anh”

“Tôi có cái gì để tán gẫu, không bằng tán gẫu chuyện của cậu”

“Không, anh mới đáng giá tán gẫu, anh học tiểu học ở đâu?”

Khuất Triển Thư cười nói “Không bằng trích một phần sơ yếu lý lịch cho cậu”

Kim Tịch Nhân gật đầu “Cũng có thể”

“Tôi học tiểu học cùng trung học trường làng, sau khi tốt nghiệp vào trường đại học Hương Đảo, bởi vì thành tích ưu tú, đến năm 2 được đi London theo diện trao đổi học sinh, vì thế khi tốt nghiệp khóa chính quy tôi có 2 bằng thạc sĩ. Sau đó tôi đậu nghiên cứu sinh ở London, học hai năm, lúc sau lại đậu nghiên cứu sinh đại học Paris, cuối cùng, kết thúc sự nghiệp nghiên cứu sinh tôi cũng có 2 bằng thạc sĩ”

“Lợi hại, anh học hành quả nhiên thuận lợi”

Khuất Triển Thư cười cười “Không có gì, có người mới hai mươi tuổi đầu lập tức lấy bằng tiến sĩ, tôi thực sự không tính là cái gì. Nói cho cùng, tôi thích cuộc sống ở trường học”

“Tất cả cuộc sống của anh cơ hồ đều ở trong trường học, kìa tức xá, không biết nhàm chán sao?”

“Như thế nào có thể, kiếp sống trường học rất nhiều màu sắc phong phú, đương nhiên, mỗi người sẽ trải qua khác nhau, ý tưởng cũng bất đồng. Có lẽ, người khác cũng không nghĩ giống tôi”

“Sau giờ học anh đi làm thêm sao?” Kim Tịch Nhân hỏi.

Khuất Triển Thư lắc đầu “Thành thật mà nói, tôi thật ra rất hy vọng có thể tích lũy kinh nghiệm, bất quá, học bổng của tôi vậy là đủ rồi, mặt khác thành tích tôi tốt, trường học cùng giáo sư có phần thưởng khác cho tôi, tôi không cần làm thêm. Sau khi học xong tôi tham gia hội học sinh, hơn nữa còn làm công ích”

“Là chăm nom người già, mẹ góa con côi sao?”

“Không, là tổ chức xã khu cho bọn nhỏ đọc sách, hội bạn đọc. Cũng có các bà nội trợ đến tham dự, hiệu quả không tồi”

“Anh thích đọc sách như vậy sao?” Kim Tịch Nhân khó có thể tin hỏi.

“Phải đọc vạn cuốn sách, không bằng đi ngàn dặm đường. Tôi không có cơ hội đi ngàn dặm đường, tự nhiên hy vọng có thể đọc sách nhiều hơn. Phúc hữu thi thư khí tự hoa (trong lòng có sách vở mặt mũi tất yếu sáng sủa), người cũng có thể xem nhiều sách, đi nhiều nơi, đối với công việc của bản thân mà nói cũng tốt”

“Đúng rồi, cho nên anh lớn lên có phong độ của người trí thức, thanh cao, nho nhã như vậy”

Khuất Triển Thư lắc đầu cười “Không có, tôi chỉ là ít nói, cũng không yêu thích nói chuyện thôi”

Nhìn đôi mắt đen của Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân cảm thấy tâm động, nam nhân trước mặt nhã nhặn lại ôn nhu, cậu thật tình là thích anh.

“Vẫn là một mình? Anh không có đơn sao?” Kim Tịch Nhân lại hỏi.

Khuất Triển Thư lắc đầu “Không, tôi có bạn học, có đàn anh, có bạn bè, có sách sẽ không cô đơn. Cuộc sống một mình thực gian nan, nhưng xem như có khổ cũng có nhạc. Cậu không cần hiểu lắm, tôi cũng không phải một người không biết chùng mực, làm nhân viên công vụ vì quốc gia phục vụ, tôi thực thỏa mãn”

Kim Tịch Nhân tiến đến gần một chút “Uy, nhân viên công vụ, thu vào nhiều ít, có thể tiết lộ một chút không?”

Khuất Triển Thư nhìn thoáng qua Kim Tịch Nhân “So với thù lao 8 số của cậu tự nhiên là không thể so sánh”

Kim Tịch Nhân đưa tay vỗ Khuất Triển Thư một chút “Ai muốn cùng anh so. Nói nói, thu nhập nhiều ít? Anh là trợ lý chủ tịch a”

Khuất Triển Thư suy nghĩ một chút “Tính cả phúc lợi, một năm ước chừng là năm mươi vạn”

Kim Tịch Nhân tươi cười thoải mái “Đủ rồi”

“Đúng vậy, tôi thực thỏa mãn. Chỉ cần mua lại một căn nhà, hết thủy đều hoàn mỹ”

“Uhm” Kim Tịch Nhân điểm đầu, đứng lên đến ngồi xuống bên người Khuất Triển Thư, âu yếm như con mèo nhỏ.

Khuất Triển Thư khẽ nhú mày “Cậu làm gì?”

Kim Tịch Nhân ngẩng mặt lên, cười, dương quang sáng lạn “Tôi vui vẻ”

“Không có chuyện gì, vui vẻ cái gì?”

“Đã biết thu nhập của anh, so với tưởng tượng của tôi tốt hơn, tôi cảm thấy thực vừa lòng”

“Ra vậy” Miệng nói như vậy, nhưng Khuất Triển Thư vẫn mang vẻ mặt nghi vấn.

Kim Tịch Nhân đầu dựa trên vai Khuất Triển Thư “Nói như vậy, anh dư dả nuôi tôi”

“A”

Kim Tịch Nhân đơn giản đem cả thân thể dựa vào trên người Khuất Triển Thư “Nuôi tôi không tốn mấy tiền, tôi cũng sẽ không loạn tiêu tiền, anh nuôi tôi một chút vấn đề đều không có. Kia, tôi về sau đã có thể về anh nuôi”

Khuất Triển Thư né tránh, ly khai “Tôi chưa nói qua phải nuôi cậu”

Kim Tịch Nhân lại cọ cọ bên người Khuất Triển Thư sờ sờ dụi dụi “Mặc kệ, dù sao tôi chính là muốn anh nuôi, tôi nhận định anh”

Khuất Triển Thư đứng lên “Tôi đi xem sách” Nói xong trở về phòng đọc sách đóng cửa lại.

Kim Tịch Nhân nằm trên sofa, nhìn chăm chăm cửa thư phòng nửa ngày.

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ném qua cơn chiều Khuất Triển Thư làm, Kim Tịch Nhân ở phòng khách đi tới đi lui, vận động đơn giản hoạt động gân cốt.

Nhìn Khuất Triển Thư vừa muốn trốn trở lại phòng đọc sách, Kim Tịch Nhân gọi anh lại “Uy, xem sách cả ngày, cổ anh không đau sao?”

Khuất Triển Thư dừng lại một chút ở cửa phòng đọc sách, sau đó ngồi vào sofa phòng khách.

Kim Tịch Nhân mở CD, cũng ngồi vào sofa.

Nhạc giao hưởng, tiếng đàn dương cầm vang lên những tiết tấu duyên dáng.

Chống cằm nghe một hồi, Khuất Triển Thư hỏi “Không nghĩ tới cậu thích Mạc Trát”

Kim Tịch Nhân lộ ra vẻ mặt mờ mịt “A, không biết. Tôi nói muốn cùng anh nghe nhạc, Đồng Tư cho tôi mượn cái này”

Khuất Triển Thư cười lắc đầu “Anh ta đối với cậu thật không tồi”

“Đúng vậy, tôi vừa vào nghề là anh ấy giúp tôi, bảy năm, anh ta đối tốt với tôi thực không thể nói hết, giống như là anh em, anh ta sẽ vì tôi lo lắng, thay tôi nhận công việc, không yêu cầu những việc tôi không thích, bảo hộ, chiếu cố tôi”

Chú ý tới biểu tình của Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân vội vàng xua tay “Anh đừng hiểu lầm, chúng tôi không có gì, chúng tôi chính là quan hệ quản lý với người mẫu. Cái này không giống với yêu thích”

“Không, tôi không hiểu lầm. Là cậu nghĩ nhiều”

“Anh không ăn dấm?” Kim Tịch Nhân nhìn chằm chằm mặt Khuất Triển Thư không chớp mắt.

“Tôi còn không nhàm chán đến vậy”

Nhìn Kim Tịch Nhân chu môi bất mãn, Khuất Triển Thư cười nhạt.

“Uy, chúng ta đến nói chuyện phiếm” Kim Tịch Nhân mang nước trái cây ngồi đối diện Khuất Triển Thư, muốn dẫn dắt anh nói chuyện cùng.

“Tán gẫu cái gì?”

“Tán gẫu chuyện của anh, tỷ như cha mẹ anh là người như thế nào? Thời thơ ấu trải qua ra sao? Có cái gì...khó quên? Nói nói”

Nghe được vấn đề của Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư sững sốt một chút, trầm mặc ngồi thật lâu.

Kim Tịch Nhân có chút lo lắng nhìn Khuất Triển Thư “A, thực xin lỗi. Khó nói quá phải không?”

Khuất Triển Thư là người luôn luôn có thể nói chuyện lưu loát, cũng có chút khó khăn mở miệng “Cha tôi là một người bình thường, là một viên chức công ty, mẹ tôi cũng vậy”

“Ba người một nhà có ra ngoài chơi không?”

Khuất Triển Thư lắc đầu “Sẽ không, phải nói là tôi không nhớ rõ. Lúc tôi còn nhỏ, tình cảm bọn họ đã phai nhạt. Sau đó, cha tôi có người mới, ông cũng không có yêu cầu ly hôn, chính là mất tích không dấu vết. Mẹ tôi một mình mang theo tôi, tôi nghĩ mình nhất định gây cho bà rất nhiều phiền toái”

Tươi cười trên môi Kim Tịch Nhân tiêu thất, cậu dùng ánh mắt đồng tình nhìn Khuất Triển Thư.

“Tôi vẫn ở trọ trong trường, nghỉ cũng không về nhà, thành thật mà nói tôi cũng không thông minh, cho nên toàn bộ thời gian dùng để làm bài tập, hàng năm đứng thứ nhất lấy học bổng, như vậy, cho dù mẹ không lo cho tôi, tôi cũng có thể tiếp tục học tập”

“Vì cái gì?”

Trong đôi mắt đen láy của Khuất Triển Thư hiện lên một tia đau thương, anh yên lặng nhìn Kim Tịch Nhân “Vì cái gì, bởi vì tôi không phải cậu. Nếu tôi muốn tiếp tục sinh tồn, bằng cấp là lợi thế lớn nhất, tôi phải có bằng cấp tốt mới có thể có công việc ổn định, mới có thể sinh tồn trong xã hội”

Kim Tịch Nhân đưa tay lên làm dấu trên mặt mình “Anh cũng rất đẹp, thực sự tôi không lừa anh, người gặp qua anh đều cho rằng anh rất đẹp, em gái anh không phải cũng nói như vậy sao”

Khuất Triển Thư cười một chút, không có đáp lại.

“Sau đó thế nào?” Kim Tịch Nhân lại hỏi

Khuất Triển Thư ngẩng đầu lên, tựa vào sofa “Sau đó, mẹ tôi tìm được người yêu mới, quyết định ly hôn. Hai người đều tự bay đi chân trời mơ ước của mình”

“Vậy anh...”

“Tôi, tôi ở lại trong nước tiếp tục sự nghiệp học tập. Bọn họ đều không lựa chọn mang tôi theo, tôi cũng không muốn rời đi, tôi thích Hương Đảo, tôi thích thành phố này. Vì vậy, thành phố cho tôi những cơ hội lớn hơn, học tập thành công, tôi lựa chọn trở về, làm nhân viên công vụ phục vụ đất nước”

“Anh hận cha mẹ mình không?”

“Đương nhiên không. Bọn họ có quyền lựa chọn cuộc sống của chính mình, tôi không ngại, thực sự. Hiện tại, mẹ tôi vẫn còn liên lạc với tôi, lần hôn nhân thứ hai của bà cũng không tồi”

Âm nhạc dừng lại, phòng khách lâm vào trầm mặc.

Kim Tịch Nhân chuyển qua ngồi bên người Khuất Triển Thư “Anh nhất định thực cô đơn”

“Không”

“Gạt người, tôi mới không tin anh nói, anh sống cuộc sống một thân một mình, làm sao không cô đơn, cảm giác gia đình không phải bạn học, giáo sư, đồng nghiệp có thể cho anh, anh không cần mạnh miệng, anh nhất định là cô đơn”

Khuất Triển Thư cúi đầu, tóc đen chảy trên trán “Được rồi, cho dù cô đơn tôi vẫn tốt lắm, nhưng...”

Kim Tịch Nhân đánh gãy lời nói Khuất Triển Thư “Nhưng nếu anh cùng tôi một chỗ, chúng ta liền không cô đơn”

Khuất Triển Thư á khẩu...Nhìn Kim Tịch Nhân bên người.

Kim Tịch Nhân mang theo ánh mắt say đắm nhìn anh. Đôi mắt đen tinh khiết như mặt nước, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan đẹp đẽ cương nghị, giống như chiến binh, chính là khí chất lại tao nhã, đoan chính, sáng sủa.

Giống như đã bị hấp dẫn, Kim Tịch Nhân không tự chủ được dựa sát vào, dựa sát vào.

Khuất Triển Thư đứng lên, đưa tay đẩy mắt kính “Tôi phải nghỉ ngơi, cậu cứ tự nhiên” Sau đó xoay người tránh ra.

Kim Tịch Nhân có chút buồn bã ngồi yên, nguyên bản, cậu nghĩ đến có thể hôn anh, sau đó còn nghĩ biện pháp có tiến thêm một bước, phát triển mối quan hệ, xem ra, hôm nay không được.

Ngày hôm sau của kỳ nghỉ, Kim Tịch Nhân vẫn ở lại nơi của Khuất Triển Thư, ngủ ở sofa nhưng tờ ở phòng khách.

Thái độ Khuất Triển Thư đã hòa hoãn rất nhiều, Kim Tịch Nhân cũng liền thành thật không khách khí muốn này muốn nọ.

Nằm qua bữa tối, hai người cùng ngồi ở sofa xem tivi.

“Anh có muốn đến bên nhà tôi ngồi?” Kim Tịch Nhân phát ra lời mời “Lại nói tiếp, anh còn không qua bên đó”

“Đi qua một lần”

“Khi nào? Tôi như thế nào không nhớ rõ?”

“Cậu uống sau, quản lý của cậu kêu tôi chiếu cổ cậu một chút, tôi phải ngồi ngay người một lúc”

“A!” Kim Tịch Nhân ảo não khẽ gọi, hai tay ôm đầu “Chán ghét, tôi cứ nhiên tuyệt không nhớ rõ”

Hai người ngồi ở phòng khách nhà Kim Tịch Nhân.

Diện tích phòng Kim Tịch Nhân so với bên phòng Khuất Triển Thư nhỏ hơn, trừ bỏ phòng khách cùng phòng ngủ ở ngoài, còn khác nhau phòng để quần áo, phòng tắm thực ra cũng lớn hơn rất nhiều so với Khuất Triển Thư bên kia.

“Quần áo của cậu thực không ít” Khuất Triển Thư nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên thấy phòng để quần áo.

“Đúng là không ít, không có biện pháp, một bộ quần áo tôi không thể mặc hai lần. Mỗi một quý đều phải xử lý bớt rất nhiều quần áo, sau đó lại mua mới”

“Xử lý như thế nào?” Khuất Triển Thư tò mò hỏi.

“Một bộ phận sẽ đưa đến hai cửa hàng bán đi, một phần sẽ quyên góp cho bên ngoài, một bộ phận gửi người khác, đặc biệt yêu thích thì tôi sẽ lưu lại”

“Phương diện này chi tiêu không nhỏ đi”

Kim Tịch Nhân gật đầu “Phải mặc hàng hiệu, quần áo ở ngoài, còn có giày, thắt lưng, trang sức còn có đồng hồ, có nhà tài trợ trang phục, khi tham dự lễ khai trương hoặc lễ trao giải sẽ có công ty tài trợ quần áo cho tôi, nhưng có khi cũng phải tự chi. Kỳ thật, trong cuộc sống tôi không mặc những thứ này, tôi thích áo thun quần jean”

“Uhm” Khuất Triển Thư nghĩ tới quần áo trong phòng ngủ của Kim Tịch Nhân, bên trong cơ hồ tất cả đều là áo sơ mi trắng, áo thun cùng quần jean.

“Đúng rồi, muốn xem những thứ tôi cất giữ không?” Kim Tịch Nhân đứng lên, hưng phấn đề nghị.

Lúc nhìn thấy trang sức của Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư một phen kinh ngạc thật lớn.

Kim Tịch Nhân cư nhiên có nhiều loại trang sức như vậy, vòng cổ, vòng tay, nhẫn cùng hoa tai, tạo hình, chất liệu khác nhau, có thứ bằng kim loại sáng bóng xinh đẹp, còn có chất liệu gỗ, xương, gốm sứ, có bảo thạch quý báu, cũng có nhựa tiện lợi, được phân loại chỉnh tề đặt trong từng ngăn kéo.

“Đúng vậy, hàng năm đều mua mới, mỗi cái tôi đều có mang qua một lần. Nhẫn hiệu nổi tiếng cũng có, bình dân cũng có, anh xem này, dây đeo tay cũng có thể đổi thành vòng tai” Nói xong, Kim Tịch Nhân đem trang sức biểu diễn cho Khuất Triển Thư xem.

“Không tồi, rất được” Khuất Triển Thư gật đầu.

“Cậu sắp xếp thật chỉnh tề”

Kim Tịch Nhân cười ngượng ngùng “Đều là nhân viên công ty giúp tôi sửa sang lại, nhưng tôi cũng không có bày biện lung tung, lấy ở đâu sẽ trả lại vào chỗ đó”

“Ra trước ống kính quần áo phải phối hợp hoàn hảo?”

“Phải, stylish sẽ cho ý kiến, có khi cũng lấy ý kiến của tôi, mặc khác, stylish ở phòng chụp ảnh cùng nhân viên hậu trường cũng đề ra ý kiến, có khi, còn có thể đặc biệt tạo một ít trang sức phù hợp”

Kim Tịch Nhân lấy ra đồng hồ của mình, tổng cộng có 5 cái, toàn bộ là hàng hiệu.

“Đẹp vậy” Khuất Triển Thư không khỏi tán thưởng.

“Toàn bộ là đồ tặng, đều là vì tham dự sự kiện từ thiện mà được tặng, rất có ý nghĩa. Đây là do một xưởng đặc biệt chế tạo ra, toàn bộ thế giới chỉ có 5 cái” Kim Tịch Nhân chỉ vào một tay đeo đồng hồ nói.

Khuất Triển Thư du học ở Anh, Pháp, cũng có đi Thụy Sĩ, biết đồng hồ thủ công chế tác có bao nhiêu xuất sắc cùng quý báu. Loại đồng hồ này có thể thấy trên internet, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy trực tiếp, công nghệ tinh xảo làm anh tán thưởng không thôi.

Đi thăm nhà Kim Tịch Nhân một phen, hai người ngồi ở sofa phòng khách nhà cậu.

Kim Tịch Nhân nhớ tới gì đó, chạy đến phòng bên cạnh, lấy ra mấy lon bia “Chúng ta đến nói chuyện phiếm”

Khuất Triển Thư mở một lon, một hơi uống xong một một nửa, cảm giác mát lạnh làm cho người ta nhìn không được nhả ra một hơi sáng khoải “Tốt, tán gẫu cái gì?”

“Nghe nói anh chuyên nghiên cứu lịch sử đời Tống, phải không?”

Khuất Triển Thư gật đầu “Sau khi học xong, thời gian chủ yếu tập trung học tập các triều đại lịch sử, nghiên cứu chưa nói tới, xem không ít sách, có điểm yêu thích”

“Làm giảng viên anh sẽ giảng đoạn lịch sử này sao?”

“Ở Trung học cũng có một số tiết vừa mới nhận chính là giảng đoạn lịch sử này. Ở đại học cũng có một học kỳ dạy môn này. Bởi vì tôi tự mình đọc sách, cũng làm không ít khảo chứng cùng nghiên cứu, cho nên không phụ sứ mệnh giảng dạy”

Kim Tịch Nhân nhúc nhích đầu “Anh không phải là thích Tống triều?”

“Phải Đại Tống vương triều là một triều đại thịnh vượng, thực huy hoàng”

“Không đúng, Đời Đường mới là triều đại huy hoàng nhất”

Khuất Triển Thư cười lắc đầu “Đúng vậy, đời Đường là một triều đại huy hoàng, Trinh Quán chi trị (sự vàng son của niên đại Trinh Quán), Khai Nguyên thịnh thế (thời kì lịch sử sán lạn), đúng là bởi vì nhà Đường có đường lối tốt đẹp làm trụ cột, cho nên nhà Tống mới trở thành triều đại có tổng giá trị quốc dân cao nhất trong lịch sử Trung Quốc, hơn nữa khoa học kỹ thuật phát triển tốt nhất, một triều đại có nhiều thành quả nhất, bất luận là khoa học kỹ thuật, văn hóa, giáo dục hay là quân sự, các phương diện đều phát triển tương đối tốt”

“Chính là tôi cuối cùng cảm thấy được nhà Tống yếu nhược, anh xem Mông Cổ...”

Chú ý trong sự kinh ngạc của Khuất Triển Thư mang theo ánh mắt tán thưởng, Kim Tịch Nhân vội vàng dừng lại “Tôi nói sai rồi?”

“Không có. Kia chính là một vấn đề”

“Nga” Kim Tịch Nhân đáp lời “Anh vì cái gì cảm thấy hứng thú với lịch sử nhà Đường?” Cậu lại đặt ra vấn đề.

Khuất Triển Thư lộ ra nụ cười là lạ “Bởi vì tôi lúc còn rất nhỏ, tiểu thuyết võ hiệp đầu tiên xem chính là chuyện đời Đường” Nói chuyện này Khuất Triển Thư ngượng ngùng.

Kim Tịch Nhân nhích lại gần “Tiểu thuyết võ hiệp gì? Ai viết?”

“Anh hùng xạ điêu”

Kim Tịch Nhân hưng phấn ngồi lại gần “Tôi cũng xem qua, tôi cũng xem qua, viết rất tuyệt a”

“Tôi xem đầu tiên vốn là anh hùng xạ điêu, để lại cho tôi ấn tượng khắc sâu, cho nên lên cấp 2, liền đặc biệt lưu ý những đoạn lịch sử có liên quan đến đời Đường, chuyên môn tìm các loại sáng tác có liên quan xem, chính thống có “Sử ký”, hoặc là nhân vật truyện ký, còn có tuyển tập tác phẩm văn học...chậm rãi bắt đầu nghiên cứu”

“Anh yêu thích nhân vật nào? Quách Tĩnh?”

Khuất Triển Thư hài hước đáp “Tôi không có đặc biệt thích nhân vật nào, dưới ngòi bút Kim tiên sinh mỗi nhân vật đều có đặc điểm riêng, không giống nhau, nhưng thực chân thật, mỗi cá nhân đều có ưu khuyết điểm, mỗi nhân vật đều có mâu thuẫn trong tính cách và quan điểm. Tôi cảm thấy như vậy mới là thật, chân chính là con người. Hình tượng nhân vật to lớn tuyệt không chân thật”

Kim Tịch Nhân gật gù đầu “Như vậy a, tôi ưa Hoàng dục sư”

“Ân, Đông tà, không tồi”

“Như thế nào?”

“Tôi nghĩ cậu sẽ thích Hoàng Dung, thông minh hoạt bát lại xinh đẹp”

Kim Tịch Nhân mạnh mẽ lắc đầu “Mới sẽ không, nàng rất có tâm cơ, tôi không thích, tôi thích đơn giản một chút, giống Song Nhân là tốt rồi”

“Đúng vậy, Song Nhân không tồi”

Kim Tịch Nhân nhìn Khuất Triển Thư, ánh mắt trở nên thật ôn nhu, tay đặt ở đầu vai Khuất Triển Thư “Tôi thích anh. Anh thật ôn nhu, đối với tôi thật ôn nhu”

Khuất Triển Thư bất động thanh sắc đẩy tay Kim Tịch Nhân “Nói qua không ít lần cậu không cần hiểu lắm”

Kim Tịch Nhân bắt khuất cọ lại gần, cả thân thể đều đặt trên người Khuất Triển Thư “Tôi không có hiểu lắm, anh khẳng định vẫn là có một chút thích tôi” Nói xong, cậu dùng ngón tay trở đưa lên làm dấu ở đầu ngón tay “Anh khẳng định vẫn có thích tôi một chút như vậy”

“Vì cái gì? Cho tôi một cái lý do để tôi thích cậu?” Khuất Triển Thư hỏi, đôi mắt đen trong suốt như nước.

Kim Tịch Nhân kéo khoe miệng, lộ ra một nụ cười hấp dẫn “Bởi vì bộ dáng tôi đẹp”

Khuất Triển Thư sững sốt, lập tức cười lắc đầu “Tôi cũng không cảm thấy được, nói cho cậu biết, tôi tuyệt không kém cậu”

Kim Tịch Nhân ôm cổ Khuất Triển Thư, chóp mũi hai người cách nhau không quá một tấc “Tôi biết, tôi thấy, cho nên, anh càng hấp dẫn tôi. Tôi đã bị anh mê hoặc hoàn toàn. Anh khi nào thì có thể bị tôi mê hoặc?”

Khuất Triển Thư giãy ra, ngữ điệu bình tĩnh, biểu cảm cũng bình tĩnh “Tôi nghĩ tôi sẽ không”

“Tôi không tin”

“Thu hồi sự tự tin kỳ diệu và khó hiểu của cậu. Tin hay không là chuyện của cậu.”

Đưa tay ôm bụng, Kim Tịch Nhân cau mày “Tôi đói bụng”

“Không cần ăn, bảo trì dáng người”

“Tôi không cần, anh đi nấu” Nói xong, Kim Tịch Nhân bắt đầu xả loạn ống tay áo Khuất Triển Thư.

“Quá muộn rồi, không cần ăn gì nữa, không tốt lắm”

“Chính là rất đói, tôi đói bụng rất thống khổ”

Nghe Kim Tịch Nhân thuyết minh khoa trương, Khuất Triển Thư bắt đầu dĩ cười, đứng lên.

Kim Tịch Nhân đột nhiên đề nghị “Không bằng chúng ta đi ra ngoài ăn cơm?”

“Đi ra ngoài?”

“Đúng vậy, chúng ta cùng đi chợ đêm ăn” Kim Tịch Nhân hưng phấn đứng lên, bộ dáng nóng lòng muốn thử.

Khuất Triển Thư xoay đầu nhìn Kim Tịch Nhân “Cậu có thể đi ăn ở chợ đêm sao?”

“Vì cái gì không thể?”

“Cậu không sợ bị nhận ra?”

“Hắn là không thể nào”

Nhìn Kim Tịch Nhân biểu hiện dáng vẻ ngốc ngốc quen thuộc, biểu cảm của cậu so với biểu cảm cực đẹp hấp dẫn mê người trong lúc quảng cáo, trên phim truyền hình trong tivi hoàn toàn bất đồng, Khuất Triển Thư mỉm cười như anh trai nhìn cậu em

“Như vậy cũng tốt, chúng ta đi chợ đêm mua đồ ăn khuya về ăn, cậu cảm thấy thế nào?”

Kim Tịch Nhân mạnh mẽ gật đầu “Tốt”

Khuất Triển Thư lái xe chở Kim Tịch Nhân đến chợ đêm trên Tỉnh lộ, chợ đêm mùa đông tan chợ sớm, nhưng thời gian còn chưa đến khuya, vẫn có người, coi như náo nhiệt.

Đem cơm hải sản gói lại xong, Khuất Triển Thư khởi động xe.

Kim Tịch Nhân đội nón lưỡi trai, kính mắt to bản, trong màn đêm, dưới ánh đèn đường, thật sự không ai nhận ra cậu, Kim Tịch Nhân mừng rỡ ngó đồng ngó tây.

Xe đi qua một siêu thị, Kim Tịch Nhân đứng lên “Thư, dừng một chút, dừng một chút, tôi muốn mua vài thứ”

Đậu xe xong, hai người cùng nhau đi vào siêu thị.

Siêu thị cơ hồ không có ai, Kim Tịch Nhân thoải mái đi xem một loạt các gian trưng hàng hóa, vui sướng hài lòng.

“Cậu muốn mua cái gì?” Khuất Triển Thư hỏi.

“Bia, còn có, thấy cái gì cần thì mua”

Hai người sóng vai đi qua các gian hàng hóa, Kim Tịch Nhân đem các loại bia chọn được bỏ vào xe đẩy.

Khuất Triển Thư nghĩ mình có thể mua đồ dùng cuộc sống, vì thế cũng bắt đầu xem các gian vật dụng.

Đi tới đi lui, Kim Tịch Nhân ngón tay như vô tình chạm đến tay Khuất Triển Thư, anh còn đang chú ý tìm kiếm vài thứ cần mua cho mình, không lưu ý đến. Kim Tịch Nhân chậm rãi nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay Khuất Triển Thư, mới đầu chỉ là một ngón, sau đó là hai, cuối cùng, cậu thành công lồng mười ngón tay của mình và Khuất Triển Thư vào nhau, sóng vai mà đi.

Bàn tay Khuất Triển Thư thực ấm áp, tạo cho Kim Tịch Nhân một cảm giác an toàn, ỷ lại dựa dẫm vào, cậu lưu luyến cảm giác trong tay, không muốn buông ra.

Không biết Khuất Triển Thư chú ý tới khi nào, ánh mắt nhìn đến đôi bàn tay đang lồng vào nhau, nhẹ nhàng bỏ tay Kim Tịch Nhân ra.

Nhìn bóng lưng Khuất Triển Thư đơn độc đi ở phía trước, trong lòng Kim Tịch Nhân dâng lên một tia ủy khuất cùng chua xót, anh luôn như vậy tra tấn cậu, vào thời điểm cậu nghĩ có thể có được, anh liền đem tay cậu đẩy ra.

Chú ý tới thời điểm tầm mắt Khuất Triển Thư không thấy mình, Kim Tịch Nhân nhanh chóng đi vào một gian hàng phía bên trong, lấy ra trên giá đựng vài thứ đồ vật giống nhau, cầm chặt trong lòng bàn tay.

Lúc tính tiền, Kim Tịch Nhân cố ý để Khuất Triển Thư tính tiền trước, chính mình chậm rãi theo ở phía sau.

Trở lại nhà Kim Tịch Nhân, ăn cơm xong, Kim Tịch Nhân đem bia đến uống, đồng thời đưa cho Khuất Triển Thư.

Ngăn không được mè nheo của Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư cũng uống.

Hai người một bên xem giải trí đêm khuya một bên uống bia, xem đến đoạn buồn cười đồng thanh cười to.

Cứ như vậy, bia một lon lại một lon bị tiêu diệt hết, chỗ bia tồn kho đều đem ra uống sạch.

Nhìn thấy một loạt vỏ bia xếp chỉnh tề trên mặt đất, Khuất Triển Thư cười lắc đầu “Hoàn hảo không cần đi làm, uống thành như vậy. Như vậy không tốt”

“Anh say sao?” Kim Tịch Nhân tựa vào vai Khuất Triển Thư

“Để chứng minh tôi không có say, tôi quyết định thừa nhận, tôi say” Khuất Triển Thư cũng không thực say, nhưng là uống nhiều hơn, quả thật có chút mông lung.

Kim Tịch Nhân hi hi cười không ngừng “Anh này trả lời cái gì?”

“Người bình thường uống rượu đều nói không say, mà người không có say sẽ nói say say, cho nên, vì chứng minh tôi không có say, tôi thừa nhận mình say”

Kim Tịch Nhân nhích đến càng gần, mặt hai người cơ hồ chạm vào nhau, trước mắt phóng đại khuôn mặt tuần tú làm Khuất Triển Thư không khỏi muốn lui về phía sau.

“Thật sự, say?” Kim Tịch Nhân nhấn âm từng chữ không rõ ràng, ánh mắt mê ly, đôi mắt nâu to lấp lánh trong sương mù, nụ cười ngây ngô bên môi.

“Ân” Khuất Triển Thư gật đầu, đưa tay đỡ vai Kim Tịch Nhân “Cậu cũng say, tôi dìu cậu đi nghỉ ngơi”

Kim Tịch Nhân quay đầu, toàn thân vô lực tựa vào trên người Khuất Triển Thư, miệng lầm bầm “Tôi mới không có say, bao nhiêu bia ấy tính làm cái gì? Tính cái gì? Chúng ta uống tiếp, uống tiếp...”

Đem Kim Tịch Nhân dìu đến phòng ngủ, Khuất Triển Thư đỡ Kim Tịch Nhân nằm xuống.

Giường Kim Tịch Nhân là giường lớn theo phong cách cổ điển, chất liệu tinh tế, hoa văn tinh xảo, nệm rất co dãn, chăn màn gối đệm đều là hàng hiệu, gối đầu rất lớn và dài, một cái nhưng hai người có thể cùng gối.

Đặt Kim Tịch Nhân nằm xuống, lại cởi giày giúp cậu, Khuất Triển Thư đứng lên dự định rời đi.

Đột nhiên, Kim Tịch Nhân thoát nhìn như đã mê mang, dừng lại những tiếng lầm bầm không rõ, một tay bắt lấy Khuất Triển Thư bên giường.

Khuất Triển Thư dừng lại, quay đầu “Nhân, làm sao vậy? Có phải muốn uống nước?”

Kim Tịch Nhân ngẩng đầu lên, một tay xả loạn cổ áo sơ mi, đem đám nút áo cởi bỏ, một tay giữ lấy Khuất Triển Thư không buông.

Khuất Triển Thư xoay người đến gần Kim Tịch Nhân “Làm sao vậy, không thoải mái, có phải muốn ới hay không? Tôi dìu cậu đi toilet được không?”

Nút áo sơ mi toàn bộ bị cởi bỏ, lộ ra khuôn ngực, Kim Tịch Nhân nửa ngồi dậy nhìn Khuất Triển Thư “Không phải, tôi không muốn uống nước”

“Vậy muốn cái gì?”

“Ân, muốn...” Một bàn tay làm rối tóc, Kim Tịch Nhân đột nhiên dùng lực, mạnh mẽ đem Khuất Triển Thư kéo xuống, Khuất Triển Thư say không kịp phòng bị ngã vào trong ngực Kim Tịch Nhân.

Khuất Triển Thư khó hiểu ngẩng đầu nhìn Kim Tịch Nhân.

Về mê man trong mắt Kim Tịch Nhân đã không còn, thay vào đó là thanh tỉnh như nước vấy lấy người khác. Cậu dùng một bàn tay gắt gao cầm cổ tay Khuất Triển Thư, tay kia nâng cằm anh lên, hai ánh mắt chạm nhau.

“Tôi muốn ăn anh”

Khuất Triển Thư nhú mày “Cậu, làm gì? Ăn tôi, tôi cũng không phải Đường Tăng. Nhân, cậu làm sao vậy?”

Kim Tịch Nhân không chờ Khuất Triển Thư nói thêm, một tay ấn ngã anh xuống giường, một tay vẫn gắt gao cầm cổ tay Khuất Triển Thư, tay kia lại mở ra ngăn kéo trên cùng ở đầu giường, lấy ra thứ gì đó bên trong, nhanh chóng đem một tay Khuất Triển Thư gắt gao cột ở đầu giường, sau đó, lại trói chặt tay còn lại vào.

Khuất Triển Thư nằm ngửa trên giường, hai tay đều bị cột ở phía trên, không thể động đậy.

Khuất Triển Thư luống cuống dùng sức lay động cánh tay, nhưng vì bị trói rất chắc chắn, không thể động đậy, lúc này anh mới chú ý, Kim Tịch Nhân dùng cả vật buộc tay mình.

“Nhân, cậu muốn làm gì?”

Kim Tịch Nhân không trả lời mà thay Khuất Triển Thư cởi giày “Chân trần nằm trên giường thoải mái hơn”

“Kim Tịch Nhân, tôi đang hỏi cậu?”

Ngồi trên người Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân cúi thấp lưng, nhìn chăm chú vào mắt Khuất Triển Thư. Phòng ngủ không bật đèn, nương theo ánh đèn trong phòng khách truyền tới, Khuất Triển Thư có thể nhìn thấy ánh mắt Kim Tịch Nhân hoàn toàn thanh tĩnh.

“Cậu không có say”

“Đương nhiên, anh cũng chưa say tôi như thế nào có thể say”

“Không cần nháo, buông”

“Không”

“Cậu muốn làm gì?” Tuy rằng hỏi như vậy nhưng Khuất Triển Thư đã nghĩ đến việc Kim Tịch Nhân muốn làm cái gì.

Đứng lên, nút áo toàn bộ đã được cởi, sau đó lại cởi quần dài, thân thể chỉ còn mặc nội y bại lộ trong không khí.

Nhìn dáng người với những đường cong hoàn mỹ của Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư chỉ cảm thấy tâm hoảng ý loạn, anh dùng lực giãy dụa, vặn vẹo cổ tay.

“Đừng, như vậy sẽ làm anh bị thương” Kim Tịch Nhân đưa tay đè lại cổ tay bị trói của Khuất Triển Thư “Đừng từ chối, vô dụng, anh giãy dụa không ra, giống như đối với tôi vậy, mặc kệ anh làm bất kỳ việc gì để trốn tránh, anh cũng giãy không ra”

“Đừng như vậy” Khuất Triển Thư nhẹ giọng năn nỉ.

“Tôi buông tay anh sẽ chạy đi, tôi chỉ dùng biện pháp này mới có ích”

“Xin cậu đừng như vậy”

Kim Tịch Nhân khóa gối trên người Khuất Triển Thư, cách lớp vải dẹt, Khuất Triển Thư có thể cảm giác rõ ràng hình dáng cùng nhiệt độ cơ thể Kim Tịch Nhân, lại bối rối thẹn thùng.

Cúi người ngồi trên thân Khuất Triển Thư, vuốt ve khuôn mặt người kia, lấy đi mắt kính “Tôi sẽ thực ôn nhu, anh không cần sợ, tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng cho anh, không muốn anh bị thương, anh cũng nên ngoan ngoãn, được không?”

Khuất Triển Thư còn không hiểu được tình huống trước mắt Kim Tịch Nhân đã hôn tới.

Cảm xúc đôi môi mềm mại, hơi thở mang theo vị bia, đầu lưỡi quấn quýt cùng một chỗ.

Khuất Triển Thư vô lực chống cự, hơn nữa, cảm giác bị hôn tốt lắm, thân thể cảm thấy rất thoải mái, không còn chống cự, để mặc người trên thân hôn sâu hơn.

Dừng lại nụ hôn, Kim Tịch Nhân vùi mặt vào cổ Khuất Triển Thư thở hổn hển.

Bên tai Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân nhẹ giọng hỏi “Anh thực thích hôn môi đi, tôi bắt quá hôn một chút, anh liền có cảm giác” Nói xong, ngón tay thon dài theo đường cong cơ thể Khuất Triển Thư đi dần xuống, dừng ở nơi giữa hai chân.

“Không”

“Không ngoan ngoãn” môi hai người lại tiếp xúc cùng một chỗ.

Lúc đầu là ôm tay Khuất Triển Thư, sau đó chậm rãi cởi bỏ áo sơ mi của anh, môi cũng theo xuống đến cằm, cổ, sau đó là xương quai xanh cùng trước ngực.

Đầu lưỡi nóng bỏng của Kim Tịch Nhân liếm động trước ngực Khuất Triển Thư, anh rút cuộc nhẫn nại không được rên rỉ ra tiếng.

“Ô, âm thanh của anh rất êm tai, kêu nhiều một chút, không có ai khác nghe được”

Khuất Triển Thư thống khổ lắc đầu, anh muốn giãy dụa, nhưng chân bị đè nặng, cổ tay bị trói như vậy, một chút khí lực cũng không sử dụng được, hơn nữa, tiếp xúc thân thể làm cho thất lưng anh một chút khí lực

cũng không có, khoái cảm cùng cảm giác thoải mái càng ngày càng mãnh liệt, làm cho anh cảm thấy mình đang chậm rãi trầm mình vào vực sâu. Trong sợ hãi còn mang theo khát vọng chờ mong.

Quần áo toàn bộ bị cởi ra, cậu nhỏ đã ngóc đầu được một nửa bại lộ trong không khí, Khuất Triển Thư xấu hổ vạn phần.

Kim Tịch Nhân cầm lấy bộ vị giữa hai chân Khuất Triển Thư, tới gần hôn môi anh “Ân, Thư, thật đáng yêu, thật đáng yêu”

Trong khi đầu ngón tay mang theo thuốc bôi trơn tiến vào trong thân thể Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân đến bên tai Khuất Triển Thư, một bên liếm cắn lỗ tai, một bên nhẹ giọng hỏi “Đau không?”

Khuất Triển Thư cảm thấy cũng không phải rất đau, có hơi đau một chút, cái loại cảm giác kỳ quái này càng làm cho tim anh đập nhanh.

Vì không cần loại cảm giác kỳ quái này, Khuất Triển Thư không khỏi nhích người dậy hướng Kim Tịch Nhân sẵn sàng, chân quần bên hông cậu, tìm một chút điểm tựa.

Khuất Triển Thư như cá rời nước, thở hổn hển, ý nghĩ đã loạn thành một đoàn. Tuy rằng không thích như vậy, nhưng cảm giác rất thoải mái ngọt ngào, lại làm cho anh khát vọng.

Đến khi đau đớn đánh úp lại, Khuất Triển Thư mới từ trong đám suy nghĩ hỗn loạn thanh tỉnh.

“Đau, cậu mau dừng lại, không, rất đau”

Kim Tịch Nhân một tay ôm eo Khuất Triển Thư từ phía sau, một tay xoa hai má anh “Nhẫn nại một chút, ngoan, một chút là tốt rồi, một hồi sẽ không đau”

Đau đớn quá lớn ngoài sức tưởng tượng làm Khuất Triển Thư rưng rưng khóe mắt “Không, rất đau, cậu mau thả tôi ra”

“Một chút nữa thôi, một chút nữa là tốt rồi”

Biết không thể đào thoát, Khuất Triển Thư chỉ có thể dùng hết khả năng thả lỏng thân thể, giống kẻ chết đuối bám lấy người Kim Tịch Nhân, mạnh mẽ thở dốc, chờ đợi hết thấy chấm dứt.

Đợi sau khi Kim Tịch Nhân phóng xuất dục vọng liền lập tức cầm cậu nhỏ đang ngẩng cao của Khuất Triển Thư cao thấp vuốt ve, thẳng đến lúc Khuất Triển Thư cũng đạt đến cao trào.

Ở trên người Khuất Triển Thư, mồ hôi cả hai hòa lẫn vào nhau, Kim Tịch Nhân tiến sát đến gần, không ngừng hôn Khuất Triển Thư.

Khuất Triển Thư cảm thấy thời điểm anh phóng xuất trong tay Kim Tịch Nhân, tâm loạn như vừa qua đại chiến, cả thế giới đều sụp đổ.

Cứ như vậy ôm nhau nằm không biết bao lâu, tuy rằng bộ vị bị thương tổn rất đau, nhưng thân thể vẫn có thể cảm thấy dư vị khoái cảm, Khuất Triển Thư cảm thấy mình giống như tòng phạm.

Kim Tịch Nhân chậm rãi đứng dậy, bắt đầu thu gọn đám quần áo hỗn loạn, sau đó đi vào phòng tắm.

Chuẩn bị một bồn nước ấm Kim Tịch Nhân quay lại, cởi bỏ cổ tay bị trói của Khuất Triển Thư, đem nâng anh dậy. Một chân chạm đất, một bộ phận trong cơ thể đau đớn cùng với cảm giác vừa đau vừa kỳ quái từ eo truyền đến làm Khuất Triển Thư lảo đảo ngã vào ngực Kim Tịch Nhân.

Kim Tịch Nhân vội vàng đỡ lấy, sau đấy bế anh lên, cùng nhau ngồi vào bồn tắm

Bồn tắm cũng không nhỏ nhưng phải chứa hai người đàn ông thân thể cao hơn 1m80 vẫn có chút không vừa, thân thể hai người gắt gao dán vào nhau.

Kim Tịch Nhân cẩn thận ôm Khuất Triển Thư, làm cho anh khóa gối trên đùi mình, kề sát trong ngực, sau đó cầm khăn tắm, cẩn thận thay Khuất Triển Thư tẩy thân thể.

Khuất Triển Thư vô lực dựa vào vai Kim Tịch Nhân.

Kim Tịch Nhân hỏi bên tai Khuất Triển Thư “Còn đau không?”

“Ân”

“Vây hôm nay nghỉ ngơi cho tốt”

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khuất Triển Thư giống như trẻ sơ sinh được Kim Tịch Nhân ôm vào lòng an ủi, cảm giác da thịt trần trụi chạm vào nhau ấm áp lại thoải mái, bao lâu rồi không được người ôm qua như vậy? Khuất Triển Thư thầm nghĩ bởi vì từ rất lâu không được ôm như vậy nên da thịt không khỏi có cảm giác khát cầu, vì thế nằm yên trong cái ôm của Kim Tịch Nhân.

Tắm rửa cho Khuất Triển Thư, động tác Kim Tịch Nhân dần dần chậm lại.

Khuất Triển Thư cũng cảm giác được, đồng thời trên bụng anh có cái gì đó càng ngày càng nóng.

Đem mặt chôn trên vai Kim Tịch Nhân, Khuất Triển Thư nhẹ nhàng nói “Không thể được, từ bỏ. Tôi sợ tôi chịu không nổi”

“Tôi biết, bất quá, tôi cũng...”

Khuất Triển Thư ngẩng mặt nhìn Kim Tịch Nhân.

Nam nhân trước mắt đang cắn môi, bộ dáng bất đắc dĩ.

“Kia, anh nói làm sao bây giờ?”

Chính mình cũng là đàn ông, Khuất Triển Thư biết muốn bình phục trở lại không quá dễ dàng.

Kim Tịch Nhân chu môi, nháy mắt “Anh giúp tôi”

“Tôi?”

“Đương nhiên, anh cho rằng mình không cần phụ trách?”

Khuất Triển Thư nhận mệnh cúi đầu, sau đó chậm rãi đưa tay ôm lấy an ủi người của mình.

Kim Tịch Nhân vẻ mặt say mê đắm đuối “A, Thư, Thư” Lại càng không khỏi ôm chặt lấy anh “Tôi thích anh, tôi thích anh”

Khuất Triển Thư trong lòng đột nhiên có loại tư vị không nói nên lời.

Không, Khuất Triển Thư không chán ghét Kim Tịch Nhân, lại càng không hận cậu, cho dù cậu dùng phương pháp bắt buộc anh xảy ra quan hệ, anh cũng không nghĩ sẽ hận cậu. Khuất Triển Thư chỉ sợ hãi, sợ hãi một khi thật sự lâm vào đoạn tình cảm này, con đường tương lai phải vượt qua thế nào?

Tắm rửa xong, Kim Tịch Nhân cùng Khuất Triển Thư nằm lại trên giường, ngủ thiếp đi rất nhanh, cho dù đang ngủ, Kim Tịch Nhân cũng nắm chặt tay Khuất Triển Thư không buông.

Ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, Khuất Triển Thư chậm rãi tỉnh lại.

Cố gắng mở mắt, liền nhìn thấy Kim Tịch Nhân ngồi bên giường. Cậu hiển nhiên đã dậy từ sớm, hơn nữa còn rửa mặt xong, vẻ mặt bừng sáng như ánh mặt trời cảm tay Khuất Triển Thư.

“Tỉnh rồi”

Khuất Triển Thư đỏ mặt, gật đầu.

“Tôi đói bụng” Kim Tịch Nhân kéo tay Khuất Triển Thư làm nũng.

“Cậu tùy tiện nấu cái gì ăn đi”

“Tôi sẽ không. Thư, đứng lên đi làm cơm được không? Thực đói”

Nhẹ nhàng động thân một chút, trong cơ thể cảm giác đau đớn cùng cảm giác mê mẩn vẫn đang thực rõ ràng “Không được, tôi rất, rất mệt, cậu đi nấu đi”

“Không cần, Thư, anh đứng lên, anh đi”

“Không được”

“Nhưng mà tôi rất đói, đói chết, đêm qua tôi như vậy...”

Khuất Triển Thư trừng mắt, Kim Tịch Nhân vội vàng ngậm miệng.

Lại một lát sau, Kim Tịch Nhân đơn giản nằm ở trước ngực, đầu đặt trên người Khuất Triển Thư cọ đến cọ đi “Thư, Thư, đứng lên, mặt trời lên cao rồi”

Khuất Triển Thư nheo mắt “Cậu nghĩ rằng tôi không muốn đứng lên? là ai đem tôi biến thành cái dạng này?”

“Nhưng lúc đó rõ ràng anh cũng thật thoải mái, ôm tôi không buông”

Khuất Triển Thư trừng mắt liếc Kim Tịch Nhân một cái, người này lập tức chột dạ cảm miệng.

“Cậu, đi đem ghế dựa ở phòng đọc sách đẩy lại đây”

Chậm rãi mặc quần áo, Khuất Triển Thư ngồi trên ghế ở phòng đọc sách có bánh xe, để Kim Tịch Nhân đẩy đến phòng bếp, động thủ làm bữa sáng cho Kim Tịch Nhân ăn.

Lúc ngồi ở bàn ăn, nhìn Kim Tịch Nhân ngon lành ăn bữa sáng do chính mình làm, Khuất Triển Thư không hiểu nên giận hay nên cười mới tốt.

Ăn cơm xong, Kim Tịch Nhân chủ động đi rửa chén, sau đó đẩy Khuất Triển Thư về phòng mình, nằm ôm anh.

“Khí lực của cậu rất lớn” Khuất Triển Thư có chút kinh ngạc khi Kim Tịch Nhân có thể bỗng một người cao lớn tương đương cậu.

“Đương nhiên, tôi thường rèn luyện”

Kim Tịch Nhân cũng nhích lại gần nằm bên người Khuất Triển Thư, đưa tay cho anh gối lên.

“Anh ngủ thêm một lúc, tôi ngủ cùng anh”

Bị Kim Tịch Nhân ôm vào trong ngực, nhìn khuôn mặt anh tuấn, lông mi thật dài, Khuất Triển Thư có chút tức giận, chậm rãi dựa vào, nằm ngủ trong ngực Kim Tịch Nhân

Kim Tịch Nhân ôm người trong lòng, nhẹ nhàng vuốt về mái tóc đen nhánh của đối phương, trong lòng có một loại tình cảm nhiệm màu khó hiểu, về sau, người này có ở lại bên mình hay không, cậu cùng anh, cả hai sẽ không còn cô đơn một mình nữa.

Đợi cho ý nghĩ chân chính rõ ràng hơn, Khuất Triển Thư không khỏi bắt đầu tự hỏi chính mình về sau nên làm cái gì bây giờ.

Khuất Triển Thư chỉ cảm thấy bối rối, bất lực.

Anh sợ hãi.

Kim Tịch Nhân giống con mèo hư, lúc nằm trên giường, lúc thì nằm trên sofa. Cho dù nằm ở đâu cũng khấn cầu Khuất Triển Thư ở cùng mình.

Tuy rằng sofa nhà Kim Tịch Nhân rộng mênh mông, nhưng phải nằm cùng lúc hai người đàn ông cao hơn 1m80 thì cũng có vẻ chật chội, vì thế Khuất Triển Thư đành phải nằm trong ngực Kim Tịch Nhân

”Như vậy không tốt lắm” Khuất Triển Thư cảm thấy bất đắc dĩ.

”Tôi không biết là anh nặng, ôm thật thoải mái” Ôm Khuất Triển Thư nằm ở sofa, Kim Tịch Nhân tươi cười thỏa mãn.

”Xin cậu đừng như vậy”

”Tôi cũng không thể buông tay, tôi một khi buông tay anh chạy đến Anh quốc thì tôi làm sao bây giờ?”

Khuất Triển Thư thở dài, với loại tình huống trước mắt này còn có thể chạy trốn sao? Cho dù chạy trốn cậu ta cũng sẽ đuổi theo không buông.

Vỗ về đầu vai Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân đặc ý nói ”Nếu anh muốn chạy đi mất, tôi liền đem chuyện chúng ta nói ra cho toàn bộ thế giới biết, xem anh có biện pháp gì chạy đi”

Khuất Triển Thư kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Kim Tịch Nhân.

Kim Tịch Nhân cũng nhìn Khuất Triển Thư, bên môi cười đặc ý, hôn lên mặt Khuất Triển Thư ”Thư hiện tại đã là người của tôi”

”Cậu phải biết rằng cậu chính là ngôi sao thần tượng. Cậu như thế nào có thể như vậy?”

”Thì thế nào?” Kim Tịch Nhân nói chẳng buồn quan tâm ”Cùng lắm thì không quan tâm nữa, dù sao anh cũng nuôi nổi tôi. Tôi định ăn bám anh cả đời”

Khuất triển Thư cúi đầu.

Nếu quan hệ hiện tại của hai người truyền ra ngoài, người chịu ảnh hưởng lớn chỉ sợ là chính anh. Kim Tịch Nhân là người trong làng giải trí, loại sự tình này không tính là cái gì, cho dù công khai cậu vẫn là người mẫu hàng đầu. Còn anh thì sao? Chỉ sợ công việc khó giữ, cho dù vẫn thể làm việc, nhưng ánh mắt thế tục đủ để khiến Khuất Triển Thư lùi bước.

”Yên tâm, tôi sẽ không nói ra ngoài. Chỉ cần anh không đi. Tôi chỉ muốn lưu anh lại”

”Vậy cũng không cần dùng phương pháp này”

”Tôi thích anh, tôi muốn ôm người mình thích cũng là chuyện bình thường”

”Quan hệ chúng ta không bình thường”

”Đó chỉ là cái nhìn của anh. Hiện tại xã hội đã được khai sáng, cùng tôi một chỗ, chúng ta không có làm chuyện xấu”

Kim Tịch Nhân lắc lắc vai khuất Triển Thư ”Tôi biết, Thư thích tôi, anh vẫn là thích tôi, bằng không tôi sẽ không làm vậy với anh. Anh không thể thẳng thắn một chút sao?”

Khuất Triển Thư xoay mặt.

”Đừng như vậy. Tôi nghĩ anh rất tốt với tôi, tôi cũng muốn tốt với anh. Không được sao? Chán ghét cùng một chỗ với tôi như vậy?”

”Không, cũng không phải.”

”Tôi sẽ cho anh chậm rãi tiếp nhận tôi” Kim Tịch Nhân nói rất tự tin.

Lại ngồi ở sofa ôm Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân gác cằm lên vai anh ”Thư, Thư”

Cậu tựa hồ đặc biệt thích gọi tên anh, cảm thấy tên vợ nói ra trên môi mình nghe rất hay.

”Thư, chúng ta kết giao được không? Thư?” Từ sau khi hai người phát sinh quan hệ tới nay Kim Tịch Nhân một mực yêu cầu chuyện này.

Khuất Triển Thư không thể nói có, cũng vô pháp nói không, chỉ có thể trầm mặc.

“Được không? Được không? A, Thư, nói chuyện đi”

Rốt cuộc, Khuất Triển Thư khuất phục, nói ra lời từ đáy lòng “Tôi sợ hãi”

“Sợ cái gì?” Kim Tịch Nhân kinh ngạc, đưa tay giữ cằm Khuất Triển Thư làm cho anh đối diện mình.

Khuất Triển Thư ánh mắt không giấu được vẻ đau đớn “Tôi sợ, tôi không thể tin tưởng cậu”

“Vì cái gì? Tôi thích Thư, tôi yêu Thư, tôi chưa từng lừa gạt Thư, tôi đối với Thư là thật tâm, vì cái gì không tin tôi? Chúng ta đều đã thân mật như vậy Thư còn chưa tin tôi?”

“Không, không phải như vậy.”

“Đó là loại sợ hãi nào, anh nói?”

Khuất Triển Thư hơi khép mắt nhẹ giọng nói “Chính là năm đó cha mẹ tôi ly hôn, khi phát hiện xu hướng giới tính của mình, tôi sợ hãi, hoảng loạn nhưng không ai có thể đến giúp tôi. Ngay sau đó cha mẹ tôi lại tìm được người yêu mới, cả hai đều đi đến nơi mình muốn nhưng không ai lựa chọn mang tôi theo”

Trong đôi mắt kim Tịch Nhân lấp đầy vẻ mặt bị thương của Khuất Triển Thư “Cậu hiểu chưa? Cậu có thể lý giải không? Vấn đề cha mẹ ly hôn đã làm tôi rất đau lòng, tuy rằng lúc bọn họ cãi vã cũng không quan tâm tôi, nhưng vẫn là một gia đình đầy đủ. Lúc tôi thống khổ nhất, bàng hoàng sợ hãi, bọn họ lựa chọn rời đi bốn phương, bọn họ từ bỏ tôi, cậu hiểu loại cảm thụ này không? Khi tôi ở trong nhà không một bóng người, tôi biết cha mẹ xuất ngoại, đi xa, cảm giác bị vứt bỏ rất chân thực. Khi đó tôi còn không đến 17 tuổi”

“Anh có thể kiện bọn họ vứt bỏ anh, có thể”

Khuất Triển Thư lắc đầu “Bọn họ ngay từ đầu không muốn chăm sóc tôi, tôi có quyền gì mà ép buộc bọn họ? Dù sao cho tới nay tôi đều sống một mình. Sau đó tôi nói với chính mình phải kiên cường đứng lên, phải sống một mình, tôi phải độc lập, học tập thật tốt, không có người khác tôi cũng sẽ có cuộc sống tốt”

“Phải”

“Anh học có rất nhiều bằng thạc sĩ, anh biết nấu ăn, biết kéo đàn violon, biết chăm sóc hoa, mọi việc đều làm một mình?”

“Phải. Tôi hy vọng lúc sống một mình sẽ càng đối tốt với chính mình thêm một chút”

Kim Tịch Nhân cúi đầu hôn vai Khuất Triển Thư “Tôi đã biết, anh sợ hãi nếu cùng tôi một chỗ, bị vứt bỏ phải làm sao bây giờ? Nếu tôi rời đi, anh phải làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, tôi thừa nhận, tôi chỉ là một người đàn ông bình thường, tôi là kẻ nhát gan, tôi sợ hãi, tôi sợ hãi nếu tôi tin tưởng cậu, sau đó tôi một lần nữa trở về cuộc sống độc thân, khi đó, tôi không biết sẽ thương tâm, thất vọng cỡ nào”

Kim Tịch Nhân chu môi, than thở cọ đến cọ đi trên lưng Khuất Triển Thư “Cho nên ngay từ đầu anh đối xử lạnh băng với tôi, ngay từ đầu đã tính toán không cho tôi cơ hội”

“Phải”

Khuất Triển Thư im lặng một chút, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người kia “ kỳ thật, tôi cũng không muốn, nếu cậu không phải là đại minh tinh, không có hào quang của người mẫu nổi tiếng, nếu cậu chỉ là một học sinh bình thường, chúng ta cùng nhau trao đổi kiến thức mà quen biết, nếu cậu cùng tôi không quá khác biệt, như vậy tôi cũng sẽ không trốn tránh cậu như vậy”

Kim Tịch Nhân tươi cười hôn trên mặt Khuất Triển Thư “Tôi chỉ biết, anh không chán ghét tôi”

Khuất Triển Thư nhẹ nhàng thở dài, vùi mặt vào ngực Kim Tịch Nhân “Đúng vậy, tôi nghĩ nếu tôi không thích cậu, tôi sẽ không cho cậu vào nhà tôi như vậy, tôi sẽ không kể chuyện xưa với cậu, tôi sẽ không cho phép cậu trở một cánh cửa trên tường nhà tôi, tôi sẽ không cho cậu tùy tiện ra vào nhà, tôi sẽ không dung túng cậu như vậy, thậm chí phải...” Khuất Triển Thư không nói thêm nữa.

Kim Tịch Nhân đè lại đôi vai Khuất Triển Thư làm anh đổi mặt với mình “Thư, chúng ta kết giao được không? Nếu anh không thích, tôi có thể chấm dứt hợp đồng, tôi có thể không làm người mẫu, không chụp ảnh, đóng phim, không khiêu vũ”

Khuất Triển Thư lắc đầu “Không, không cần vì bất luận kẻ nào mà phải thay đổi chính cậu. Cậu là cậu. Hiểu chưa?”

“Tôi hiện tại mới không cần anh giảng đạo lý, chúng ta kết giao được không?”

Khuất Triển Thư cười khổ lắc đầu “Tôi thấy cậu là người thích làm nũng nhất”

Kim Tịch Nhân nhượng đầu tới gần Khuất Triển Thư, cọ trên mặt, trên cổ, trên vai giống như đại cẩu muốn lấy lòng chủ nhân “Thư, cho tôi làm nũng thôi”

“Vì cái gì? Vì cái gì phải làm nũng với tôi, nhiều người như vậy có thể...”

“Bởi vì bọn họ không phải Thư” Kim Tịch Nhân đảo mắt “Tôi chính là muốn làm nũng với Thư”

Kim Tịch Nhân nhăn mặt nhăn mũi “Đồng Tư, anh ta mới không được. Tuy rằng Đồng Tư cũng như lão Mạc, tôi đều có thể làm nũng với họ nhưng là phải nhìn xem thời gian địa điểm, nhìn sự việc, quan trọng nhất là tâm tình bọn họ như thế nào. Nếu tâm tình tốt thì có thể, nếu không tốt sẽ không để ý tới tôi. Nhưng anh không giống vậy, bất luận thế nào anh đều dung túng tôi, cho dù tâm tình không tốt cũng không giận, không quát tôi. Bọn họ nói anh chịu đựng tốt nhất, có phong độ tốt nhất”

“Mức độ nhẫn nhịn, dịu dàng không quan hệ với...”

“Như vậy chính là thích tôi, bằng không vì cái gì dung túng tôi” Kim Tịch Nhân ngắt lời.

Kim Tịch Nhân ôm lấy Khuất Triển Thư “Thư, tôi chỉ làm nũng như vậy với anh thôi. Bởi vì lúc tôi còn nhỏ, cha mẹ ly hôn, tôi theo mẹ rất không dễ dàng, thời điểm đó không muốn làm nũng với mẹ, chỉ nghĩ làm sao để giúp nàng, làm cho mỗi ngày trôi qua dễ dàng hơn một chút. Chúng tôi ngốc, không học giỏi như anh. Đi làm người mẫu, thời gian đầu không tốt lắm, còn phải xem sắc mặt người khác. Sau đó vừa mới có chút danh tiếng, thu nhập tốt một chút, mẹ tôi lại qua đời. Không có ai cho tôi làm nũng, tại làng giải trí phù phiếm, không có người thật tình”

Khuất Triển Thư nhìn Kim Tịch Nhân, tuy rằng có biết chút ít chuyện của cậu nhưng đây vẫn là lần đầu nghe cậu kể.

“Bởi vì tôi tin anh, tôi thích anh, tôi cũng biết anh thích tôi cho nên mới làm nũng với anh. Người khác cũng sẽ làm giống tôi thôi” Kim Tịch Nhân nhích lại gần hôn môi Khuất Triển Thư “Thư, Thư chúng ta kết giao được không, được không?”

“Tôi hiện tại cũng chỉ một thân một mình, vẫn xem anh như người thân. Nếu anh không cần tôi, nếu anh không cần tôi...” Kim Tịch Nhân vẽ mặt ủy khuất, ôm Khuất Triển Thư lay lay “Thư, đáp ứng tôi, kết giao được không?”

Khuất Triển Thư cười thản nhiên “Tôi hiện tại cũng chỉ một mình”

Sau đó anh gật đầu “Được”

Kim Tịch Nhân vẽ mặt kinh hãi “Thật sự? Anh nói được”

Khuất Triển Thư gật đầu “Được, chúng ta kết giao”

Kim Tịch Nhân ôm tay hô to “A, thật tốt quá, Thư đáp ứng cùng tôi kết giao! Thật tốt quá”

o.o.o

Kim Tịch Nhân cuối cùng không làm Lí Cánh Thần thất vọng, sau kì nghỉ Giáng sinh dài hạn, Kim Tịch Nhân rốt cuộc thắng được Khuất Triển Thư.

Thời gian nghỉ còn lại, Kim Tịch Nhân đều kề cận Khuất Triển Thư không buông, giống như chó con quấn chân chủ nhân.

Chuyện duy nhất làm Kim Tịch Nhân nháo loạn ồn ào là cậu không muốn ngủ ở giường Khuất Triển Thư.

“Vì cái gì?” Khuất Triển Thư không rõ

”Có nữ nhân ngủ qua”

“Cậu nói Ny Na? nàng vẫn là đứa trẻ, là em tôi”

Kim Tịch Nhân bĩu môi “Nàng không phải đứa trẻ, đối với Thư thì có lẽ vậy, nhưng với tôi nàng là nữ nhân, không muốn. Anh đem giường đổi đi, không, tôi mua giường mới cho anh”

“Không náo loạn. Nói sau, mua giường mới lãng phí nhiều tiền, giường này cũng là mới”

Kim Tịch Nhân thái độ dè dặt kiên quyết “Không, tóm lại không được”

“Vậy Nhân muốn sao bây giờ?”

“Ở bên Thư ăn cơm, ở bên tôi ngủ, về sau anh không được ngủ giường khác, chỉ có thể ngủ giường của tôi”

Khuất Triển Thư lấy tay che trán “Ai, Nhân, như vậy không tốt”

Kim Tịch Nhân đắc ý cười “Dù sao mặc kệ tôi làm cái gì, anh không được tức giận, bắt quá nói đúng một câu “Như vậy không tốt””

“Cậu rất tùy hứng”

Kim Tịch Nhân giống như đại cao thủ chân chủ nhân, đẩy Khuất Triển Thư, đem anh đặt trên sofa, cộ đến cộ đi “Thư, để cho tôi tùy hứng, chỉ có anh, chỉ đối với mình anh thôi. Ra khỏi cửa, còn có ai đối với tôi như vậy?”

Khuất Triển Thư bất đắc dĩ “Được rồi, tùy ý cậu”

Kì nghỉ dài hạn kết thúc, Kim Tịch Nhân trở lại công ty, khí sắc toàn thân thay đổi.

Viên Đồng Tư nhìn ra một chút manh mối, lấy lý do hỏi “Nhân, có phải hay không gần đây tiến triển thuận lợi?”

Kim Tịch Nhân vui mừng rạo rực gật đầu “Đại lão bản chỉ giáo biện pháp quả nhiên hữu dụng. Thư đáp ứng kết giao với tôi, cũng không đi nữa”

Viên Đồng Tư đưa tay vò vò tóc quần của Kim Tịch Nhân “Không tồi a”

Đem chuyện tình kết giao cùng Khuất Triển Thư nói cho Mạc Tư Phàm, Mạc Tư Phàm vẻ mặt khinh bỉ “Cậu cứ nhiên bá vương ngành thượng cung (gạo nấu thành cơm), con người cậu quả nhiên là như vậy. Ai, đáng tiếc một gốc cây tốt liền...” Nói xong lắc đầu.

Kim Tịch Nhân thập phần bất mãn với câu trả lời của Mạc Tư Phàm “Ít nói, tôi yêu Thư như vậy, cho dù có thể thì như thế nào?”

“Khuất Triển Thư đúng là cực phẩm, cậu mà xứng...aiiii” Mạc Tư Phàm lắc đầu không ngừng.

“Tôi có cái gì không tốt, tôi yêu Thư, tôi nói trắng ra tình cảm của mình, tôi đối với Thư ăn ngay nói thật, tôi thừa nhận tôi có quá đáng, nhưng bởi vì yêu Thư mới làm như vậy”

“Nga, cậu rốt cuộc thừa nhận mình có hành vi quá phận?” Mạc Tư Phàm vẻ mặt trêu chọc.

“Tôi kỳ thật cũng không có gì, bắt quá chỉ là dính lấy Thư, bởi vì tôi thích anh ấy, muốn cùng anh ấy một chỗ thôi. Tôi làm một cái cửa trên tường cũng bởi vì muốn sang bên anh ấy, Thư cũng chưa tức giận”

“Bởi vì người ta kiểm chế tốt, người khác đã sớm một cước đá cậu ra khỏi cửa”

“Cho nên tôi mới thích Thư, tôi cho tới bây giờ chưa gặp ai tốt hơn Thư”

“Được được, muốn thổ lộ thì tìm anh ta mà nói” Mạc Tư Phàm kỳ thật trong lòng có ghen tị, Kim Tịch Nhân gốc gác có thể bắt Khuất Đạt vợ, còn anh thì sao đây?

Mạc Tư Phàm hỏi lại “Hiện tại, các cậu là ở bên kia? các cậu căn bản là sống cùng một chỗ”

“A, ăn cơm hay làm gì đều ở bên nhà Thư, ngủ ở bên tôi”

“Yêu, cậu thực ra là đem lý thuyết Đông Thục Tây Túc phát huy vô cùng nhuần nhuyễn a , Vì cái gì? ở một bên không phải thuận tiện hơn sao?”

Kim Tịch Nhân lắc đầu “Không cần, trên giường Thư có nữ nhân ngủ qua”

“Cậu là chỉ em gái anh ta?”

“Chính vậy, tôi nói đổi giường mới, anh ấy nói quá lãng phí, không cần. Cho nên lúc sau, tôi chỉ muốn Thư ngủ ở giường của tôi”

“Aiiii, cậu rất tùy hứng, tôi xem cũng chỉ có Triển Thư chịu được cậu”

o.o.o

Từ sau khi đồng ý kết giao với Kim Tịch Nhân, thái độ Khuất Triển Thư đối đãi với cậu có chút biến hóa.

Trừ bỏ tiếp tục dung túng Kim Tịch Nhân làm nũng cùng tùy hứng, Khuất Triển Thư càng thêm ôn tồn sẵn sàng, trên mặt vẫn là cười thản nhiên nhưng ánh mắt không còn lạnh băng, mà giống như xuân thủy.

Kim Tịch Nhân cảm nhận được, anh không hề kháng cự cậu. Mỗi khi ôm ngồi ở sofa, nhìn chăm chú vào đôi mắt đen của anh, Kim Tịch Nhân cảm thấy trong lòng ủ men say.

o.o.o

Ngẫu nhiên, Kim Tịch Nhân hẹn Khuất Triển Thư đến nhà hàng mà Khải Kỳ có đóng góp cổ phần ăn cơm.

Nơi này an toàn, không có người chụp ảnh.

Mỗi lần hẹn hò, Kim Tịch Nhân đều đến muộn. Không phải vì kẹt xe mà là công việc chấm dứt không đúng giờ

Mạc Tư Phàm lén cười gọi Kim Tịch Nhân là kẻ phát cuồng vì trễ hẹn.

Nhưng Khuất Triển Thư tới bây giờ đều không tức giận, mặc kệ đối phương muộn bao lâu.

Đồng thời Kim Tịch Nhân để ý nếu Khuất Triển Thư hẹn cậu, anh chưa bao giờ trễ.

Lúc hỏi anh, Khuất Triển Thư cười nói “Đúng giờ là đức tính tốt đẹp của bậc đế vương”

Kim Tịch Nhân có điểm xấu hổ.

Cậu bắt đầu chú ý thời gian bắt đầu làm việc, hơn nữa ra sức làm việc lúc giải lao.

Mạc Tư Phàm phát hiện vài lần chụp ảnh bìa, Kim Tịch Nhân cứ nhiên đều đến sớm, rất kinh ngạc “Yêu, bao lâu như vậy rồi mới thấy cậu đến sớm đời”

“Muộn không tốt”

Đối với việc Kim Tịch Nhân chính thức kết giao cùng Khuất Triển Thư, Viên Đồng Tư thập phần vừa lòng, anh biết như vậy đối với cậu là rất tốt.

Thời điểm cuối tiết xuân hạ, bởi vì vẫn còn mặc trang phục theo mùa, Kim Tịch Nhân sinh bệnh, sốt nhẹ, đổ mồ hôi.

Buổi tối Mạc Tư Phàm đến thăm cười to không dứt “Ai bảo cậu ăn nhiều thứ tốt hơn chúng tôi chứ”

Đám nhân viên cùng đi cũng cười thầm, tất cả mọi người đều biết đây là chỉ việc Kim Tịch Nhân ngăn không cho Mạc Tư Phàm đến quấy rầy thế giới của hai người, cự tuyệt Mạc Tư Phàm đến nhà ăn cơm.

Viên Đồng Tư sờ sờ trán Kim Tịch Nhân “Gặp bác sĩ đi”

Kim Tịch Nhân lắc đầu “Không cần”

Viên Đồng Tư nhìn Khuất Triển Thư như cầu xin sự giúp đỡ, Kim Tịch Nhân sốt nhẹ đã vài ngày, bởi vì công việc nên không thể nghỉ ngơi, thật sự nếu chậm trễ không gặp bác sĩ sẽ không tốt.

Viên Đồng Tư lặng lẽ đưa đến danh thiếp “Đây là phòng khám tư nhân Khải Kỳ quen biết. Lúc đi cẩn thận chút, bị nhóm chó săn biết cậu có bệnh, không biết sẽ đưa tin thành cái dạng gì”

“Tôi nghĩ hiện tại phải đi”

“Hiện tại?”

“Không thể chậm trễ nữa, ngồi xe của tôi, chính là đã trễ không biết bác sĩ còn ở không?”

“Còn, tôi đã nói với hân. Anh trực tiếp đưa cậu ấy đi đi”

Một đám người theo Khuất Triển Thư cùng Kim Tịch Nhân xuống lầu.

Bởi vì theo ý Khuất Triển Thư nên Kim Tịch Nhân không bốc đồng phản đối.

Ngồi trên xe, Khuất Triển Thư ân cần thắt dây an toàn cho cậu sau đó khởi động xe.

Biết đem Kim Tịch Nhân giao cho Khuất Triển Thư nhất định không có việc gì, Viên Đồng Tư cũng không dặn dò gì thêm, nhìn theo xe rời đi.

Đám nhân viên hậu trường sau đó cũng rời khỏi, Viên Đồng Tư phát hiện Mạc Tư Phàm vẫn đang đứng một nơi không xa phía sau.

Viên Đồng Tư cười một chút với Mạc Tư Phàm “Như thế nào, không có việc gì?”

Mạc Tư Phàm đi tới “Tôi đưa cậu về được không?” Anh chú ý Viên Đồng Tư không lái xe đến.

Viên Đồng Tư lắc đầu “Cám ơn, không được, tôi tự mình về”

Đưa tay vẫy taxi, Viên Đồng Tư ngồi trên xe nhô đầu ra “Tư Phàm, anh cũng về nhà sớm đi”

Nhìn theo bóng xe rời đi, Mạc Tư Phàm đứng trong đêm có chút thương cảm, trở về có ý nghĩa gì? trong nhà cũng chỉ một mình, lạnh lẽo yên ắng. Kim Tịch Nhân sau khi chấm dứt công việc liền vội vàng chạy về nhà bởi vì nơi đó có Khuất Triển Thư, còn mình thì sao? Chơi nhiều năm như vậy lại luôn cảm thấy trống rỗng.

Đứng một hồi, Mạc Tư Phàm lên xe, khởi động máy hướng về câu lạc bộ đêm.

Gặp bác sĩ, cầm thuốc, Khuất Triển Thư mang Kim Tịch Nhân về nhà.

Nguyên lai sinh bệnh bởi vì Kim Tịch Nhân ăn mặc theo mùa, thân thể không khỏe, lại không nghỉ ngơi đủ, Khuất Triển Thư yên lòng.

Nói nhanh một chút với Viên Đồng Tư, Khuất Triển Thư giục Kim Tịch Nhân đi ngủ.

“Ngủ không được” Kim Tịch Nhân oán giận, công việc gần đây tiến độ cao, người khấn trương luôn nghỉ ngơi không tốt.

Đem Kim Tịch Nhân lôi lên giường, Khuất Triển Thư thay chăn mới “Ngủ không được thì đếm cừ”

“Đếm cừ nhiều không có ý nghĩa”

Nằm một hồi, Kim Tịch Nhân cọ cọ bên người Khuất Triển Thư “Thư, ngủ chưa?”

“Còn chưa”

“Thư, kể chuyện xưa cho tôi nghe”

“Được, muốn nghe cái gì?”

“Nghe loại nào mà có thể buồn ngủ”

Khuất Triển Thư cười lên “Nhân, thật là hết cách”

“Kể đi mà”

Khuất Triển Thư không kể chuyện xưa mà kể cổ văn theo “xuất sư biểu” đến “nhớ Nhạc Dương lâu” Kim Tịch Nhân nghe không hiểu cổ văn, theo âm thanh giàu từ tính của anh chậm rãi ngủ.

Sau khi khỏi bệnh, Kim Tịch Nhân lại trở nên vui vẻ.

Lúc này, đột nhiên truyền ra tin tức về chuyện xấu của Kim Tịch Nhân cùng nữ người mẫu

Viên Đồng Tư gọi điện giải thích với Khuất Triển Thư.

“Đây là chuyện không thể nào, bất quá đối phương mượn cơ hội truyền tin ra. Bọn họ sắp tới muốn đi Milan biểu diễn” Bên này điện thoại, Viên Đồng Tư giải thích.

“Tôi biết”

“Xin anh không cần hiểu lầm Nhân”

“Tôi sẽ không”

Khuất Triển Thư đương nhiên sẽ không hiểu lầm, Kim Tịch Nhân mỗi lần giống như chó con quần quýt lấy anh, anh không tin cậu hứng thú với người khác, mà có lẽ, việc cậu hứng thú với người khác sẽ làm anh thoải mái hơn một chút.

Kim Tịch Nhân không muốn đi Milan, cậu cực lực phản đối.

Viên Đồng Tư thái độ cứng rắn “Không được, cậu chết tâm này đi, nhất định phải đi, nếu cậu không đi, sang năm hợp đồng nhất định giảm bớt, cậu muốn ăn không khí tôi mặc kệ, nhưng nhân viên đều phải nuôi gia đình. Cậu không đi tôi liền buộc cậu đi”

Kim Tịch Nhân ở trên ghế nhích tới nhích lui “Giảm bớt thì giảm bớt, mỗi cái đại diện đều thu vào rất nhiều, ít một chút cũng không quan hệ”

“Ít nói, Cậu không sợ thu vào ít là bởi vì Triển Thư có thể nuôi cậu, nhưng chúng tôi không giống như vậy”

Đầu không lại Viên Đồng Tư, Kim Tịch Nhân chỉ có thể khuất phục, kỳ thật cậu không muốn đi cũng không phải sợ khoảng thời gian chia lìa ngăn ngủ với Khuất Triển Thư, cậu chủ yếu là không muốn anh hiểu lầm, bởi vì cậu muốn triệt tiêu chuyện xấu với nữ diễn viên kia.

Kim Tịch Nhân không tình nguyện lên phi cơ.

Ở Milan, mỗi ngày đều phải gọi điện về Hương Đào.

“Thư, đang làm cái gì?” Đây nhất định là lời dạo đầu.

Khuất Triển Thư nói cho Kim Tịch Nhân công việc gần đây cùng với những sự tình mới mẻ.

Trong điện thoại âm thanh Khuất Triển Thư càng thêm dễ nghe.

“Thư, nói vài câu tiếng Pháp nghe đi” Biết Khuất Triển Thư biết tiếng Pháp, Kim Tịch Nhân yêu cầu.

Khuất Triển Thư bên kia điện thoại cười khê, sau đó chậm rãi nói vài câu.

“Thư, âm thanh thật dễ nghe. Nói gì vậy? Nói Thư yêu tôi?”

“Không, quảng cáo trên báo”

“Cái gì? Không được, nói cái khác”

Loại điện thoại tràn ngập vô nghĩa này mà nói cũng thật lâu.

Đợi cho biểu diễn kết thúc, Viên Đồng Tư nhìn hóa đơn điện thoại khách sạn đưa tới, cau mày nhìn chăm chăm Kim Tịch Nhân.

Kim Tịch Nhân vẻ mặt vô lại “Như thế nào?”

Viên Đồng Tư nhìn cậu nửa ngày, bất đắc dĩ “Nói cho cậu, cái này đều tính vào thù lao công việc của cậu”

“Tính thì tính, sợ anh”

Theo phi cơ hạ xuống sân bay, trời đã chập choạng tối, Kim Tịch Nhân bắt đầu cấu kính. Một mực nói ở nước ngoài không có cơm ngon, cũng không dám ăn nhiều, thức ăn trên máy bay ăn không quen, hấn đối bụng.

Trở lại công ty Khải Kì, nhân viên công ty chuẩn bị bánh bao, Kim Tịch Nhân cắn 2 miếng rồi để sang một bên.

Uống xương nước ầm, Kim Tịch Nhân càng thêm khó chịu, thối mặt ngồi một mình, chờ sau khi công ty kết thúc công việc thả cậu về nhà.

Viên Đồng Tư chú ý tới biểu tình Kim Tịch Nhân âm thầm bật cười. Nhân viên quen thuộc với tính tình Kim Tịch Nhân thời điểm này không dám nói chuyện với cậu, tự mình bận rộn sửa sang lại quần áo chờ chụp ảnh.

Viên Đồng Tư lặng lẽ đi gọi điện thoại.

“Đã trở lại. Phải”

“Anh có thể tới đón cậu ta không? Có tiện không?”

“Cậu ta cấu kỉnh. Không rõ lắm. Nay anh nên đến xem”

Khuất Triển Thư buông điện thoại, chuẩn bị một số thứ sau đó lấy khóa xe.

Lái xe đến nửa đường, anh lại xuống xe mua một túi đồ lớn.

Khuất Triển Thư đến công ty Khải Kì, chỉ thấy đèn đuốc sáng trưng, nhân viên còn đang bận rộn, không khỏi cảm thán công việc này thật đúng là vất vả.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hồng Hồng đi đến giữ sofa, thúc người đang nằm ở trên “Nhân, đứng lên”

Kim Tịch Nhân ngăn tay Hồng Hồng “Không cần”

“Khuất tiên sinh tới đón cậu”

Kim Tịch Nhân nhảy dựng lên.

Khuất Triển Thư đứng cách đó không xa, vẻ mặt đầy ý cười nhìn cậu.

Kim Tịch Nhân nhào lại, cơ hồ muốn đẩy ngã Khuất Triển Thư “Thư, Thư”

Khuất Triển Thư trấn an cậu “Đừng nháo, tôi đem thứ này cho cậu”

Đem túi to đưa cho Kim Tịch Nhân xem, là một túi bánh bao đậu nóng hầm hập.

Kim Tịch Nhân vui mừng kêu to.

“Tôi nghĩ cậu ở bên ngoài nhất định không ăn được gì”

Kim Tịch Nhân mạnh mẽ gạt đầu “Đúng vậy, đúng vậy, căn bản là ăn không đủ no”

Khuất Triển Thư lại nhờ nhân viên đem chén đến, mở ra thứ gì đó, hóa ra là canh gà.

Bởi vì Khuất Triển Thư mang theo nhiều nên nhân viên hậu trường đều tự động đến chia sẻ.

Kim Tịch Nhân một tay lấy bánh bao đậu, trái cắn một ngụm, phải cắn một ngụm.

Viên Đồng Tư cầm ly canh gà uống, phát hiện canh gà có cho măng cùng nấm rơm, rất ngon, lại thêm tiêu thực ấm dạ dày, uống xong cảm giác thực hưởng thụ.

Ăn bánh bao đậu lại uống một ly canh gà, Kim Tịch Nhân ngồi một bên cười meo meo

Viên Đồng Tư đem ảnh chụp ở Milan cho Khuất Triển Thư xem.

Nhìn ảnh chụp nam nhân vừa đẹp trai lại quyến rũ, đặc biệt còn mang mắt kính, nhìn lại kẻ ngồi cách đó không xa đang giống như thú cưng nhìn chăm chăm mình tươi cười, chỉ kém không có cái đuôi vẫy vẫy, Khuất Triển Thư khó có thể tin.

“Hình tượng giảm đi rất nhiều phải không?” Viên Đồng Tư cười nói.

Khuất Triển Thư gạt đầu “Phải”

“Không nghĩ tới lúc chụp ảnh hoàn toàn là một người khác”

“Đúng là không nghĩ tới, hiện tại cũng hiểu được là không còn gì để nói. Quảng cáo của cậu ấy tôi đã xem qua, lại càng không nói đến bìa tạp chí, áp phích, nhưng tôi thực sự không ngờ, nguyên lai nam nhân rất có mị lực trong quảng cáo, người mẫu đứng đầu, phía sau lại như vậy, như vậy...”

Viên Đồng Tư thay Khuất Triển Thư tiếp lời “Tùy hứng, yêu làm nũng, yêu nói năng bậy bạ, yêu phóng điện, còn thực khó quản”

Khuất Triển Thư nở nụ cười.

“Có thể đi về không?” Khuất Triển Thư hỏi Viên Đồng Tư.

“Xin đợi thêm một lát, có mấy thứ muốn cho Kim Tịch Nhân xem qua, ngày mai sẽ đem đến phòng chụp ảnh xử lý lại”

Kim Tịch Nhân trên mặt khôi phục tươi cười, ngoan ngoãn phối hợp công việc.

Hai người về đến nhà đã rất khuya.

Đem hành lý để một bên, Kim Tịch Nhân ôm Khuất Triển Thư không buông

”Buông, khó thở, Nhân”

“Cho tôi ôm đi”

Khuất Triển Thư đẩy Kim Tịch Nhân đi tắm rửa “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn đi làm”

Kim Tịch Nhân giữ chặt Khuất Triển Thư “Thư, cùng nhau”

“Không” Khuất Triển Thư vội vàng giẫy dụa.

Kim Tịch Nhân không tình nguyện đi vào phòng tắm. Khuất Triển Thư ở lại phòng ngủ trải chăn nệm.

Bỗng nhiên, Khuất Triển Thư nghe thấy động tĩnh ở phía sau, vừa quay đầu lại liền thấy Kim Tịch Nhân trần như nhộng đứng sau lưng, tóc trên thân còn đang nhỏ nước từng giọt.

“A, cậu làm gì? Để ý cảm lạnh” Khuất Triển Thư vội vàng đem cậu lôi về phòng tắm.

Kim Tịch Nhân ôm Khuất Triển Thư, cởi áo sơ mi của anh “Thư, cùng nhau”

“Không”

Nhìn thấy trước mắt là người mẫu hàng đầu với dáng người hoàn mỹ, Khuất Triển Thư không khỏi động tâm.

Cuối cùng, vẫn là bị kẻ bốc đồng kéo vào nhà tắm.

Kim Tịch Nhân vội vã đem Khuất Triển Thư đặt trên tường.

Khuất Triển Thư buông tha sự chống cự, mặc cho đối phương ôm mình.

Sau lưng là tường lạnh lẽo, trước ngực là cực nóng da thịt, trong cái ôm của người kia, Khuất Triển Thư ý loạn tình mê, cả người lâng lâng.

Đột nhiên, Khuất Triển Thư nhú mày, tay ôm Kim Tịch Nhân không khỏi dùng sức “A, Nhân, nhẹ một chút”

Kim Tịch Nhân ôn nhu hôn đến “Thư, Thư đáng yêu nhất”

Ôm nhau nằm ở trên giường, da thịt trần trụi tiếp xúc lẫn nhau, cảm giác mềm mại thoải mái, Khuất Triển Thư gối đầu lên tay Kim Tịch Nhân, nhẹ nhàng nói “Thời gian cậu không ở đây, một mình thật đúng là có chút không quen”

“Thật sự?”

“Àn”

“Về sau sẽ không như vậy nữa”

Kim Tịch Nhân ôm Khuất Triển Thư nhẹ nhàng vuốt ve tóc đen.

o.o.o

Giữa hè, Kim Tịch Nhân cần chụp quảng cáo ở ngoài trời, phơi nắng như mới từ Châu Phi trở về.

Chính cậu lại cảm thấy rất hài lòng với làn da màu đồng, đưa cánh tay hỏi Mạc Tư Phàm “Xem, có phải rất MAN hay không?”

Mạc Tư Phàm cười nhạt “Khó coi chết đi được, tẩy rửa đều không sạch”

“Nhưng Thư nói đẹp”

“Cút bên kia hạnh phúc đi, không cần lắc lư trước mắt tôi ” Mạc Tư Phàm kêu lên, không thích

Gần nhất, bởi vì thực sự hâm mộ cảm giác ngọt ngào của Kim Tịch Nhân và Khuất Triển Thư, Mạc Tư Phàm càng cảm thấy anh không có khả năng được như vậy.

Thật sự có thể sẽ bị Viên Đồng Tư cự tuyệt, nhưng Mạc Tư Phàm nghe được từ chỗ Kim Tịch Nhân, Viên Đồng Tư cũng không có thân mật với bạn gái hoặc bạn trai.

Anh ta chẳng phải cũng một mình sao? Như vậy nếu có thể đem anh ta kéo về nhà mình, thực là một sự kiện tốt.

Nhưng vấn đề Mạc Tư Phàm thử vài lần đều bị Viên Đồng Tư nhẹ nhàng băng quơ cản trở. Viên Đồng Tư ở trong làng giải trí mấy năm, công phu Thái Cực đã luyện được một tầng cao, suy nghĩ như thế nào đều đoán không ra.

Mạc Tư Phàm cảm giác đầy thất bại, dung mạo cùng tài hoa của anh luôn luôn là có một không hai, được mọi người coi trọng thần phục. Nhưng anh lại coi trọng Viên Đồng Thư, theo thời gian quen biết tình cảm càng thăng tiến, anh càng lúc càng cảm thấy được Viên Đồng Tư là hình mẫu chàng trai nhà bên, chính là một người hàng xóm ân cần bình thường.

Nhiều năm vui chơi như vậy khiến Mạc Tư Phàm mệt mỏi, anh không nghĩ lại làm quen với một người xa lạ, tùy tiện lên giường, anh khát vọng một bến bờ bình yên, có người có thể bao dung cùng chia sẻ.

Tự mình suy đi tính lại, vẫn cảm người thích hợp nhất với anh là Viên Đồng Tư.

Vấn đề là Viên Đồng Tư không phải Khuất Triển Thư, anh cũng không phải Kim Tịch Nhân.

Viên Đồng Tư tất nhiên bình thường, nhưng anh cũng không đơn thuần như Khuất Triển Thư, muốn bắt lấy anh tựa hồ không dễ dàng.

Mạc Tư Phàm nghĩ tới nghĩ lui cũng không có dũng khí chân chính tấn công.

Một ngày mưa, Kim Tịch Nhân đến Phi lãnh thúy chụp ảnh, không biết vì cái gì tiến độ đặc biệt chậm, một shot ảnh ước chừng đến bốn tiếng, thời gian làm việc kéo dài khiến mọi người đều mệt mỏi, người ngã ngựa đổ.

Kim Tịch Nhân tựa hồ ngay cả tính tình cũng không bộc phát nổi, ngã vào sofa.

Nhóm nhân viên hậu trường sau khi công việc chấm dứt chậm rãi sửa sang lại phòng ốc, thu thập trang phục cùng vật phẩm, trang sức.

Viên Đồng Tư ngồi ở bên sofa, xem xét tiến độ công việc cùng kế hoạch làm việc ngày mai.

Khuất Triển Thư lẳng lặng xuất hiện ở cửa phòng làm việc.

Nhân viên thấy anh hoan nghênh mời vào.

Khuất Triển Thư đến đón Kim Tịch Nhân về, hơn nữa còn mang đến cháo hải sản nóng hầm hập, cơm chiên, còn có bánh bao.

Đám nhân viên đều đặc biệt thích phong độ trí thức cùng sự sẵn sàng của anh.

Mạc Tư Phàm chú ý tới, Khuất Triển Thư cùng Kim Tịch Nhân ngồi cạnh nhau ở một góc, sau đó Khuất Triển Thư lặng lẽ đưa vài thứ cho Kim Tịch Nhân

Mạc Tư Phàm lặng lẽ đi qua, hét lớn một tiếng, sau đó bổ nhào vào người Kim Tịch Nhân, cướp thứ kia xem.

Kim Tịch Nhân ra sức giãy dụa không chịu đưa ra.

Hai người ngã nhào từ sofa xuống đất, Khuất Triển Thư vội vàng tách bọn họ ra.

“Cho tôi xem một chút” Mạc Tư Phàm kêu

“Không cho” Kim Tịch Nhân không chịu nhân nhượng.

Cuối cùng đem cái túi nhỏ nhỏ xé rách hai người mới dừng tay.

Nguyên lai đó là kẹo đường mà Kim Tịch Nhân thích ăn

Kim Tịch Nhân bữu môi đẩy Mạc Tư Phàm ra “Chán ghét, đều không ăn được”

Khuất Triển Thư vội vàng trấn an cậu “Không sao đâu”

“Lão Mạc thực nhàm chán”

Mạc Tư Phàm ngẩng đầu, khoe mắt nhìn Viên Đồng Tư phát hiện anh lạnh nhạt nhìn mình cùng Kim Tịch Nhân ngã nhào trên mặt đất, sau đó chuyển mắt đi nơi khác.

Mạc Tư Phàm đột nhiên cảm giác mất mát vô hạn.

Kim Tịch Nhân ngu ngốc như vậy cũng có người chăm sóc ân cần, chính mình tài hoa cái thể sẽ cô độc, thật không công bằng.

Mạc Tư Phàm đến nhà Kim Tịch Nhân chơi, thuận tiện tìm Khuất Triển Thư nói chuyện phiếm.

Nhìn Kim Tịch Nhân nằm ở sofa ôm gối, Mạc Tư Phàm liếc mắt một cái sau đó hỏi Khuất Triển Thư “Anh như thế nào tiếp nhận kẻ ngu ngốc này? Cậu ta có cái gì tốt, chỉ có khuôn mặt dễ nhìn thôi”

Khuất Triển Thư cười rộ lên “Bởi vì cậu ấy nói thích tôi”

“Đơn giản như vậy?”

“Không, nói đơn giản cũng không đơn giản. Tình cảm hai người phải kể đến duyên phận. Tôi cùng Nhân xem như là duyên phận, bằng không cậu ấy làm sao ở cách vách nhà tôi”

Kim Tịch Nhân kêu to “Lão Mạc, anh còn dám nói vậy, không cho ở lại ăn cơm”

Mạc Tư Phàm nháy mắt với Kim Tịch Nhân “Nơi này không tới phiên cậu làm chủ”

Khuất Triển Thư nở nụ cười “Nhân, không cần như vậy”

“Cậu ta rốt cuộc có cái gì tốt?” Mạc Tư Phàm hỏi lại.

“Chuyện này, cậu hỏi tôi, tôi cũng nói không nên lời. Có lẽ, thời điểm lần đầu tiên tôi thấy Nhân, liền thích cậu ấy nhưng chính bản thân tôi lại không nhận ra. Tịch Nhân rất thẳng thắn với tôi, ngay từ đầu đến cuối đều như vậy, còn tôi lại sợ hãi, sợ bị tổn thương, cho nên tôi ngay từ đầu đã trốn tránh cậu ấy, bởi vì cậu ấy cũng có một số việc làm quá phận, cho nên khi đó tôi thậm chí có chút chán ghét, bất quá thời gian trôi qua, tôi phát hiện cậu ấy đối với tôi luôn nói trắng ra, một chút giữ lại cũng không có, nếu cậu ấy đều bộc bạch hết không sợ bị tổn thương, tôi cũng không hẳn là phải sợ”

Mạc Tư Phàm ngò một tiếng, cúi đầu tự hỏi.

“Làm sao vậy, có tâm sự?” Khuất Triển Thư hỏi

Kim Tịch Nhân tiếp lời “Lão Mạc thích Đồng Tư, lại không dám nói. Nhìn chúng ta cùng một chỗ, anh ta thực hâm mộ”

“Thật sự?” Khuất Triển Thư kinh ngạc “Tôi không thấy như vậy”

“Lão Mạc là giai cấp địch nhân, che giấu rất kỹ”

Khuất Triển Thư quay đầu liếc Kim Tịch Nhân một cái “Nhân, không cần nói Tư Phàm như vậy”

Mạc Tư Phàm nhướn thẳng vai, biểu tình buồn rầu “Tôi phải nói với cậu ấy như thế nào?”

“Chúng tôi không phải cậu, không thể cảm động lấy. Hơn nữa, đoạn tình cảm này thuần túy là chuyện của hai người, trừ bỏ hai người ra không ai có thể xen vào, cũng không thể bình luận cái gì”

Mạc Tư Phàm nhìn sau đôi mắt kính là cặp mắt đen lay láy của Khuất Triển Thư “Triển Thư, anh đúng là người bình tĩnh đích thực”

“Ai nói? đến phiên mình còn không giống nhau, loạn từ đầu trận sao”

Kết quả, Mạc Tư Phàm vẫn là không có dũng khí.

Muốn cho anh như thế nào mới có thể mở miệng đây? Nói cho quản lý của bạn tốt kiêm cộng sự làm việc của mình rằng anh thích hẳn, hy vọng có thể kết giao? ngẫm đi ngẫm lại đều thấy nhức đầu.

Cuối cùng, Mạc Tư Phàm lựa chọn trốn tránh.

Kim Tịch Nhân vì giới thiệu mẫu trang phục thu đông muốn đi New York cùng Paris công tác 2 tháng.

Cậu vì phải tách ra với Khuất Triển Thư mà đau đầu.

Mà khiến Khải Kỳ đau đầu chính là Mạc Tư Phàm đơn phương ngưng hợp đồng đã ký với Khải Kỳ. Anh không còn đảm đương vai trò nhiếp ảnh gia của Kim Tịch Nhân, đồng thời không hề chụp ảnh cho bất kì nghệ sĩ nào của Khải Kỳ.

Kim Tịch Nhân không thể lý giải được “Vì cái gì, lão Mạc, lão Mạc, anh thà đền bù tiền cho công ty chúng tôi cũng quyết không chụp ảnh cho tôi, cho dù tôi không cho anh đến nhà ăn cơm cũng không tắt phải như vậy”

Mạc Tư Phàm trừng mắt liếc Kim Tịch Nhân một cái “Cậu rõ ràng biết đây không phải lí do”

Kim Tịch Nhân im miệng.

“Nếu anh muốn mở rộng điều khoản hợp đồng có thể đàm phán cùng Khải Kỳ. Hiện giờ anh là số một trong giới, Khải Kỳ nhất định sẽ nhường một bước”

Mạc Tư Phàm cúi đầu thở dài “Không, tôi không muốn lại đối mặt với cậu ấy”

“Chính là anh ta cũng không biết anh rốt cuộc là nghĩ cái gì, anh như vậy đối Đồng Tư cũng không công bằng, đối với tôi cũng không công bằng”

Mạc Tư Phàm thoát nhìn thập phần mệt mỏi đứng lên “Quên đi”

Khải Kỳ là công ty lớn, cũng không phải không tìm được người chụp ảnh giỏi, thật sự cả nước đều khuyñh đảo vì tài năng của Mạc Tư Phàm, anh chụp ảnh rất ít khi dùng máy tính để chỉnh sửa, chính điểm này đã làm rất nhiều người mẫu tỏa sáng khi hợp tác cùng anh.

Cho tới nay, bởi vì Mạc Tư Phàm thăm mến Viên Đồng Tư, cùng với tình bạn với Kim Tịch Nhân, anh vẫn hữu cầu tất ứng với Khải Kỳ, thậm chí không tiếc từ chối những công việc khác thù lao cao hơn.

Lí Cánh Thần thỉnh Kim Tịch Nhân đến văn phòng của anh.

Mở bao văn kiện trong tay, Lí Cánh Thần hỏi Kim Tịch Nhân “Mạc Tư Phàm gần nhất là làm sao vậy? Cậu biết không?”

Nhìn đại lão bản khuôn mặt vừa đẹp trai lại lạnh lùng, Kim Tịch Nhân vẫn có một chút sợ hãi “Lão Mạc thích Đồng Tư lại không dám nói, hiện tại anh ta nói không muốn lại đối mặt với Đồng Tư”

Lí Cánh Thần lộ ra một tia cười lạnh lùng “Viên Đồng Tư”

“Đúng vậy, lão Mạc vẫn thăm mến Đồng Tư”

“Bằng hữu anh ta không phải rất nhiều sao?”

“Bất quá là tình một đêm thôi”

“Cậu không khuyñn nhủ anh ta?”

“Có khuyñn qua nhưng vô dụng. Thư nói tình cảm hai người, người bên ngoài không nhúng tay chỗ mồm vào, bởi vì người bên ngoài không phải là đương sự”

“Như vậy a” Lí Cánh Thần đưa tay chống cằm, ý bảo Kim Tịch Nhân tiếp tục nói.

“Thư nói, lão Mạc không dám thổ lộ cũng có đạo lý, bởi vì một khi ra bước này sẽ không thể rút về, nếu không thể trở thành người yêu cũng không thể duy trì quan hệ bằng hữu như trước. Thư nói lão Mạc chính là sợ bằng hữu cũng không làm được mới không dám nói, anh ta thật tình thích Đồng Tư cho nên càng thích thì càng sợ mất đi”

Lí Cánh Thần cười nháy mắt “Xem ra, Khuất tiên sinh có ảnh hưởng rất tốt với cậu”

“Đúng vậy, Thư tốt nhất”

Lộ ra một mặt cười nguy hiểm, Lí Cánh Thần hỏi “Thế nào? Biện pháp tôi dạy cho cậu hữu dụng không?”

Kim Tịch Nhân đơ ra một chút sau đó gật đầu “Hữu dụng”

Lí Cánh Thần ngửa đầu tựa vào ghế, nhìn Kim Tịch Nhân một hồi rồi lộ ra ý cười sâu xa khó hiểu, sau đó phát tay “Nhân, cậu đi làm việc đi”

Đoán không ra đại lão bản đang chuyển ý niệm gì trong đầu, Kim Tịch Nhân ly khai văn phòng.

Bởi vì cùng công ty GL cũng có hợp đồng với Mạc Tư Phàm, mà Kim Tịch Nhân lại là người đại diện phát ngôn của GL nên Mạc Tư Phàm chụp ảnh cho cậu, đương nhiên, đây cũng là lần cuối cùng.

Mạc Tư Phàm vẫn duy trì biểu tình bình tĩnh, nhìn bối cảnh trước mắt, bấm máy.

Ngày xưa phòng làm việc vốn ồn ào giờ lại thật im lặng.

Dĩ vãng, Mạc Tư Phàm luôn dẫn dắt cảm xúc người mẫu, mẫn tuệ sâu sắc bắt giữ trạng thái tốt nhất, hoặc đưa ra ý kiến của mình yêu cầu đối phương làm theo, nhưng hôm nay anh rất ít mở miệng.

Đối diện máy ảnh, Kim Tịch Nhân cực lực huy động cảm xúc chính mình đảm bảo cho chất lượng bộ ảnh. Vừa mới xong một shot ảnh đột nhiên Lí Cánh Thần đến.

Là đến kiểm tra công việc.

Mang theo vẻ mặt lạnh lùng mà lại tươi cười thần bí, Lí Cánh Thần đơn giản chào hỏi mọi người, đi dạo chung quanh, sau đó rời đi.

Kim Tịch Nhân đứng sau lưng Viên Đồng Tư nhô đầu ra, nhìn theo đại lão bản rời đi, nhỏ giọng hỏi “A, đại lão bản càng ngày càng nham hiểm”

Mạc Tư Phàm hỏi Kim Tịch Nhân “Anh ta đến xem cậu làm việc? Khó có được nha, đại lão bản của các cậu không phải rất ít xuất hiện sao?”

Kim Tịch Nhân lắc đầu “Không biết”

“Nếu anh ta hỏi cậu, chỉ cần nói với anh ta tôi mệt mỏi, muốn giảm bớt lượng công việc là được rồi, biết không?”

Kim Tịch Nhân nháy mắt, gật gật đầu “Nga”

Công việc chấm dứt đã là 8h tối.

Khuất Triển Thư đến đón Kim Tịch Nhân về.

Nhìn thấy hai người kia rúc vào một góc nhỏ nhẹ tâm sự, Mạc Tư Phàm nhìn Viên Đồng Tư đang đứng đưa lưng về phía mình, tư vị trong lòng không biết là cái gì, rất khó nói nên lời.

Ngay tại thời điểm mọi người chuẩn bị rời đi, Lí Cánh Thần lại xuất hiện.

Lí Cánh Thần thân hình cao lớn đi vào phòng làm việc, chào hỏi mọi người, sau đó lộ ra một nụ cười ôn nhu chưa từng có, nhìn thấy Viên Đồng Tư hỏi “Có thể đi rồi sao?”

Viên Đồng Tư cũng không minh bạch ý tứ lão bản, gật đầu “Có thể”

Anh không biết những lời Lí Cánh Thần nói rốt cuộc là cho ai, nhưng công việc chấm dứt đích thật là có thể đi về.

Lí Cánh Thần đi tới vươn tay “Chúng ta đi thôi”

Viên Đồng Tư sững sốt một chút, sau đó thuận theo vươn tay ra mặc cho đối phương nắm tay mình rời đi.

Kim Tịch Nhân ở một bên xem, trừng mắt cứng họng “A, đại lão bản anh ta cùng...”

Khuất Triển Thư ôn hòa đưa tay ngăn lại lời nói của Kim Tịch Nhân “Hừ, không nói” Nói xong xoay mặt nhìn Mạc Tư Phàm

Mạc Tư Phàm nhìn chăm chú vào hai bóng người biến mất ngoài cửa, cắn răng nắm chặt tay

”Thư, bọn họ...” Kim Tịch Nhân lại hỏi

”Hừ, chúng ta về nhà” Khuất Triển Thư mang Kim Tịch Nhân đi, lưu lại Mạc Tư Phàm đứng một mình dưới ánh đèn sáng rực của phòng chụp ảnh.

Kim Tịch Nhân phải khởi hành đi New York

“Thư, tôi không muốn đi” Nhích người về phía trước, Kim Tịch Nhân chỉ để ý quán lấy Khuất Triển Thư không buông, cho dù anh ở phòng đọc sách làm việc cậu cũng không quan tâm.

“Nếu tôi có thể không làm việc thì tốt rồi”

Khuất Triển Thư tháo xuống mắt kính nhìn Kim Tịch Nhân “Nếu chuyên tâm công tác, không nói năng gây phiền toái, chờ cậu chấm dứt công việc ở New York, thời điểm đi Paris tôi có thể mang cậu tham tour quanh Paris, tôi biết không ít nơi thú vị, có thể mang cậu đi”

“A, thật sự?” Kim Tịch Nhân nhào lại

”Trên thực tế, tôi cần đến Paris công tác 2 tuần, mà lúc đó cậu cũng vừa vắng ở đó, cho nên, nếu công tác thật tốt, như vậy chúng ta nhất định có thời gian rảnh rỗi một chút, tôi có thể mang cậu đi vui chơi”

“A, trước kia mỗi lần đi đều là vội vội vàng vàng, sau đó đi đến mấy cửa hàng lớn tôi cũng không có cách nói chuyện. Anh thực sự mang tôi đi chơi?” Cả người hầu như đều đã dán trên người Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân hỏi vô cùng hào hứng

“Đương nhiên. Điều kiện tiên quyết là cậu công tác thật tốt, không tìm phiền toái”

“Đồng Tư lại cùng anh nói cái gì đi”

“Cậu không cần lo cho Đồng Tư, cậu chỉ cần nói nguyện ý hay không là có thể”

“Đương nhiên được rồi”

Thỏa thuận đạt được, Kim Tịch Nhân ngoan ngoãn lên phi cơ

Khuất Triển Thư đến gặp Mạc Tư Phàm, phát hiện đối phương đã mất hết ý chí

”Tôi thấy, anh uống rượu sẽ không giải quyết được vấn đề” Khuất Triển Thư nói

Mạc Tư Phàm đập bàn “Tôi có thể làm sao bây giờ? Cậu ta, cậu ta đều đã muốn...”

Khuất Triển Thư nhẹ nhàng an ủi “Tư Phàm, những điều nghe thấy đều là hư vô, những gì tận mắt chứng kiến mới là sự thật, nhưng cho dù tận mắt chứng kiến cũng không hẳn là chân tướng, anh không thổ lộ cùng Đồng Tư, anh làm sao biết được anh ta không tiếp nhận anh”

“Nếu thổ lộ mà cậu ta không muốn, về sau ngay cả bằng hữu cũng chưa chắc làm được, tôi đây không phải thâm hại hơn”

“Tư Phàm, anh luôn nói Nhân ngốc, bắt quá tôi thấy ngốc một chút không có gì là không tốt. Chính vì Nhân ngốc, ngốc mới không sợ bị thương, cho dù lúc trước tôi trốn tránh thương tổn cậu ta như thế nào, cậu ấy cũng bắt khuất, vẫn một mực thẳng thẳng, không hề che giấu. Anh và Đồng Tư đều quá thông minh, thông minh bị thông minh lừa”

Mạc Tư Phàm trầm mặc không nói

Khuất Triển Thư mỉm cười “Tư Phàm, nếu anh thật sự không tính tranh thủ vì mình, tôi cũng không có gì để nói. Bất quá Tư Phàm anh phải biết rằng, cuộc đời rất ngắn ngủi, không cần đợi đến lúc mình bỏ lỡ thời gian, đến khi qua rồi, quay đầu nhìn lại mới phát hiện lúc trước chỉ cần duỗi tay ra là có thể nắm lấy hạnh phúc. Đừng làm chuyện tình khiến mình hối hận”

Trước khi rời đi, Khuất Triển Thư nói “Tư Phàm, thời điểm Nhân đến Paris, vừa vắng tôi cũng sang đó công tác, tôi sẽ đi. Nếu anh đi cùng tôi thì nói cho tôi biết trước”

Mạc Tư Phàm cúi đầu, sau đó ghé vào trên bàn

Khuất Triển Thư bay qua Paris họp, trên máy bay cũng không nhìn thấy bóng dáng người kia

Paris, sáng sớm, Địch Lạp bối lộ

Đem hình vẽ trang trí mới mua ôm vào ngực, sau đó quay đầu lại Kim Tịch Nhân kêu lên “Thư, không thấy bọn họ”

Khuất Triển Thư tựa hồ lơ đãng “Không thấy, đã không thấy tầm hơi”

Kim tịch Nhân nhìn xung quanh “Nhanh như vậy hai người kia chạy đi đâu?”

“Cậu không cần như vậy, khoảng thời gian này cậu luôn quần quýt lấy bọn họ, bọn họ hiện tại đúng là cần thời gian ở chung, là thời gian tốt để điều chỉnh cước bộ, cậu làm kì đà cản mũi có phiền hay không a”

Kim Tịch Nhân bộ dáng như đúng lý hợp tình “Lão Mạc trước kia luôn làm kì đà cản mũi chúng ta, hiện tại tôi trả lại cho anh ta”

“Cậu tỉnh tỉnh đi. Tôi nói cho cậu biết đừng quá phận, Tư Phàm hiện đang chụp ảnh cho cậu, cậu lại cứ nhiên nhiên làm chuyện làm cho anh ta nóng nảy, anh ta đối người khác chính cậu”

“Tôi không sợ”

Kim Tịch Nhân đứng bên cửa hàng hoa bên đường, không chịu đi, tiếp tục nhìn xung quanh

“Lão Mạc thật là, hiện tại có người yêu sẽ không để ý người khác, cũng không lo làm việc, không nề mặt ai cả” Kim Tịch Nhân oán giận

Khuất Triển Thư cười nhìn Kim Tịch Nhân “Tốt lắm, không cần niệm thêm nữa, Tư Phàm cùng Đồng Tư cuối cùng có thể đến với nhau, cậu không cần nói nữa”

“Thật không nghĩ tới Đồng Tư cư nhiên cũng thích lão Mạc”

“Lâu ngày sinh tình”

“Đồng Tư cư nhiên thăm mến lão Mạc lâu như vậy, tôi một chút cũng không biết”

Khuất Triển Thư liếc mắt một cái “Thăm mến đương nhiên người khác không biết, đã biết sẽ không gọi thăm mến. Nếu Tư Phàm không nói cho cậu biết, cậu còn không phải giống như không biết”

“Rốt cuộc chạy trốn đi đâu rồi?”

Khuất Triển Thư thực bất đắc dĩ “Tốt lắm, cậu không cần tìm nữa, chúng ta đi thôi. Để cho bọn họ hưởng thụ thế giới của hai người”

“Đồng Tư cùng Tư Phàm nguyên lai lại có nội tâm sâu kín như vậy, hiện tại thật vất vả mới thổ lộ cùng nhau, cậu đừng quấy rầy bọn họ” Nói xong Khuất Triển Thư lôi Kim Tịch Nhân đi.

“Mới không được, bọn họ quấy rầy chúng ta lâu như vậy, tôi mới không dễ dàng buông tha bọn họ”

“Bọn họ không có”

Kim Tịch Nhân vẫn không chịu rời đi, đứng im tại chỗ

Khuất Triển Thư đột nhiên cười rộ lên “Không nghĩ tới đại lão bản công ty các cậu còn nghĩ ra biện pháp này, một kích nhẹ nhàng, Tư Phàm liền động”

“Đúng vậy, đại lão bản luôn có biện pháp, tôi còn thực nghĩ anh ta cùng Đồng Tư là quan hệ thế nào, nguyên lai là diễn trò. Anh ta là một kẻ nham hiểm”

Kim Tịch Nhân nhìn Khuất Triển Thư, cậu sẽ không nói cho Khuất Triển Thư chiêu “Bá vương ngành thương cung” cũng là đại lão bản dạy

Khuất Triển Thư nói “Nhân, có đói bụng không?”

“A” Kim Tịch Nhân gật đầu “Ân”

“Gần đây có một tiệm bán bánh mì hồng trà, làm bánh mì phi thường ngon, tôi mang cậu đi”

“Được” Kim Tịch Nhân gật đầu, sau lại nhìn xung quanh “Đồng Tư cùng Tư Phàm làm sao bây giờ?”

“Bọn họ sẽ có cách, bọn họ không phải không biết đường”

“Bọn họ giống anh đều nói tốt tiếng Pháp”

“Thì thế nào?” Khuất Triển Thư tựa hồ có chút tức giận “Tốt, nếu cậu nhất định phải tìm bọn họ, vậy cậu tiếp tục ở đây tìm đi, tôi đi trước”

Kim Tịch Nhân nhào lại giữ chặt Khuất Triển Thư “A, không còn bỏ tôi lại một mình, tôi không biết đường đi”

“Cậu không phải đợi sao?”

“Quên đi, mặc kệ bọn họ”

Khuất Triển Thư trừng mắt liếc Kim Tịch Nhân một cái, nhỏ giọng “Ngu ngốc”

Kim Tịch Nhân nghe thấy thập phần bất mãn “Anh nói cái gì?”

“Tôi đương nhiên nói cậu ngốc. Thật vất vả chúng ta mới có cơ hội tách ra khỏi công việc, một mình một chỗ, tôi còn có kế hoạch cùng cậu đi rất nhiều nơi, kết quả cậu không những không khen ngợi, ngược lại còn đi chia rẽ người khác, làm hại tôi có lời muốn nói với cậu đều không nói được, ngu ngốc”

Kim Tịch Nhân nở nụ cười, cánh tay vây lấy thắt lưng Khuất Triển Thư “Thư, Thư, anh muốn nói cái gì?”

Khuất Triển Thư rũ mi cười một cái, sau đó tiến đến bên tai Kim Tịch Nhân thấp giọng nói nhỏ nhẹ vài câu

”A, Thư, tiếng Pháp nghe không hiểu, nói Hán ngữ”

“Tuy rằng cậu thực ngốc nhưng tôi yêu cậu”

Kim Tịch Nhân ôm chặt Khuất Triển Thư không buông “A, nói ba chữ là tốt rồi, nói thêm nhiều như vậy làm chi. Nói lại lần nữa, nói lại lần nữa 3 chữ đi”

Khuất Triển Thư giãy ra “Tốt lắm, không cần ở trên đường cái lôi kéo, đi mau, chậm một chút trong tiệm sẽ không còn chỗ ngồi”

Nắm tay Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân cùng anh sánh vai đi về phía trước

Cạnh cửa một tiệm sách, Mạc Tư Phàm nhô đầu ra nhìn một cái, sau đó quay đầu hướng bên trong cửa “Giải trừ cảnh báo. Cái tên ngu ngốc kia rốt cuộc bị Triển Thư mang đi rồi”

Mạc Tư Phàm cùng Viên Đồng Tư đi ra khỏi tiệm sách

Nhìn thấy bóng dáng 2 người đã đi xa, Mạc Tư Phàm tức giận đến nghiến răng nghiến lợi “A, phiền chết, cái tên ngu ngốc, mấy ngày nay cứ nhiên luôn tìm chúng ta tra tấn, quấy rầy chúng ta, may mà Triển Thư mang hắn đi rất xa đừng cho tôi lại thấy hắn”

Viên Đồng Tư cười “Cậu ta đại khái là muốn trả thù chúng ta cũng quấy rầy cậu ta cùng Triển Thư”

“Cậu ta sẽ làm kì đà cản mũi đến khi nào đây?”

“Quên đi, dù sao hiện tại cũng không ở đây”

Nhìn chăm chú mặt Viên Đồng Tư phát hiện đối phương cúi đầu ngượng ngùng, Mạc Tư Phàm đột nhiên cũng hiểu được, ngượng ngùng lên, nhưng vẫn giữ chặt tay Viên Đồng Tư

“Thực xin lỗi, anh thế nhưng hiểu lầm em”

Viên Đồng Tư lắc đầu “Không, không có gì. Em không có để ý”

“Bất quá, nếu không phải anh hiểu lầm, anh nghĩ anh cũng không có dũng khí nói với em thiệt thòi mà anh phải chịu đựng”

Cứ như vậy lôi kéo tay nhau, yên lặng đứng bên đường một hồi, Mạc Tư Phàm hỏi “Em muốn đi đâu?”

“Em, em không quan hệ, đi đâu đều được”

“Quay về khách sạn cũng có thể chứ?”

Viên Đồng Tư đột nhiên đỏ mặt

Mạc Tư Phàm nói “Kỳ thật anh còn rất nhiều điều muốn nói với em, chính là có tên ngu ngốc kia, cái gì cũng không nói được. Vốn nghĩ Triển Thư hôm nay dẫn cậu ta đi, chúng ta có thể có thời gian riêng cho hai người, kết quả sáng sớm tên ngu ngốc kia cứ nhiên chạy đến phòng chúng ta, dám mang em lên phố. Ai, em cũng quá cứng chiều cậu ta”

Viên Đồng Tư tươi cười xin lỗi

Mạc Tư Phàm tới gần Viên Đồng Tư nhỏ giọng nói “Chúng ta trở về được không. Em đi quá sớm, nhất định nghỉ ngơi không đủ. Anh nghĩ, Triển Thư sẽ mang tên ngu ngốc kia đi rất nhiều nơi, nhanh nhất cũng đến trưa mới về. Thừa dịp không có kì đà, anh muốn được ở bên em”

Viên Đồng Tư gật gù đầu, giữ chặt tay Mạc Tư Phàm “Chúng ta đi thôi”

Này một đôi người yêu, nắm tay đi về nơi của hai người.

(Toàn văn hoàn)

13. Chương 13: Phiên Ngoại 1

Thị thành, 2019.

Khuất Triển Thư mấy ngày nay mỗi ngày đều ở phòng đọc sách đến khuya, buổi tối Kim Tịch Nhân thỉnh thoảng từ phòng ngủ đến nhìn lén, hơn nữa vẽ mặt đầy bất mãn.

Một tối cuối tuần, Khuất Triển Thư vẫn đang ở phòng đọc sách im lặng tựa vào bàn làm việc.

”Phanh” Một âm thanh vang lên, Khuất Triển Thư ngẩng đầu, trên tay vẫn đang cầm văn kiện, không ngoài ý nhìn muốn thấy Kim Tịch Nhân nghiêm mặt, tựa vào khung cửa hai tay bắt ngang ngực nhìn thẳng mình không buông.

Khuất Triển Thư mỉm cười, ngữ khí ôn hòa hỏi “Nhân, chuyện gì?”

Nhìn sau đôi mắt kính gọng vàng là đôi mắt đen ôn hòa, thái độ Kim Tịch Nhân liền mềm lại “Ngô, sự tình gì mà phải làm đến khuya như vậy? Nghỉ ngơi đi”

“Chờ một chút là tốt rồi. Cậu ngủ trước đi”

Kim Tịch Nhân bước vào giữ chặt Khuất Triển Thư “Cùng nhau”

“Chờ tôi xem xong đã”

“Vào phòng ngủ xem” Kim Tịch Nhân không cần giải bày kéo người đi.

Tựa đầu vào thành giường, mở ra đèn bàn, Khuất Triển Thư vẫn xem văn kiện trong tay, Kim Tịch Nhân tay chống đầu nằm bên cạnh, lẳng lặng nhìn sườn mặt Khuất Triển Thư.

Khuất Triển Thư ngưng thần, nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh từ một bên, lông mi thoáng chớp động, sóng mắt lưu chuyển, phong thái của người trí thức mang theo vẻ đẹp trí tuệ làm Kim Tịch Nhân vừa hâm mộ vừa ngưỡng mộ.

”Thư, anh rốt cuộc đang xem cái gì?”

Khuất Triển Thư đem văn kiện đặt sang một bên tựa đầu vào giường “Chính là một phần dự án mới, không quá dễ dàng”

“Đồ thư quán làm dự án gì mới?”

Khuất Triển Thư nhắm mắt nghỉ ngơi “Cũng không phải Đồ thư quán ra mặt. Là sở giáo dục vì kết hợp với kỳ nghỉ hè sắp đến lên kế hoạch cử hành hoạt động toàn dân đọc sách, an bài một loạt các hoạt động. Thị lập đồ thư quán cũng cần xuất lực, tôi có tham dự. Hy vọng có thể tổ chức thật là tốt, cổ vũ càng nhiều thanh thiếu niên đọc sách, hơn nữa chúng tôi hy vọng hấp dẫn được các xí nghiệp đến quyên tiền, có thể chuyển sách đưa đến những trường học xa xôi”

“Đọc sách là chuyện tốt”

Khuất Triển Thư gật đầu “Đúng vậy. Bất quá trước mắt còn không thu hút được các xí nghiệp lớn đến tài trợ, chính phủ duy trì hoạt động lần này, chúng tôi không kêu gọi đủ lực, trước mắt dự định cùng thực tế chênh lệch khá lớn. Tôi nghĩ không ra biện pháp tốt nhất”

Kim Tịch Nhân cười vò đầu “Sở giáo dục là sự sống của toàn dân”

Khuất Triển Thư suy nghĩ một chút mỉm cười “Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi hướng về” *“*thiên hạ rộn ràng, giải vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo, giải vì lợi hướng*”*

Kim Tịch Nhân không rõ “Tây cái gì?”

“Không có gì, hiện tại là xã hội buôn bán, hết thấy lấy lợi ích kêu gọi, nếu vô lợi tự nhiên sẽ không hấp dẫn thương gia”

“Ngày hội toàn dân đọc sách lần này, tìm người nào đến phát ngôn?” Kim Tịch Nhân hỏi.

Cái này đến phiên Khuất Triển Thư không rõ “Loại hoạt động công ích này tìm người phát ngôn làm gì? chỉ có bán ra thương phẩm của thương gia mới có thể tìm người nổi tiếng phát ngôn, loại hoạt động này của chúng tôi không cần người nổi tiếng”

“Chính là nếu anh tìm được ngôi sao nổi tiếng phát ngôn cũng có thể hấp dẫn thương gia tài trợ”

Khuất Triển Thư bắt đầu suy tư “Là như thế sao?”

Nghĩ nghĩ, Khuất Triển Thư ánh mắt dừng trên mặt Kim Tịch Nhân.

Chú ý tới ánh mắt Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân vội vàng kéo chăn muốn che mặt.

Khuất Triển Thư nhanh tay hơn một phen chặn lại chăn.

Kim Tịch Nhân kéo a kéo, không chui ra, rõ ràng nắm lấy áo gối che mặt “không nên nhìn tôi”

Khuất Triển Thư ôm lấy vai Kim Tịch Nhân lay lay “Có thể mời cậu tới sao? Gần nhất cậu có rảnh không? Cậu nói đọc sách là chuyện tốt mà”

Kim Tịch Nhân cố gắng nhịn cười quay sang vươn tay ra “Phí sân khấu”

“Nhiều ít?”

“Một giờ bảy vạn”

Khuất Triển Thư mở to hai mắt, nhú mày “Không thể nào, quý như vậy sao, cậu không cần đùa tôi”

Kim Tịch Nhân xoay người ngồi dậy “Ai đùa với anh, tôi nói là đã nể tình rồi. Một giờ bảy vạn”

Khuất Triển Thư trịnh trọng hỏi “Thật sự sao, cậu như vậy...”

Kim Tịch Nhân lộ vẻ mặt đắc ý gật đầu “Đúng vậy, bởi vì tôi đẳng cấp quốc tế, người mẫu đứng đầu, vì anh cho nên đặc biệt ưu đãi, trực tiếp giảm giá cho anh, nhớ rõ là dola”

“Cái gì? Đola?” Khuất Triển Thư càng thêm khó có thể tin.

”Đúng, bằng không anh cho là cái gì?” Kim Tịch Nhân lộ ra vẻ mặt mất hứng “Anh một chút cũng không hiểu biết công việc của tôi”

“Cho nên anh cho tới bây giờ cũng không xem tôi là ngôi sao!” Kim Tịch Nhân chu môi.

“Cũng không phải, bắt quá...”

Kim Tịch Nhân sáp lại tựa vào vai Khuất Triển Thư, cọ đến cọ đi “Yên tâm, tôi sẽ miễn phí giúp anh, tôi đi nói với công ty là có thể. Gần nhất tôi có vài ngày rảnh rỗi, đi vài ngày hẳn là không thành vấn đề. Tôi sẽ đi giúp anh”

“Thật sự”

“Đương nhiên”

Khuất Triển Thư lo lắng một chút “Không, vẫn là không tốt lắm, sẽ làm công ty của cậu khó xử, hơn nữa chúng tôi mời cậu hẳn là phải trả thù lao mới đúng”

“Không quan hệ, không quan hệ, Đồng Tư sẽ không phản đối. Nếu đại lão bản phản đối, tôi liền đem chuyện kia của anh ta nói ra” Kim Tịch Nhân cười xấu xa.

Khuất Triển Thư dè dặt Kim Tịch Nhân “Không cần, Nhân, đừng làm vậy, Lí tiên sinh biết nhất định nổi giận”

“Ai nha, nói giỡn thôi, Thư không cho tôi nói, tôi sẽ không nói với bất kì ai”

Khuất Triển Thư dạn dò Kim Tịch Nhân “Cậu tuyệt đối không thể nói cho người khác”

“Biết” Kim Tịch Nhân tuy rằng đáp ứng lại lằm bằm lâu lâu “a, ngày đó đại lão bản rút cuộc là người nào? Thật sự là muốn biết”

Chú ý Khuất Triển Thư nhìn mình, Kim Tịch Nhân vô tội đành chỉ độc thoại, lại kè sát Khuất Triển Thư một chút “Thư, tôi đến giúp anh, sau đó tôi đi tìm tất cả các nhà máy hiệu buôn tôi đại diện phát ngôn thỉnh họ tài trợ, được không?”

“Có thể chứ?”

“Có thể a, chúng tôi hợp tác hai bên đều hài lòng, hẳn là sẽ đáp ứng. Đúng rồi, tìm nhiều người đến được không, nhiều người dễ dàng hấp dẫn người tham dự”

Khuất Triển Thư không hiểu “Cái gì?”

“Anh tổ chức hoạt động phải bắt đầu tuyên bố tin tức, còn có hoạt động tuyên truyền, từ từ, cần người chủ trì đúng không?”

Khuất Triển Thư gật đầu

”Tìm Lưu Nhã Ngôn đến làm chủ trì được không?”

“Anh ta?” Khuất Triển Thư sửng sốt “Thật sự, thật sự có thể thỉnh hắn đến?”

Lưu Nhã Ngôn là DJ rất nổi tiếng ở Hương Đảo, là viên minh châu DJ, phong cách chủ trì hay thay đổi, có khá nhiều người yêu thích, rất có tiếng tăm. Bởi vì anh ta ngoại hình anh tuấn, tất cả đài truyền hình đều đang đợi anh ta đồng ý trở thành người chủ trì chuyên mục giải trí trên tivi, bất quá Lưu Nhã Ngôn cự tuyệt, nhưng nguyện ý chủ trì tiết mục radio, ngẫu nhiên tiếp khách kết hợp với người chủ trì hoạt động.

”Chúng tôi là bạn tốt, tôi đi mời anh ta, anh ta sẽ đến” Kim Tịch Nhân nói rất tự tin.

“Thật tốt quá”

“Còn có, nếu chỉ có mình tôi chỉ sợ hiệu ứng vẫn còn hữu hạn, tôi đi mời Phong tử”

“Ai là Phong tử?”

Kim Tịch Nhân nhìn Khuất Triển Thư “Uy, không cần nói cho tôi biết anh không biết Lâm Phong nha”

Khuất Triển Thư biết, Phong tử trong miệng Kim Tịch Nhân chính là ngôi sao ca nhạc đỉnh đỉnh đại danh Lâm Phong. Lâm Phong vào nghề 5 năm đã trở thành tiểu thiên vương châu Á, đoạt vô số giải thưởng, ở nước ngoài cũng lấy nhiều giải thưởng âm nhạc, hát thật hay, chính mình soạn nhạc, cả nước đều thập phần thưởng thức tài hoa của hắn.

Nếu có thể mời Lâm Phong, bằng lực ảnh hưởng đến thanh niên của hắn, thật đúng là có hiệu quả kinh ngạc

“Có thể chứ?” Khuất Triển Thư có chút không tin tưởng.

“Cậu ta hiện không có trong thời gian tuyên truyền nhất định có lúc rảnh rỗi. Tôi đi tìm cậu ta, chúng tôi bạn tốt nhiều năm, cậu ta nhất định sẽ không cự tuyệt”

“Thật sự?”

Kim Tịch Nhân suy nghĩ một chút “Thư, có chuyện phải nói trước đã”

Khuất Triển Thư có chút khấn trương “Cái gì?”

Kim Tịch Nhân biểu tình còn có chút ra vẻ “Nếu Nhã Ngôn đến, các anh đi nói cùng anh ta, anh ta chủ trì sẽ có bằng giá, khai bao nhiêu nhất định phải đáp ứng, Nhã Ngôn sẽ không yêu cầu cao nhưng cũng sẽ không cùng hàng với người trong giới”

Khuất Triển Thư gật đầu.

“Phong tử, tôi sẽ nói chuyện với cậu ta, không cần thu tiền lên sân khấu, bất quá, nếu cậu ta đồng ý tham gia hoạt động này, phải ca hát, cho dù không đặt nặng sắp xếp biên tập vũ đạo mới, cậu ta cũng phải luyện thanh, diễn tập, hơn nữa lúc cậu ta đến, trang phục, hóa trang cùng đội ngũ nhân viên hậu trường, vẫn nên trả tiền cho cậu ta. Hơn nữa, hiện tại Phong tử lên sân khấu nhất định mang theo đĩa nhạc của đàn em trong công ty đi quảng bá cùng, cho nên cần phân phó nhiều một chút. Sẽ không quá ít”

“Nga” Khuất Triển Thư hình như đã hiểu ra gật đầu.

Kim Tịch Nhân vỗ vai Khuất Triển Thư “Yên tâm, nếu kinh phí dự toán hữu hạn, tôi sẽ có phong bì cho Phong Tử, coi như là cảm ơn cậu ta”

Khuất Triển Thư vội vàng xua tay “Điều này sao có thể”

“Không quan hệ, cứ tính là tôi mời cơm cậu ta”

“Thật sự, có thể?” Khuất Triển Thư vẫn có chút không tin, thoát nhìn chuyện tình rất khó, trong miệng Kim Tịch Nhân thực dễ dàng.

“Có thể, ngày mai tôi phải đi tìm Nhã Ngôn cùng Phong tử thương lượng, người đại diện của bọn họ tôi đều biết, lão bản công ty cũng có giao tình, vấn đề không lớn. Anh chờ tin tốt của tôi. Cuối cùng đương nhiên vẫn là người chủ sự hoạt động ra mặt đàm phán điều kiện chi tiết cuối cùng”

“Cậu muốn cái gì?”

Kim Tịch Nhân hì hì cười giữ chặt tay Khuất Triển Thư “Thư, như thế nào còn hỏi vậy”

“Thiên hạ nào có bữa cơm nào ăn không phải trả tiền”

Kim Tịch Nhân đem Khuất Triển Thư ấn xuống ngăn lại “Anh đáp ứng tôi một việc”

“Cái gì?” Nhìn khuôn mặt anh tuần trước mắt đang cười không có hảo ý, Khuất Triển Thư nghĩ không ra điều kiện cậu đưa ra là cái dạng gì.

“Anh theo tôi hẹn hò”

“Cái gì?”

“Như thế nào, không chịu?”

Khuất Triển Thư có chút khó tin, vẻ mặt hoài nghi nhìn Kim Tịch Nhân “Chính là hẹn hò?”

“Đúng vậy, chúng ta quen biết, kết giao đến bây giờ đều không có hẹn hò quá vài lần, tôi mặc kệ, anh theo tôi hẹn hò”

“Được” Khuất Triển Thư gật đầu.

Kim Tịch Nhân hoan hô “Anh đáp ứng, không được đổi ý đó”

“Phải”

Kim Tịch Nhân ôm lấy Khuất Triển Thư, mạnh mẽ hôn lên môi anh, sau đó đưa tay tắt đèn bàn “Quá muộn, ngủ, chuyện ngày mai ngày mai nói”

Ngày hôm sau, Kim Tịch Nhân một mặt thương lượng cùng đại diện của mình, một mặt phải đi tìm người liên hệ.

Trong điện thoại, Kim Tịch Nhân lại là Plese, lại là đáp ứng mời khách, lại là đồng ý tham gia tiết mục làm khách quý, mời Lưu Nhã Ngôn, hẳn đồng ý làm người dẫn chương trình hoạt động của hội sách.

Phương diện Khải Kỳ, bởi vì tính chất của hoạt động, công ty sau khi suy tính cảm thấy có thể tiếp nhận hoạt động nữa. Hơn nữa còn nhờ vào nhân duyên với Khuất Triển Thư, thật sự không lấy một xu.

Mạc Tư Phàm biết tin nói với Kim Tịch Nhân “Yêu, nhân viên mô giới a”

Kim Tịch Nhân vẻ mặt khinh thường “lão Mạc, anh biết cái gì, đọc sách là chuyện tốt, hơn nữa, công xưởng tài trợ tiền toàn bộ dùng để mua sách báo, quyên góp cho trường học, có cái gì không tốt”

Khải Kỳ an bài nhân viên liên hệ với các nhà máy, hiệu buôn mà Kim Tịch Nhân đang đại diện phát ngôn, Kim Tịch Nhân tự mình ra mặt, liên lạc với các nhân vật nổi tiếng, hướng bọn họ giới thiệu hội sách lần này của chính phủ, mời họ tham gia.

Đương nhiên còn có Lâm Phong.

“Tôi biết cậu đương kì, nhưng không đến cũng phải đến” Trong phòng tập võ đạo của Lâm Phong, Kim Tịch Nhân nói với hắn.

“Kỳ quái, cậu ra sức như vậy làm chi?”

“Cậu quản được sao, đáp ứng nhanh lên. Cậu đáp ứng rồi tôi lại đi nói người chủ sự hoạt động lần này cùng công ty cậu đảm phán”

Lâm Phong dừng lại, ôm vai “Tôi có ưu đãi gì?”

“Tăng thêm hình tượng của cậu?”

“Còn có?”

“Phát triển tình yêu của cậu”

“Còn có?”

“Hỗn đản, cậu rốt cuộc là đến hay không đến?” Kim Tịch Nhân trợn mắt nhìn.

Lâm Phong cười “Xem ra ở phương diện cậu cho tôi làm khách quý biểu diễn tôi đáp ứng cậu. Bất quá trước tiên phải nói tôi muốn dẫn lính mới đến cùng”

“Tôi biết. Sẽ có nhân viên PR đến trao đổi kế hoạch hoạt động. Nếu việc trả thù lao có cái gì không hài lòng, cậu không cần nói với công ty, tôi tự mình trả phong bì cho cậu”

Lâm Phong “Ừ” một tiếng, mỉm cười nhìn Kim Tịch Nhân “Lại mời tôi ăn cơm?”

“Đương nhiên”

“Kỳ quái, cậu như thế nào lại để ý chuyện này như vậy”

Kim Tịch Nhân lộ ra vẻ mặt bất mãn “Cậu hỏi nhiều như vậy làm chi”

Lâm Phong nhéo áo Kim Tịch Nhân, kéo đến một góc sáng sủa, nhỏ giọng hỏi “Nhân viên công vụ sở giáo dục kia có phải tham dự hoạt động lần này không?”

Kim Tịch Nhân kinh ngạc “Cậu nói cái gì?”

“Hắc, cậu đừng tưởng tôi cái gì cũng không biết”

Kim Tịch Nhân cũng nhéo áo Lâm Phong hung hăng theo dõi cậu, hạ giọng nói “Cậu biết cái gì rồi? Biết nhiều ít?”

Lâm Phong tách ra cánh tay thép của Kim Tịch Nhân, bộ mặt bất cần “Cậu khẩn trương cái gì, chúng tôi bắt quá là quan tâm cậu. Cậu còn sợ chúng tôi truyền ra?”

Kim Tịch Nhân biểu tình còn thực nghiêm túc “Tôi không muốn ảnh hưởng đến công việc của anh ấy, tôi dù sao cũng ở trong giới, còn sợ người ta nói? Chính là xúc phạm tới anh ấy sẽ không tốt lắm”

“Biết biết, chúng tôi bắt quá là quan tâm cậu”

“Ai nói cho cậu, có phải lão Mạc lắm mồm kia không?”

Lâm Phong cười không nói.

Kim Tịch Nhân oán hận “Lão Mạc tử, chờ coi, một ngày nào đó cho dù bán mạng tôi cũng phải đòi lại món nợ này”

“Không cần phải đòi lại, cậu đem giấu quản lý của mình đi, Tư Phàm liền long đông”

Kim Tịch Nhân gật đầu “Nói cũng đúng”

Lâm Phong thấp giọng “Uy, người kia, giới thiệu cho tôi làm quen đi”

Kim Tịch Nhân trừng mắt liếc Lâm Phong một cái “Ít đến, đẹp như cậu, tôi mới không giới thiệu”

“Sợ tôi cướp?”

“Sợ cậu? Thư có công việc cùng cuộc sống riêng, tôi không muốn làm cho anh ấy liên lụy vào trong giới này”

Lâm Phong bĩ bĩ cười “Không giới thiệu cho tôi, tôi sẽ không tham gia hoạt động”

“Cậu!”

“Nhanh lên, gọi anh ta đến đây, tôi nhìn xem rồi trả lại cậu”

Kim Tịch Nhân vẻ mặt không cam lòng, chính là vẫn chiếu theo ý tứ Lâm Phong bấm điện thoại.

Trong điện thoại, giọng nói Khuất Triển Thư trong suốt càng thêm dễ nghe “Đi đón cậu? Được, chờ tôi một chút, địa chỉ cụ thể là ở...”

Cắt điện thoại, Lâm Phong cười nói “Ân, thanh âm rất êm tai, có thể làm DJ”

“Đúng vậy, Thư nói chuyện âm thanh rất dễ nghe, kể chuyện xưa cũng hay”

Lâm Phong buồn cười “*Kể chuyện xưa*” a!!!Lại chú ý tới biểu tình âm ngoan của Kim Tịch Nhân vội vàng nhin cười.

Thời điểm Khuất Triển Thư xuất hiện, Lâm Phong thập phần kinh ngạc.

Chỉ nghe nói là người đọc sách không nghĩ tới có thể có phong thái trí thức đến vậy, thanh tao nho nhã, ngọc thụ lâm phong, khuôn mặt anh tuấn, dáng người cao lớn, khí chất kiêu tốn điềm đạm, nhoẻn miệng cười ôn hòa thân thiết nói không nên lời.

Lâm Phong nói bên tai Kim Tịch Nhân “Không tồi nha”

“Đương nhiên, Thư tốt nhất”

Nhân viên ở đây cũng chú ý tới người đàn ông anh tuấn nhã nhặn này, thỉnh thoảng còn có người đánh giá anh.

Kim Tịch Nhân lặng lẽ đi tới, lôi kéo Khuất Triển Thư cùng Lâm Phong đi vào một phòng trống.

Lâm Phong cao thấp đánh giá người tới, gật gật đầu.

“Thư, đến tôi giới thiệu, đây là bạn tốt của tôi Lâm Phong. Thông tử, đây là Khuất Triển Thư. “Kim Tịch Nhân giới thiệu hai người với nhau.

Khuất Triển Thư lần đầu tiên nhìn thấy vị ngôi sao ca nhạc đỉnh đỉnh đại danh này.

Ngoài đời so với trong tivi, thoát nhìn không giống lắm, bất quá vị này là tiểu thiên vương nổi tiếng Châu Á, tất nhiên sẽ có khí chất nhất định.

Sau khi giới thiệu, không để cho Lâm Phong có nhiều thời gian làm chuyện bát quái, Kim Tịch Nhân lôi kéo Khuất Triển Thư lỵ khai cửa sau.

Lúc này, hội đọc sách vào kỳ nghỉ hè tổ chức thập phần thành công.

Có tam đại ngôi sao tham gia, vì hội đọc sách tuyên truyền quảng bá, cơ hồ hấp dẫn toàn bộ thanh thiếu niên trong thành phố.

Các nhà xưởng tài trợ lại phong phú chưa từng có, trang phục, đồ trang điểm, sản phẩm điện tử, thực phẩm đến dụng cụ thể dục, thậm chí là dược phẩm, đầy đủ mọi thứ, các nhà xưởng còn quyên góp thương phẩm cùng tiền mặt, làm cho giám đốc sở giáo dục thập phần vừa lòng.

Phía nhà tổ chức hoàn toàn bị bất ngờ đối với việc có thể hấp dẫn 3 đại minh tinh Kim Tịch Nhân, Lưu Nhã Ngôn cùng Lâm Phong.

Nhìn cả hoạt động đang diễn ra, Khuất Triển Thư thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mọi dự đoán đều đạt được, sở giáo dục sẽ dùng đến số tiền quyên được cùng sách báo quyên góp giao cho trường học, cũng trợ giúp trường học xây dựng thư viện.

Một cuối tuần thanh thoi, Kim Tịch Nhân yêu cầu Khuất Triển Thư thực hiện hứa hẹn.

Đến một ngày rảnh rỗi, Kim Tịch Nhân cùng Khuất Triển Thư ra ngoài hẹn hò.

Mang kính râm to bản, đầu đội nón lười trai, Kim Tịch Nhân mặc áo thun bình thường, quần jean, cùng Khuất Triển Thư lên thuyền đi chơi đảo.

Bởi vì du khách rời đảo rất nhiều nên ngược lại không ai chú ý tới Kim Tịch Nhân.

Khuất Triển Thư cùng Kim Tịch Nhân dùng dằng lơi kéo tay, đi tản bộ trên vỉa hè, lại đi ăn hải sản, sau đó đi xem phim, rồi đến công viên nói chuyện phiếm, chơi đến lúc thật muộn, Khuất Triển Thư lại mang Kim Tịch Nhân đến quán ven đường ăn uống.

Kim Tịch Nhân rất khó có thể đến chợ đêm ăn uống, vì vậy gọi rất nhiều hải sản nướng, uống bia, nghe Khuất Triển Thư kể chuyện thú vị ở giảng đường, cười ngã trái ngã phải.

Cơm nước xong, hai người lại đi tản bộ, tâm sự một chút, mãi đến lúc nhớ ra phải lên thuyền trở về mới nắm tay nhau chạy đến bến tàu.

Sau khi xuống thuyền, Kim Tịch Nhân tiếp tục kéo Khuất Triển Thư xuống xe ở Tĩnh Lộ, tản bộ trên con đường yên ả.

Bước về phía trước, theo Tĩnh Lộ đến vịnh lưng chừng núi.

“Chúng ta đến ngồi trên bờ cát đi” Kim Tịch Nhân lôi kéo Khuất Triển Thư đến bờ đá.

Ngồi trên bờ cát, Kim Tịch Nhân tựa vào lòng Khuất Triển Thư, để anh ôm lấy vai, mười ngón tay giao triền, hai người tận hưởng vịnh đêm yên tĩnh.

Bầu trời một màu đen lấm tấm những vì sao nhỏ, giống như tơ lụa thượng hạng đính kim cương.

Ánh trăng trải dài trên mặt biển, biển đêm sâu thẳm lóe ra tinh quang.

“Cảnh sắc nơi này thật đẹp”

“Đúng vậy, biển rộng đẹp nhất”

Kim Tịch Nhân trong lòng Khuất Triển Thư cọ cọ, Khuất Triển Thư hỏi “Làm sao vậy?”

“Hương đảo thật đẹp, anh không cần đi nữa”

Khuất Triển Thư cười, hóa ra người kia còn đang suy nghĩ chuyện này “Tôi không đi, bởi vì nơi này đã có thứ đáng giá để tôi lưu lại”

“Cái gì, anh nói tôi giống như đồ vật gì đó” Kim Tịch Nhân nóng nảy.

Khuất Triển Thư vội trấn an “Không phải. Lúc trước, tôi không định trở về, bởi vì trở về cũng là một mình, tôi cảm thấy thành thị này không có gì đáng để tôi lưu luyến. Nhưng vẫn trở lại, muốn nhìn thành thị nơi mình sinh ra”

“Sau đó?”

“Sau đó, sau đó tôi gặp cậu. Tôi nguyên bản không nghĩ phải ở nơi này lâu như vậy, bởi vì tôi ở Anh, Pháp đều có bạn bè, mới đầu nghĩ trở về bên đó tốt hơn”

“Còn hiện tại?”

Khuất Triển Thư nở nụ cười, tới gần Kim Tịch Nhân, áp mặt vào “Hiện tại nơi này có thứ đáng giá cho tôi lưu lại, tôi sẽ không đi nữa”

“Thật sự?” Kim Tịch Nhân vẽ mặt vui sướng.

“Phải”

Kim Tịch Nhân ngẩng mặt nhìn Khuất Triển Thư, dưới ánh trăng anh càng thêm anh tuấn “Thư, anh nói anh sẽ không đi, anh không thể bỏ tôi mà đi, tôi chỉ có một mình anh”

“Phải, tôi sẽ một mực ở cạnh cậu”

Kim Tịch Nhân cười toe toét “Là Anh nói, là anh đáp ứng. Thư, về sau, tôi nhất định chiều cố anh thật tốt, bảo hộ anh, mặc kệ thành phố cho anh làm gì, tôi không bao giờ...nữa sẽ làm anh cảm thấy cô đơn tịch mịch”

“Đúng vậy, cậu mỗi ngày ồn ào, tôi làm sao cô đơn”

“Thư” Kim Tịch Nhân bất mãn ngọ ngậy “Thư, có tôi ở đây, tôi nhất định làm cho anh hạnh phúc”

“Tôi biết”

Hoàn.σ

14. Chương 14: Phiên Ngoại 2

Thị thành, 2019.

Kim Tịch Nhân đến hy Lạp chụp ngoại cảnh.

Hiện tại, trong căn nhà ở Tĩnh lộ chỉ có một mình Khuất Triển Thư.

Kể đi ra ngoài kia, mỗi ngày ngoan ngoãn gọi điện về nhà báo hành trình cùng tiến độ công việc, nói một chút hiểu biết về địa phương mới, điều này làm Khuất Triển Thư cảm thấy hai người như vẫn cùng một chỗ.

Trước lúc xuất ngoại, Kim Tịch Nhân vì không muốn rời xa Khuất Triển Thư nên suy nghĩ rất nhiều biện pháp, thậm chí muốn vận dụng trang phục tư nhân vì các nhà máy hiệu buôn miễn phí chụp nhiều bộ ảnh làm bồi thường, chỉ là không được nhận.

Vì thế Kim Tịch Nhân cùng quản lý của mình cò kè mặc cả, yêu cầu giảm bớt kế hoạch công việc trong tương lai, giảm bớt số lần rời Châu Á.

Yêu cầu này bị Viên Đồng Tư quả quyết cự tuyệt.

Hai người trong cuộc trao đổi không thể đồng cảm, Kim Tịch Nhân sử dụng đến biện pháp xấu.

Viên Đồng Tư không để ý tới cậu “Cậu làm việc thật tốt cho tôi. Tôi sẽ tận lực sắp xếp thời gian, nhất định đúng hạn được về nhà cùng Triển Thư, nhưng mà cậu cũng phải nghe tôi nói, thời điểm xuất ngoại chụp ngoại cảnh liền thành thành thật thật đi”

Kim Tịch Nhân nhăn mặt, giang hai tay ôm lấy tay dựa sofa, như một khối keo dán, đem cả người dính chặt vào sofa “Tôi không đi, tôi không đi, tôi chỗ nào cũng không đi”

Viên Đồng Tư nhìn vào sofa, Kim Tịch Nhân lại giở trò làm nũng xấu xí.

Từ lúc lên kế hoạch hành trình đến bây giờ, Kim Tịch Nhân bắt đầu dở quái chiêu, diễn diễn thật thật không liệt kê hết.

Viên Đồng Tư biết Kim Tịch Nhân không muốn đi xa, chỉ hy vọng ở trong thành phố, mỗi ngày về nhà. Tuy rằng Viên Đồng Tư hiểu được, làm việc đúng giờ, nghỉ ngơi mới có lợi cho Kim Tịch Nhân, nhưng mà cậu ta không thể vì muốn mỗi ngày về nhà mà làm chậm trễ công việc.

Nếu không thể kết thúc công việc ở Hương đảo thì không thể xác định rõ thời gian đi Hy Lạp, công ty vi phạm hợp đồng là phải bồi thường tiền.

Nhìn thấy Kim Tịch Nhân nói lảm bảm ở sofa, Viên Đồng Tư trong lòng phát giận, anh đột nhiên nhấc tay chỉ vào Kim Tịch Nhân, mặt hướng nhân viên hét ra lệnh “Các cậu, đem hần, tính cả sofa mang đi ra ngoài cho tôi”

Đám nhân viên sững sốt một chút, gặp Viên Đồng Tư sắc mặt không tốt đều rầm rập nghe lệnh.

Cuối cùng, Kim Tịch Nhân ngồi ở sofa, bị nhân viên mang cả người lẫn ghế nhét vào xe, đưa đến chụp

ngoại cảnh ở Hương đảo.

Sau khi bị Viên Đồng Tư phát hỏa, Kim Tịch Nhân tính tình cũng thành thật hơn. Cậu chân chó đi mua hoa cùng bánh ngọt đưa cho Viên Đồng Tư và các nhân viên, muốn chiêu trở về khuôn mặt tươi cười của quản lý.

Sau này Khuất Triển Thư nghe Mạc Tư Phàm kể mới biết sự kiện “sopha”, anh đứng cười một mình, cảm động vì tâm ý của Kim Tịch Nhân. Cậu là hy vọng có bao nhiêu thời gian đều có thể cùng anh một chỗ.

Mạc Tư Phàm hơn cả hạng nhất kiếm chuyện, sau khi chụp ảnh cho Kim Tịch Nhân, hai người tranh luận không ngớt.

“Tôi nói cho cậu, Đồng Tư không dễ dàng nổi giận, đó là càng không thể vãn hồi, cậu thành thật đi, có nghe hay không?” Mạc Tư Phàm một mặt đổi phim, một mặt nói với Kim Tịch Nhân.

“Đều là anh làm hư anh ta” Kim Tịch Nhân ngồi ở trên ghế, mạnh mẽ chỉ trích Mạc Tư Phàm “Bao che khuyết điểm”

“Cậu quản tôi súng hay không súng, cậu trước xem lại mình đi” Mạc Tư Phàm căn bản bất vi sở động “Mĩ nhân, lập tức đi Hy Lạp a, tách ra với Triển Thư a, phải hai nơi ở riêng a, không được ăn đồ ăn Triển Thư làm a” Mạc Tư Phàm vừa nói vừa điếm theo tiết tấu, vặn vẹo thân thể như khiêu vũ, cười vui sướng khi người gặp họa.

Kim Tịch Nhân giận, trừng mắt với Mạc Tư Phàm “Hừ, tôi sẽ không đi, hừ”

Viên Đồng Tư đứng một bên nghe được, chớp mắt, lạnh lùng trừng Kim Tịch Nhân “Câm miệng. Có đi hay không không phải do cậu”

Bị đối xử hung dữ, Kim Tịch Nhân nhún vai, cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm “Đồng Tư dữ nhất”

Viên Đồng Tư lại nhìn cậu với ánh mắt sắc bén nói “Với cậu phải làm như vậy”

Liếc mắt nhìn Mạc Tư Phàm đang cười trộm, Kim Tịch Nhân lại ngấm thân ảnh Viên Đồng Tư không cam lòng nói thầm “hừ, Đồng Tư, anh hung dữ với tôi, như thế nào không quản người nhà của anh, lão Mạc, lão Mạc anh ta...”

Viên Đồng Tư xoay người lại nhìn Kim Tịch Nhân, lại liếc mắt nhìn Mạc Tư Phàm đang trưng ra vẻ mặt vô tội, cái gì cũng không nói, quay đầu bỏ đi.

Mạc Tư Phàm lập tức tỉnh mộng, vội vàng buông máy ảnh đuổi theo “Đồng Tư, Đồng Tư” Vừa chạy đuổi theo vừa không quên quay đầu hung hăng liếc Kim Tịch Nhân một cái, cắn răng nhỏ giọng nói “Ngu ngốc,

bị cậu hại chết! Cậu về sau ít tìm việc cho tôi” Sau đó vội vàng đuổi theo Viên Đồng Tư “Đồng Tư, Đồng Tư, em nghe anh nói, không phải chuyện như vậy, em không nên nghe tên ngu ngốc kia nói hươu nói vượn, Đồng Tư, Đồng Tư...”

Kim Tịch Nhân tươi cười như thắng trận, sau đó giơ lên hai ngón tay ý bảo với nhân viên “Không có việc gì, nghỉ ngơi, nghỉ ngơi một chút”

Kim Tịch Nhân tự mình cũng biết công việc quan trọng, cuối cùng ngoan ngoan lên máy bay.

Khuất Triển Thư nhìn lịch bàn, Kim Tịch Nhân đã đi được hai cái cuối tuần.

Hiện tại đã đầu tháng ba.

Một chiều cuối tuần, ánh nắng tươi sáng, Khuất Triển Thư trong nhà nhân đến vô sự, đơn giản đi Đồ thư quán, tĩnh tâm đọc mục lục một đám sách báo mới.

Điện thoại vang lên.

“Thư, Thư” Âm thanh làm nũng quen thuộc truyền đến.

“Nhân, công việc thuận lợi không? Như thế nào lại gọi điện thoại về” Khuất Triển Thư cười thực ôn nhu.

“Anh như thế nào không ở nhà”

“Cậu làm sao biết tôi không ở nhà?”

“Xe không có ở đây, anh ở đâu? Có phải đến đồ thư quán hay không?”

Khuất Triển Thư có chút kinh ngạc “Cậu làm sao biết xe không ở? Cậu đã trở lại?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Chán ghét, ở dưới lầu không thấy xe anh, tôi chỉ biết anh không có nhà, ừ, anh như thế nào không ở nhà đợi tôi?” Kim Tịch Nhân làm nũng như oán giận.

“Tôi nhớ rõ cậu phải cuối tuần sau mới về, công việc làm xong rồi sao?” Khuất Triển Thư một mặt tiếp điện thoại, tay kia đã bắt đầu thu dọn sách, chuẩn bị đứng dậy.

“Đối, trước mắt đã xong, sau đó tôi liền tám nghìn dặm đường mây gấp rút trở về, kết quả không có anh ở nhà, hừ hừ”

Khuất Triển Thư nở nụ cười, kể cho cậu nghe “Mãn giang hồng” lại bị cậu dùng bậy bạ như vậy.

“Vậy cậu lên lầu đi, tôi lập tức quay lại” Khuất Triển Thư đứng lên.

“Không muốn, không muốn” Vị kia quả nhiên như thường lệ nói “Tôi mới không cần một mình đứng trong nhà không có người, anh ở lại đồ thư quán chờ tôi, tôi lập tức đến ngay”

Tuy rằng không biết Kim Tịch Nhân vì cái gì lại đến đây, Khuất Triển Thư vẫn là nghe lời ngồi xuống. Nhưng rất nhanh lại đứng lên chạy đến nhà ăn đồ thư quán.

Kim Tịch Nhân ngồi trên xe công ty đến đây. Cậu kéo thấp vành nón, nhìn trái nhìn phải một cách cẩn thận, sau đó nhảy vào ngồi trong xe Khuất Triển Thư.

Vừa thấy Khuất Triển Thư, Kim Tịch Nhân nhiệt tình nhào lên ôm lấy.

Khuất Triển Thư cầm vài thứ trên tay, lại không tiện đẩy cậu ra, chỉ có thể mặc cho đối phương ôm mình không buông.

“Thư, Thư, có nhớ tôi không? Nhất định có!”

“Có” Khuất Triển Thư khẳng định, đem cằm đặt trên vai Kim Tịch Nhân.

Chờ Kim Tịch Nhân buông tay ra, cậu lôi kéo Khuất Triển Thư, ý bảo anh đổi chỗ ngồi một chút, tự mình khởi động xe “Thư, tôi mang anh đến một nơi”

Khuất Triển Thư đưa thứ đang cầm trên tay “Ăn xong rồi lại đi”

Kim Tịch Nhân mở ra túi hoan hô một tiếng “cáp, tôi hiện tại muốn ăn thứ này nhất, Thư, thật tốt quá”

Khuất Triển Thư mỉm cười bởi vì rất hiểu cậu. Người trước mắt này hiện tại bị khủng hoảng với thực vật, chỉ thích ăn đồ ăn Trung Quốc, lại không kiên nhẫn chịu đói, chỉ cần đói liền biến sắc, ụ ụ ăn no mới tốt.

Một tay cầm bánh bao há to mồm cắn một miếng, một tay chuyển động tay lái, Kim Tịch Nhân lái xe đi ra ngoài.

Tiêu diệt toàn bộ bánh bao, lại uống trà Khuất Triển Thư mang đến, Kim Tịch Nhân lộ ra biểu tình thỏa mãn.

Phát hiện xe đi qua nội thành Khuất Triển Thư hỏi “Muốn đi đâu?”

“Chờ một chút anh sẽ biết”

Kim Tịch Nhân lái xe lên Phượng hoàng sơn.

Theo sơn đạo, xe chạy lên đến gần đỉnh núi, nơi này đã cách xa chỗ các biệt thự, người rất ít, nhìn dưới chân núi là toàn bộ Hương Đảo thu vào trong tầm mắt, cảnh sắc rất đẹp.

Dừng xe ở ven đường, Kim Tịch Nhân kéo Khuất Triển Thư xuống xe.

Lại đi thêm một đoạn đường ngắn, dịch chuyển một đám cây, Kim Tịch Nhân đưa một ngón tay “Thư, xem”

Trước mặt Khuất Triển Thư, giữa đám cây cối rậm rạp mọc lên một gốc đào núi.

Lúc này chính là ngày xuân, hoa đào nở rộ, những bông hoa đào màu đỏ chi chít đầy cành, tựa như một đám mây ửng đỏ in trên nền trời xanh, trong ánh nắng vàng uôm, hết sức xinh đẹp.

Kim Tịch Nhân đứng bên cạnh Khuất Triển Thư, đưa tay khoác vai anh “Lần trước lúc chụp ảnh ngoại cảnh, tôi phát hiện ra gốc đào này, lúc ấy hoa còn chưa nở, tôi nghĩ lúc tôi trở lại hoa sẽ nở rộ, cho nên liền mang anh đến xem, đẹp lắm phải không?”

“Ân, rất đẹp” Khuất Triển Thư gật đầu.

Hai người đứng cùng nhau lẳng lặng thưởng thức hoa đào nở.

“Chân chính ngày tốt cảnh đẹp, muốn mua cũng mua không được. Nếu là mua sẽ không đẹp như vậy” Qua một lúc, Khuất Triển Thư cảm thán.

Sau khi thưởng thức hoa đào, Kim Tịch Nhân kéo Khuất Triển Thư đến bàn đá dành cho du khách nghỉ chân ngồi xuống, cùng nhau hưởng thụ gió xuân.

Nhớ tới cái gì, Kim Tịch Nhân chạy lại bên xe lấy ra một chiếc hộp cầm đến, cười tủm tỉm đưa cho Khuất Triển Thư “Lễ vật”

Khuất Triển Thư nhìn chiếc hộp hình vuông bọc giấy, cười hỏi “Cái gì?”

“Mở ra sẽ biết”

Khuất Triển Thư mở ra bọc giấy, hóa ra là một chiếc hộp nhạc, quả cầu thủy tinh trong suốt, bên trong là

một vòng tròn sân khấu, có sáu mặt, cây cối cùng ngôi nhà nho nhỏ, đều là mô hình tinh xảo, trước cửa nhà gỗ có một con chó đáng yêu.

Khuất Triển Thư chú ý bộ phận phát ra tiếng động ở bên dưới sân khấu, chiếc hộp nhạc này thoát nhìn là lỗi thời, bởi vì phải lên dây cót mới phát nhạc.

Nhẹ nhàng lên dây cót, tiết tấu leng keng thung thung vang lên.

Nghe được âm thanh, Khuất Triển Thư sửng sốt một chút, anh vốn tưởng rằng hộp nhạc theo phong cách phương Tây này có thể sẽ tấu ra một ca khúc nhạc ngoại, không nghĩ tới là một ca khúc Trung Quốc quen thuộc.

Khuất Triển Thư không khỏi kinh ngạc “Ai nha, cư nhiên này là thủ ca”

“Đối, tôi phát hiện ra cho nên mua tặng anh. Để nghe không?”

“Tôi thích nhất bài này”

“Thật tốt quá”

Nói xong Kim Tịch Nhân ôm Khuất Triển Thư, đem anh ôm ở trong lòng, sau đó ngân nga theo tiết tấu hộp nhạc.

“Mật ngọt ngào, em cười ngọt ngào như mật, giống như hoa nở trong gió xuân, nở trong gió xuân... Ở nơi nào, ở nơi nào gặp em, tươi cười quen thuộc như vậy, Anh nhất thời nghĩ là...a...ở trong mộng”

“Trong mộng, trong mộng gặp em, ngọt ngào, cười thật ngọt ngào, là em, là em, mộng chính là em ...”

“Mật ngọt ngào, em cười ngọt ngào như mật, giống như hoa nở trong gió xuân, nở trong gió xuân...”

“Ở nơi nào gặp qua em, nụ cười của em quen thuộc như vậy...”

Kim Tịch Nhân ôm Khuất Triển Thư, nhẹ nhàng hát bên tai anh.

“Mật ngọt ngào, em cười ngọt ngào như mật, giống như hoa nở trong gió xuân, nở trong gió xuân...”

“Ở nơi nào gặp qua em, nụ cười của em quen thuộc như vậy...”

Khuất Triển Thư tựa vào ngực Kim Tịch Nhân cười nói “Rất ít khi nghe cậu hát”

“Bởi vì tôi hát không hay”

“Vậy bây giờ còn hát”

“Bởi vì muốn hát cho anh nghe”

Khuất Triển Thư nhìn hộp nhạc trong tay, cười hỏi “Thấy chú cún trước nhà không? Có điểm giống cậu”

Kim Tịch Nhân siết chặt tay, áp mặt vào mặt Khuất Triển Thư “Anh nói giống như đang vui”

“Có đôi khi, thật sự thấy cậu giống như cún cưng”

“Anh nói vậy thì sẽ như vậy”

Khuất Triển Thư cười “Nghe lời như vậy sao”

“Đương nhiên, tôi nghe lời anh nhất.”

Khuất Triển Thư ha ha cười rộ lên, nâng tay vuốt ve hai má Kim Tịch Nhân.

“Thư ôn nhu nhất” Kim Tịch Nhân thì thào tự nói “Anh đối tốt với tôi như vậy, tôi cũng muốn chiều cố anh thật tốt”

Khuất Triển Thư nhìn Kim Tịch Nhân “Tôi tin tưởng cậu”

Kim Tịch Nhân mạnh mẽ gạt đầu “Tin tưởng tôi là được rồi”

“Chúng ta trở về đi”

Kim Tịch Nhân rời khỏi cái ôm của Khuất Triển Thư, đứng lên ôm lấy eo Khuất Triển Thư, tay kia luồn qua chân, bế bổng Khuất Triển Thư lên.

Khuất Triển Thư hoảng sợ, đưa tay đánh nhẹ vai Kim Tịch Nhân “Làm gì? Cậu nhanh thả tôi xuống”

“Thư, thật giống gậy đi”

Khuất Triển Thư đỏ mặt, vội vàng nhìn xung quanh một chút sợ người thấy “Ngu ngốc, nhanh thả tôi xuống”

“Có phải gần nhất không ăn ngon cơm hay không, như thế nào nhẹ đi?”

“Không có, tôi rất tốt, cậu thả tôi xuống” Bị bế bổng lên, Khuất Triển Thư giả vờ muốn xuống.

Kim Tịch Nhân tươi cười thực bĩ “Nga, tôi biết, anh bởi vì nhớ tôi cho nên mới gầy”

“Ai, cậu nói cái gì chính là cái đó, nhanh thả tôi xuống”

Kim Tịch Nhân ôm Khuất Triển Thư đem anh kề sát mình “Tôi phải ôm anh, cả đời”

_Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-duong-cua-ngay-mai>